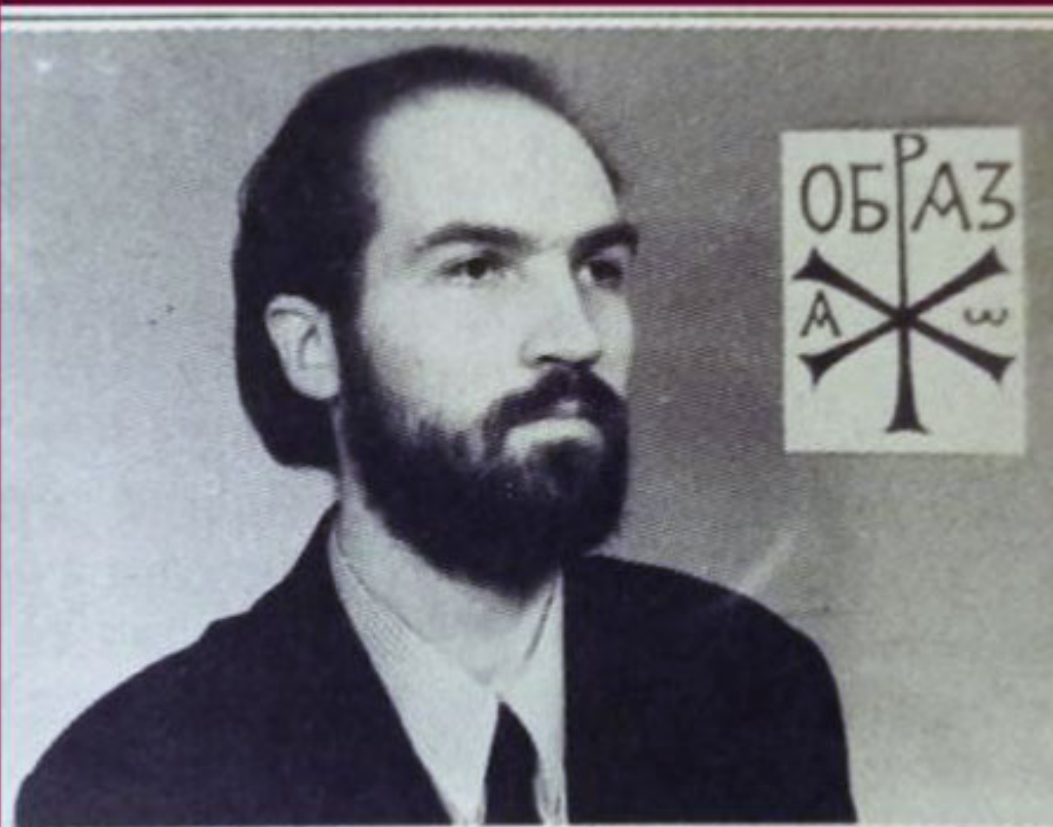

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

**У ЗНАКУ НЕБА И КРСТА:
КЊИГА О НЕБОЈШИ М.
КРСТИЋУ**

У ЗНАКУ НЕБА И КРСТА:
КЊИГА О НЕБОЈШИ М. КРСТИЋУ
НАПИСАО И ПРИРЕДИО: *Владимир Димитријевић*

**У ЗНАКУ НЕБА И КРСТА:
КЊИГА О НЕБОЈШИ М. КРСТИЋУ**

Владимир Димитријевић

Издање аутора

Књигу препоручује

Зоран Чворовић

Штампа

Добротољубље, Београд

Тираж

100

ISBN 978-86-906722-1-9

У ЗНАКУ НЕБА И КРСТА: КЊИГА О НЕБОЈШИ М. КРСТИЋУ

НАПИСАО И ПРИРЕДИО

Владимир Димитријевић

Ова књига је издавачка задужбина
господина Душана Вуксановића
из Београда.
Нека му Господ добрим узврати.

Чачак 2024.

САДРЖАЈ

КАКО ЈЕ СВЕ ПОЧЕЛО:УМЕСТО УВОДА

О ЧЕМУ ЈЕ ОВА КЊИГА?	9
ХРИШЋАНСКО УЧЕЊЕ О ДРЖАВИ.	10
ОД ГИМНАЗИЈЕ ДО ВОЈСКЕ	14
БЕОГРАДСКО ПРОЛЕЋЕ	15
МЛАДА СРБИЈА	16
НАДЗИРАНИ РАТОВИ	17
МИСИОНАРСКА ШКОЛА	19
ЧАСОПИС „ОБРАЗ“	22
ПОЛИТИКА И ОБРАЗ - ЗА ВАСКРС РАСПЕТОГ СРБСТВА	24

МОЈ НЕБОЈША

ЗАТОЧНИК ЧЕГАРСКОГ ЗАВЕТА: СЕЋАЊА НА НЕБОЈШУ М. КРСТИЋА

УМЕСТО УВОДА	41
УПОЗНАВАЊЕ	48
ОЧЕКИВАЊА	51
СУСРЕТИ СА МУДРАЦИМА	61
НИШЛИЈА СРЦЕМ И ДУШОМ	65
СА ОЦЕМ ЉУБОМ НА ПУТУ	67
РАСТАНАК ПРЕ РАСТАНКА	69
УБИЈЕН, АЛИ БЕСМРТАН	70
ПИСМО НЕБОЈШИ КРСТИЋУ	72

КРУНА СА КРСТОМ ИЛИ ВЛАСТ АНТИХРИСТА: ПОВОДОМ ДОДЕЛЕ ПЛАКЕТЕ „НЕБОЈША М. КРСТИЋ“ ЦЕНТРА ЗА ИСТРАЖИВАЊЕ ПРАВОСЛАВНОГ МОНАРХИЗМА, О ВАВЕДЕЊУ 2021. ГОДИНЕ

НОЋ У КОЈОЈ ЈЕ ОТИШАО НЕБОЈША	81
---	----

СИМФОНИЈА ИЛИ ТИРАНИЈА	82
УМЕСТО ХРИШЋАНСКЕ МОНАРХИЈЕ – КОРОНОКРАТИЈА	83
ЗНАО ЈЕ НЕБОЈША, ЗНАО	86
СВЕШТЕНОСТ МОНАРХИЈЕ	87
ПОМЕН ВЛАДАРА У НЕДЕЉУ ПРАВОСЛАВЉА	88
ЦАР ЈЕ ОНАЈ КОЈИ ЗАДРЖАВА: МИСАО ЗА КРАЈ, КОЈИ ЈЕ И ПОЧЕТАК	90

НЕБОЈША КРСТИЋ ГОВОРИ

КРСТ ГОСПОДЊИ И ВАСКРСНА РАДОСТ.	93
КРСТ ГОСПОДЊИ	93
ВАСКРСНА РАДОСТ	95
О СЛОВОЉУБЉУ МОМЧИЛА НАСТАСИЈЕВИЋА (1993).	96
ЗА СРБИЈУ СА ОБРАЗОМ (1994.)	104
ПРЕДЛОГ КОНКРЕТНОГ ПОЛИТИЧКОГ ПРОЈЕКТА: ОТАЧАСТВЕНИ САВЕЗ „ОБРАЗ“ ЗА ОДГОВОРНУ ПОЛИТИЧКУ ДЕЛАТНОСТ	104
ОТАЧАСТВЕНИ САВЕЗ „ ОБРАЗ“:	107
ЗА ВАСКРС РАСПЕТОГ СРБСТВА	107
СЕДАМ ОБРАЗОВИХ ОБАВЕЗА	107
ОБРАЗ И ОТАЧАСТВО: РАЗГОВОР СА НЕБОЈШОМ М. КРСТИЋЕМ ЗА КРАГУЈЕВАЧКЕ „ПОГЛЕДЕ“ (1994. ГОДИНЕ)	108
ЗА СРБСТВО БЕЗ ЈУГОСЛОВЕНСТВА.	116
НЕЋЕМО ИДЕОЛОШКО БРАТИМЉЕЊЕ СА СРБСКИМ КРВНИЦИМА	117
ОТРОВНИ СМРАД НОВОЈУГОСЛОВЕНСТВА	118
ЧЕРЕЧЕЊЕ РАСПЕТОГ СРБСТВА	120
КЛИЦОНОШЕ НОВОЈУГОСЛОВЕНСТВА.	121
КО СУ ЧИЛИ ТАОЦИ?	122
МОЛИТВЕ ЗА ИЗБАВЉЕЊЕ ОД ЈУГОСЛОВЕНСТВА	125
САВЕЗ РУСИЈЕ, БЕЛОРУСИЈЕ И ЈУГОСЛАВИЈЕ	126

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

**ПЕТИЦИЈА ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ ИСТИНЕ О ПОГИБИЛИ
НЕБОЈШЕ М. КРСТИЋА132**

**ПОТПИСНИЦИ ПЕТИЦИЈЕ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ ИСТИНЕ О
ПОГИБИЛИ НЕБОЈШЕ М. КРСТИЋА:134**

КОНАЧНО, КОНАЧНО

**ВАСКРШЊЕ СТИХИРЕ У СПОМЕН НЕБОЈШИ, КОЈИ ЈЕ
ВЕРОВАО У ВАСКРСЕЊЕ136**

КАКО ЈЕ СВЕ ПОЧЕЛО: УМЕСТО УВОДА

О ЧЕМУ ЈЕ ОВА КЊИГА?

Ова књига је о Небојши Милутиновићу Крстићу, сину Милутина и Ружице из Ниша, и сину Светосавске Србије. Она није писана без веома личног печата потписника ових редова, и зато књиге о Небојши треба да пишу и сви други који су га знали и са њим се борили за три највеће вредности Српства, а то су, по Светом Николају Охридском и Жичком, Бог, Краљ и Дом. Свако нека да допринос сећању на њега, и биће то лепа успомена у ове тмурне дане.

Да на самом почетку кажемо: Небојша М. Крстић је, по свему судећи, убијен зато што је одбио да сарађује са НАТОкратијом која је дошла у Србију после 5. октобра 2000. године. Лично му је Хавијер Солана слао свог сејмена, да га убеди да пређе на њихову страну, и Небојша је то одбио.

И дошла је смрт у виду саобраћајне несреће. Али дошла је човеку који је веровао да је Христос победио смрт.

Његова супруга Мирјана Кузмановић је о томе рекла: „Небојша је био човек велике вере (ја то знам) и никога се осим Бога није бојао. Знао је ко су људи и прозирао је будућност. Све што ми је рекао везано за његову личну судбину, за судбину овога народа, као и за мој лични живот догодило се и догађа се. Две године пре своје смрти рекао ми је да ће бити убијен. Тада је била ноћ, хладна и кишо-

вита; рекао ми је да ће то бити иста таква ноћ. Мислила сам да претерује и имала отпор према томе, не видећи разлоге да то њему неко уради. Такође, пред његову смрт и он и ја имали смо лоше предосећање. Ја сам имала интензивни осећај растанка и пар месеци пред његову смрт били су обележени тим осећањем. Сигурна сам да је знао да ће ускоро отићи одавде, јер Господ такве људе увек припрема за смрт. Иако је знао, није то могао да нам каже, остајући доследан себи и штитећи нас од бола.“

Ово је, дакле, књига о Небојши Крстићу, неустрашивом крстоносцу.

Наравно, по мери потписника ових редова, мањој, много мањој, од Небојшине. Али свако има своју меру и свој пут.

ХРИШЋАНСКО УЧЕЊЕ О ДРЖАВИ

Небојша М. Крстић и ја смо се срили на основу заједничог погледа на свет, хришћанску веру и државотворност.

Пре но што смо се срили, путовао сам ка идејама које су нам постале заједничке.

О томе – неколико речи.

Мој поглед на државу био је заснован на учењу Светих Отаца Православне Цркве, по коме је држава настала као последица отпалости човека од заједнице са Богом. *Conditio humana* је, какву данас знамо, исход човековог окретања леђа Извору Живота и потонућу у смрт. Последице пада из првобитног, равноангелног стања, су, уз остало, и рађање на начин на који се рађамо, и растење којим

данас растемо, и учење, и мушко-женски односи, и процес старења...Уметност, култура и наука плод су човекове палости, својеврсна средства за опстанак у овој „долини суза“. Наравно, исход свега земног је – смрт, а питање свих питања, које решавају разне религије, јесте питање победе над смрћу (за нас, православне, оно је решено Васкрсењем Христовим, у Коме смо и ми васкрсли). Последице палости се могу користити на два начина- на спасење и на пропаст човеку. Рецимо, храњење из спољњег света: ако је умерено и у складу с потребама организма, оно нас одржава у животу; ако је преждеравање, претвара нас у робове стомака и уништава наше здравље. Или однос мушкарца и жене – ако је Богом благословен, он се претвара у хришћански брак у коме се рађају деца, као иконе васкрсења, а однос мужа и жене гради се по узору на однос Христа и Цркве: Христос воли Цркву до голготске жртве за њу, а Црква слуша Христа у најдубљој љубави и поштовању. Ако однос мушкарца и жене није благословен, он се претвара у разврат, издају и узајамну мржњу, насиље и лудило, чему данас присуствујемо на сваком кораку.

Што се државе тиче, и пред њом су два пута: пут симфоније (сагласја) са Црквом и пут самообоготворења, које води у таму тоталитаризма. Пут симфоније значи да Црква и држава сарађују на добробит људи, то јест да држава своје законе усклађује са законом Божјим, а Црква сведочи људима да нам овај свет није коначни дом, него номадски шатор на путу ка вечности. Благосиљајући државу у свему што је њен труд око заједничког добра, Црква се не служи силом и принудом у благовеститељској својој мисији и не жели клерократију, тако карактеристичну за ватиканско хришћанство. Држава, пак, која силу и принуду користи,

свет не може да претвори у рај: смисао државе је да оно у чему привремено живимо и крећемо се и јесмо не поста- не пакао. Символ симфоније Цркве и Државе је двоглави орао Немањића под круном с крстом; и то је темељ право- славне монархије, у којој краљ није лутка за изложбу, него Домаћин народно – државног дома. Бог-Краљ-Дом: три су основне вредности наше, каже Свети владика Николај.

Ипак, монархија је облик државне власти који погоду- је дубоко религиозном погледу на свет једног народа. Зато нам она данас не полази за руком, мада је потребно имати је у свом погледу на свет као идеал ка коме треба тежити. У „Основама социјалне концепције Руске Православне Цркве“, једном од најважнијих православних докумената новијег доба, о томе јасно пише: “Промена форме власти у ону која је религиозно укоренија а без истовременог одухотворења самог друштва нужно ће се изродити у лаж и лицемерје, учинити ту форму немоћном и обезвредити је у очима људи. Међутим, не може се у потпуности искључити могућност таквог духовног препорода друштва, када религиозно узвишенија форма државног уређења постане природна”.

Данашња држава је секуларна, и, бар по прокламова- ним начелима, одвојена од Цркве, али јој не смета у њеној мисији. То се, из хришћанске перспективе, може трпети – али, на жалост, истински неутрални секуларизам савреме- них држава Запада скоро да не постоји. То је данас све више борбено безбожништво, које ратује против хришћанских начела у друштву.

Из неутралног секуларизма се лако ступа у агресивни секуларизам, а из агресивног секуларизма се увек рађа тоталитарна држава, која не признаје Бога над собом, и која жели да све људе учини безгласним робовима. Тријумф цендеризма и сатанистичко отварање и затварање Олимпијаде 2024. у Паризу јасно сведоче, између осталог, куда је водио пут секуларизма.

Ми смо у 20. веку видели нацистичку и комунистичку тоталитарну државу које су, у име среће човечанства, уништиле на десетине милиона људских живота! Јер, држава без Бога хоће да постане утопија, остварени рај на земљи. А пошто утопија значи нигдина, онда таква држава, зарад опште среће, уништава све пред собом, а живе људе користи као ђубриво својих „рајских пројеката“.

Најновија тоталитарна држава је Империја: САД плус Европска Унија, слушкиња Вашингтона, која свет потчињава банкарском тоталитаризму, и чији је циљ да, после Трећег светског рата (управо га изазивају на Блиском Истоку и у сукобу Украјина – Русија) заувек потчини човечанство. Аушвиц и ГУЛАГ биће дечији вртићи према ономе што свету спремају „банкстери“ (банкарски гангстери). Ови лудаци хоће да побију шест милијарди људи да би остала њихова „златна милијарда“. Чак тврде да човека треба укинути, јер наступа „велики ресет“ и „трансхуманизам“.

Зато хришћанин не може бити равнодушан према свету у коме живи и држави у којој обитава. Од борбе за свет, говорио је руски хришћански мислилац Семјон Франк, имају право да одустану само они који су отишли у тежи рат, рат духовни –монаси. Остали који користе добра овог света за њега се морају борити –да се не би предао силама

демонизма на управу и растрзање. И ја сам се борио, као хришћанин (макар и недостојан), унапред пристајући на неку врсту компромиса: наиме, знајући да је пунота хришћанског државотворства у свештеној монархији, осећао сам да не треба да ескапистички одлазим у, за сада, неоствариву пуноту, него да, исповедајући је као истину своје вере и погледа на свет, чиним што могу да се Србија не оконча у зверињаку рата свију против свих, оно што Империја жели и због чега тови своје домаће гаулајтере који „уредују“ наслеђем Светог Саве. О томе, дакле, да, себи и другима, поднесем један извештај – како смо се Небојша и ја срели.

ОД ГИМНАЗИЈЕ ДО ВОЈСКЕ

Још у средњој школи сам схватао да је „нешто труло у држави Данској“. У другом разреду гимназије сам прочитао „Главне токове марксизма“ Лешека Колаковског: више од пола текста нисам разумео, али сам видео да је у питању нека превара и да марксизам није никаква наука – а камоли да постоји „научни социјализам“. У библиотеци, из које нисам избивао, није било никакве политичке литературе осим левичарске, и ја сам, разочаран у Маркса, почео да читам Бакуњина и Кропоткина. Нисам знао да постоји мисао осим револуционарне, па сам се „ложио“ на руске анархисте. Много светлости у наш провинцијски живот уносили су „Књижевне новине“ и „Књижевна реч“, нарочито ова друга, која је, поред текстова Чавошког, Коштунице и других бораца за ослобађање, тада још увек, Југославије, од окова комунистичког једноумља, имала и сјајну сатиру у рубрици „Страдија“.

Наравно, тада, ван партије, није било никаквих могућности јавног ангажмана, па сам ја „паузирао“, јер у СКЈ у распаду ми се није улазило. Кад су ми у војсци нудили да „уђем“, вадио сам се на своју склоност уметности и аполичност.

Служио сам у Карловцу, данас у Хрватској, 1988/1989, када је Туђман већ долазио на власт, мада је у војсци и даље све деловало братски-јединствено, осим што нам нису давали да гледамо загребачки дневник у пола осам увече и да посећујемо локале по граду, од којих се један звао „Хрватски дом“ (као и сваки србијански наивац, чудио сам се како се нешто зове „Хрватски дом“ кад у Чачку нема „Српског дома“).

БЕОГРАДСКО ПРОЛЕЋЕ

По одслужењу војног рока, 1989. године, стигао сам у Београд, да студирам књижевност на Филолошком факултету. Већ је било почело национално и патриотско буђење. За мене је било откровење много шта: почело је штампање забрањених књига (попут дела Николаја Берђајева, чија ме „Философија неједнакости“ „избацила из седла“, а Зоран Аврамовић је објавио „Политичке списе“ Црњанског, који је, средином тридесетих година двадесетог века, видео шта ће се десити с нама ако не заузмемо „српско становиште“). „Погледи“ су се гутали као алва – поједини бројеви у двеста хиљада примерака...

И будило се партијско живовање: продавао сам, с кумом, у Кнез Михаиловој, новине Народне радикалне странке Вељка Губерине - нисам био члан, али, зар да не подржим следбенике Николе Пашића? (Наравно, била је

то прва у низу мојих илузија; није ме, хвала Богу, пуно кош-штала.) А у Кнезу шајкаче, кокарде, заставе – као алва... Па касета „Гласа Цркве“ – „Нико нема што Србин имаде“... Тада нам је изгледало да ће комунизам ускоро пасти, и да ће краљ одмах да се врати на престо, па ћемо опет бити као у доба Чика Пере...А онда 9. март 1991. године, када смо у Вуку гледали новог Дражу (бар делимично), и јуришали на „ТВ Бастиљу“, бежали од тенкова ЈНА које је на нас слао Слоба.

И – ништа... 1991, 1992 – ДЕПОС, престолонаследник Александар пред Скупштином Југославије, студентски протести...

А све време Служба надзире, подмеће, убацује своје људе: ко неће заборавити Бранислава Лечића и његово претварање студентског бунта у „плишану револуцију“?

Покојни Никола Милошевић ми је причао кад су студенти, во времја оно, са Драгољубом Мићуновићем, били код Слободана Милошевића, па проширили листу захтева, Слоба ће, гласно и јасно: “Мићуне, нисмо се овако договорили!”

МЛАДА СРБИЈА

Било је то доба „Младе Србије“, када смо покушавали да организујемо један велики нестранички покрет српске омладине; на састанке су долазили многи и многи, почев од Драгоша Калајића. Није било слоге, и то се распало брже него што је настало. Неки су отишли у сорошевце, неки у „Беле орлове“. Један је, својевремено, у „Пресу“, објавио своју исповест, тврдећи да је цео патриотски покрет

контролисала Служба, рушећи поверење Срба у могућност нечег другог и бољег.

За време суђења у Хагу, сазнали смо да је Јовица Станишић, један од кључних уобличитеља многих из српске „опозиције“, од 1993. године радио за СИА. А слутили смо, слутили...

Слутиш као што, док ходаш кроз светогорски камењар, осећаш да те гледају отровнице, али се Богу молиш и не видиш их...

Идеалиста си, млад си, хришћанин си: идеш код владике будимског Данила, дивног и светог старца, који те учи православном погледу на свет и монархизму као саставном делу тог погледа на свет.

Отишао сам из једног часописа који је покренуо човек из „Младе Србије“, начитан, образован, занимљив, али близак „ратничким путевима“ режима. Отишао сам по некој интуицији, када сам прочитао, у „Светигори“, текстове Матеја Арсенијевића, који је тврдио да безбожници не могу повести Србију путем Божјим, и да свето ратништво као мучеништво Цркве нема везе са култом „свете освете“.

НАДЗИРАНИ РАТОВИ

И онда рат: опет један вођени, контролисани рат, за који све време знамо да га Срби губе јер то неком за нешто треба (ЗЕТРА – зелена трансверзала - била је јасан циљ веома малом броју наших виспрених геополитичара – да би се могло доказати да је Америка пријатељ Израела на Блиском Истоку, али и муслиманских фундаманталиста

на Балкану; нисмо ни слутали колико су Хрвати њихови, и како ће нас протерати из наших земаља и крајина).

Милошевић је, све време, кокетирао са Американцима, више или мање, овако или онако (да је био мањи слуга Империје од жутоккраких, то је јасно свима и сваком; али да је служио – служио је; због његових домунђавања истерани су Срби из Крајине, а изгубили смо и Сарајево- и не само Сарајево).

Момир Булатовић, у свом интервјуу „Геополитици“ (април 2012.), јасно говори у ком правцу је то ишло: “Хтели смо Британцима да дамо концесије на рудно богатство на Косову, сматрајући да би они, у случају сукоба, логично бранили свој капитал. Значи, имали смо озбиљан план, са којим сам ја као председник Црне Горе отишао у Белу кућу. Уместо одговора на понуду, двојица саветника за националну безбедност председника Клинтона саопштавају ми те 1996. да они долазе на Косово. Био сам шокиран. За мене је то било потпуно неприхватљиво, па сам их одмах упитао шта ће они на Косову кад је тамо мир! Одговорили су да за сада јесте мир, али ускоро неће бити/.../Велико искуство које смо стекли у разним преговорима упућивало је мене и Слободана Милошевића 1998. на закључак да треба да урадимо нешто радикално. Милан Милутиновић преговарао је директно са Мадлен Олбрајт, и понудио јој базу на Косову за један долар. Она не пристаје, а Милутиновић јој онда понуди и улазак Србије у НАТО, да заједно решавамо проблем са Албанцима, само да нас не бомбардују! Просто није могла да верује. Отишла је после тога и на консултације, али све је било узалуд, јер наша судбина је била запечаћена“. Дакле, Слоба је све чинио да умилисти-

ви Империју, али није вредело; зато је и борба против Милошевића била узалудна – док год је Империји био потребан, држали су га на власти. Нисмо могли да га оборимо у протестима 1996/1997, јер амерички отправник послова је јасно рекао Коалицији „Заједно“ да могу да добију само локалне изборе, што су и добили кроз LEX SPECIALIS; у то време, ЈУЛОВСКИ вођа, Кундак, зарађивао је кинту продајући демонстрантима пиштаљке.

Милошевић је морао да остане док НАТО не уђе на Косово – како би могли да објасне улазак НАТО трупа да је на власти био неко други, с демократским легитимитетом?

И Ђинђић им је био потребан, док није почео да, пре времена, поставља питање Косова и Метохије на дневни ред међународне политике. Онда су му искључили безбедносне камере и пола сата га, тешко рањеног, возили до болнице (у самом центру Београда), а Колин Пауел је дошао да изјави саучешће његовој удовици.

МИСИОНАРСКА ШКОЛА

Није било лако у то време снаћи се и опстати као православни хришћанин са политичким идеалима. Мени је много помогао рад у Православној мисионарској школи при храму Светог Александра Невског у Београду.

Под будним оком блаженопочившег оца Љубодрага Петровића, млади православни хришћани су настојали да прошире поље слободе. Поред редовних предавања суботом, прота је благословио и један термин петком, када смо почели да правимо трибине на теме односа хришћанства и друштвених појава. Кад сад то видим, не могу да верујем

колико је одважности и слободе било у суочавању са изазовима епохе. Правили смо скупове о двестагодишњици убиства краља Луја Шеснаестог и Марије Антонаете, његове супруге (била је 1993. година , и питање је да ли се ико у Европи сетио да обележи годишњицу почетка пораза хришћанске Европе), о Царским Мученицима Романовима и бољшевичкој револуцији, о папизму и истини о српском народу, о Момчилу Настасијевићу (о коме је Небојша тако лепо говорио), итд.

Било је то доба снажног пријатељства са Небојшом и уплива који су на нас вршили великани новијег српског хришћанског државотворства: владика будимски Данило, отац Митрофан Хиландарац, прота Љуба Петровић, др Марко С. Марковић. По благослову оца Митрофана, а да бисмо свом народу показали пример слоге, ујединили смо снаге и редакције три православно- патриотска часописа – „Монархије“ из Котора, „Византијског огледала“ из Ниша и „Образа“, који је, као часопис за државотворну обнову Српства (изашла су свега четири броја), био утемељен при Мисионарској школи.

Уз све то, имали смо и сусрете са Марком С. Марковићем, легендом српске политичке емиграције, доктором са Сорбоне, који је, као осамнестогодишњак, био подсекретар Верско – идеолошке комисије при Врховном штабу Југословенске војске ђенерала Михаиловића.

Сусрете је, у Јерисосу, покрај Свете Горе, организовао отац Митрофан.

При храму Светог Александра Невског била је покренута и библиотека „Политика и образ“, у којој су изашле неколике Марковићеве књиге, од којих су најбитније „Пра-

вославље и Нови светски поредак“ и „Истина о Француској револуцији“.

Сам Небојша је о Француској револуцији записао: “Када је реч о француској буржоаској револуцији, која је, несумњиво, један од преломних догађаја у историји Европе (ео ipso и света), на једној теолошко-философској трибини („Хришћанство и француска револуција“, 30.9. и 1.10. 1993. у Мисионарском дому при храму Светог Александра Невског у Београду) пре него што сам говорио о односу Цркве и демократије, укратко сам тек наговестио зашто је за нас богословски неопходно тематизовати погубне политичке учинке француске револуције: „Знамо да је француска буржоаска револуција истакла као свој програмски циљ следећу паролу: „јединство - братство -слобода“ (egalite - fraternite-liberte). Али, шта заиста стоји иза овог трочланог низа којим се тзв. модерна Европа гордо поноси као својим јаким постигнућем? Реч је, уствари, о: јединству - без љубави; братству - без Оца нашег који је на Небесима; слободи - без Истине! А без љубави као свезе савршенства јединство није ништа друго до насиље и злочин. Без Небеског Очинства, братство је само мржња и крв. Без Истине Христа, слобода је лаж и смрт. У свести модерне и демократске Европе догађај француске кланице, то јест буржоаске револуције, укореењен је као јак и веома подстицајан симбол европске демократизације, која се дешава у облику борбе против свих начина човековог „поробљавања“ а понајвише и пре свега, против Цркве и монархије. То што данас и овде говоримо о учинку и последицама француске буржоаске револуције, проистиче само из поразне чињенице да смо степен нашег државотворног имунитета свели готово на нулу, а духовни организам преопасно разслабили. Јер,

да се нисмо раздржавотворили и разцрковили, шта би нас се (осим у теоријско-академском смислу) дотицао, на крају крајева, интерни обрачун западноевропских варвара, то јест убилачки бес и мржња револтираних револуционарних маса против јеретичке папистичке тобожње цркве, као и гнев на некаквог владара који није Божији помазаник. Али, авај, пошто смо поткопали и разстројили у четрнаестом веку (1371.) срамним цареубиством (Стефана Уроша V) услед чега се нешто касније (1459.) наш Дом у облику Деспотовине коначно срушио; и што три и по столећа потом, након I и II србског устанка, уместо да државни Дом устројавамо на стаменом темељу светосавске државотворне разборитости, ми недомаћински зидамо на непостојаном песку крвавом од Богу мрског кумоубиства, е да би сто година касније (1918.) државно Имање и Име бацили у живи песак и мочвару југословенства из којег не можемо да се извучемо већ скоро осам душегубних деценија - због свега тога крвави учинак демократских тековина француске револуције итекако се тиче и нас данашњих, итекако је део наше стварности од које не можемо нити смећемо побећи ако смо заиста свесна, савесна, одговорица и одлучна - једном речју - словесна боголика бића. То је особито дошло до израза у новије доба у марксистичкој партији као партији идеолошког једноумља.“

ЧАСОПИС „ОБРАЗ“

„Образ“ је, као часопис при Мисионарској школи, имао за циљ – школу са вером, политику са поштењем, војску са родољубљем, државу са Божјим благословом, то јест,

све оно о чему је Свети владика Николај писао у свом делу „Речи српском народу кроз тамнички прозор“.

Ја сам био уредник рубрике „За школу са вером“. Бог – Краљ – Дом: три највеће вредности српског народа настојали смо да посведочимо свим православним Србима.

Часопис се читао и у Београду и на Палама, и у Котору и у Нишу, али и у Дијаспори. Монархизам, антикомунизам, разобличавање Новог светског поретка-и крајње наивна, али и крајње искрена вера, да ће сви то схватити с Божјом помоћу. Нарочито смо наглашавали колико је партијашење штетно по нашу националну свест, јер партије постају својеврсне религиозне секте, а њихови вођи гуруи.

Наравно, средстава за објављивање није било: изашла су четири броја, и то је било то...

Али, траг је остао. Покојни Небојша Крстић сматрао је да часопис није довољан, и да треба правити покрет; ја (и низ других сарадника часописа) сматрали смо да је за покрет прерано, и да ће га УДБА „избушити“ с разних страна, па је дошло до извесног размимоилажења – пре свега, „праксеолошког“, не толико идеолошког. Чинило ми се – још треба радити на просвећивању и упознавању са кључним темама битним за наш опстанак.

Тада је, у доба покретања часописа, изашла Небојшина прва књига „Политика и образ“.

ПОЛИТИКА И ОБРАЗ - ЗА ВАСКРС РАСПЕТОГ СРБСТВА

Матеј Арсенијевић је у уводу записао: “Књига србског теолога Небојше Крстића одважан је труд теолошко - критичког промишљања односа хришћанства и политике у контексту сотириолошког аспекта србског питања. Аутор враћа политику у теолошку везу са Образом као са једним од кључних појмова хришћанског богословља (човек као битије заједнице „по Образу и Подобију”) и србског искуства Спасења („Све за Образ, а Образ ни за шта“). Образност је модус егзистенције који извире из човековог заједницења са Богом: она је богочовечански живот. Препознајући крсни проблем србског народа као губљење заједнице, црквености које, пак, узрокује унутарње урушавањс србске политичке судбине - аутор суштину србског питања враћа на онтолошко - сотириолошки ниво: Само Спаситељ Србина спасава - једино је непролазно начело србске историјско - есхатолошке политике.“

Мото књиге је био навођење речи владике Атанасија: „Битно је да сачувамо ОБРАЗ свој јер ће нам то једино пред БОГОМ и пред Небеском Светосавском Србијом бити оправдање“

Сам Небојша је рекао да се књига непосредно обраћа онима којима је Христос Алфа и Омега (то јест, православним хришћанима), а посредно свима осталима. Увод је писан „у Београду, на Светог Апостола и Евангелисту Јована Богослова (26.9/9.10.) лета 1993. од Првог Пришаствија Јединог Владара, Цара царева и Господа господара.“

У фусноти је образложио примену придева *србски*: “Зашто *србски* а не *српски*! Зато што не прихватамо срамни је-

зички тероризам и варварство разсрбљених безсловесних српско-хрватских митолошких вукова огрнутих филолошким кожама. Зато што придев српски није од именице СРБ већ речи СРП (алатка за кошење). Зато што *срѣкиња* није из Србије него из некакве митске земље српова Српје. Само су Србин и Србкиња из Србије. Зато што је једино србство реч која казује суштаство и суштину СРБА, а не српство. Српство означава суштину оруђа за кошење, тј. СРПА. Колико ми је познато, међу млађим ауторима Матеј Арсенијевић је својим поетским и богословско-философским текстовима први отпочео да истрајно и доследно проводи умесну правописну десрпизацију србства у име србског правописа. Ову србску правописну озбиљност својим перима сада делотворно показује и потврђује већина наших младих хришћанских мислилаца, песника и преводилаца (В. Димитријевић, В. Џомић, М. Васиљевић, Б. Лубардић, Б. Милосављевић, В. Никчевић, М. Шибул...)“

У тексту „Светосавска слога словесниг Србства“, Крстић истиче да питање слоге није само социјално и национално, него, пре свега, спасењско. Претумачивање четири оцила око крста на „Само слога Србина спасава“ десило се зато што није у питању пуки земаљски патриотизам, везан за националне и државне интересе, него вапај за надсуштном, богословско – литургијском слогом: “То значи да се слога у свом истинском, нескривеном и битијном смислу пројављује и остварује искључиво као литургијско, евхаристијско сабрање оних који су сами себе и једни друге и сав живот свој Христу Богу предали! Другим речима, да ли је и у којој мери постигнута слога у србском народу понајбоље показује стање и каквоћа његовог односа према Логосу (Слову) Божијем, Господу нашем Исусу Христу, јер

„нема ни у једном другом спасења, и нема другог Имена под небом данога људима којим би смо се могли спасти“ (Дела апостолска 4,11-12). У којој мери србски народ учествује у свеспасоносној заједници са Словом (Логосом) Живота, у тој мери и има пуноту Живота - али не пуког вегетативног живота (у смислу животарења, истрајавања и претрајавања на овим ветрометним балканским просторима), већ пуноту, како то Достојевски проницљиво каже, живог живота, или речено библијским речима, вечног и битијног живота.“

Сва „догађања народа“ и митингашки „свесрпски сабори“ не воде нас никуда, пошто нису засновани на литургијској саборности у Христу. Јер, по Небојши, „„Само Спаситељ Србина спасава“, то јест - „Само Господ Исус Христос као једини Спаситељ Србина спасава“! То је, уствари, прва и основна и порука и поука светосавља: Само Спаситељ Србина спасава! Јер Спаситељ Христос јесте светосавска Слога словесног србства. А безсловесно србство, као србство без Слова (Логоса) Божијег није ништа друго до нечије бирачко тело, збуњена гомила. Зато, помолимо се опет и опет Господу Спаситељу нашем да нас опомене образом Својега Часнога Крста, чија вертикала указује на потребу нашег богољубља, то јест наше спасоносне слоге са Богом Живим и Истинитим, Који је ради нас људи и нашега ради спасења сишао са небеса и оваплотио се од Духа Светога и Марије Деве и постао човек. А хоризонтала, пак, Часнога Крста Господњег указује на делотворну неопходност човекољубиве слоге међу људима.“

Љубав према људима, вели Небојша, позивајући се на Светог Јустина Ћелијског, вене ако није прожета љубављу

према Богу. Литургијски речено, бићемо сложни само ако, узљубивши једни друге, сами себе и своје ближње Христу Богу предамо, како и каже богослужбени възглас. Владика Николај нас је подсећао: „Ал’ кад Србин стекне слогу, милији ће бити Богу.“

Небојша није имао недоумице: „Нама није потребна безсловесна Србија, свеједно била она демократска, вишестранацка, парламентарна, уставна или правна. Нама јесте потребна словесна Србија - Србија која је ословљена Словом Божијим, то јест Логосом Живота, Другим Лицем Свете Тројице, Господом и Спаситељем нашим Исусом Христом. То је Србија која је чула и привела к срцу речи Јединог Спаситеља: „Без мене не можети чинити ништа“ (Јн 15,5). То је Србија која сарађује Богу у одлучном и смело покрету стремећи ка Царству будућег века - Благословеном Царству Оца и Сина и Светога Духа. То је, дакле, подвижничка Србија - Србија која зна да је прави покрет и смислено циљно кретање могуће само као подвиг. Јер, изван подвига нема спасења; изван подвига све је само очајничко лутање и безнадеждна блудња. (Не без дубљег разлога, у прелепом старосрбском језику реч „блуд“ означава „потпуно и погрешно кретање у посезању за остваривањем неког смисленог циља“)“.

Потребна нам је, писао је Крстић, држава коју Својим Промислом држи Сведржитељ. Таква држава је Дом у коме је монарх Домаћин, кога молитвено подржава Патријарх, што је идеал симфоније – сагласја Цркве и Државе што нам га је оставила Византија.

У том Дому домаћин је један: миропомазанн монарх којн богомудро кормилари лађом државе кроз бурна и

олујна светска искушења, молитвено подржаван (опет не случајно, ту је израз „држати“) Патријархом.

Српску пропаст је у 14. веку наговестило убиство цара Уроша, тако је крвави 20. век наговестило убиство краља Александра Обреновића маја 1903: „Лишени државотворне разборитости и политичке проницљивости, Срби постају монета за поткусуривање незајажљивих политичких апетита и крвавих прохтева појединих држава-моћника у датом епохалном тренутку. Конкретизација наше овековне несреће отпочиње онога тренутка када смо ушли (што драговољно, што утеривањем) у пустињу југословенства. Од тада почиње србско крваво лутање и потуцање од немила до недрага. Југославија је за нас уистину она „далека земља“ (χωρά μακράν) о којој говори Христова прича о блудном сину (види Евангелије по Луки 15,11-32). У њој смо ми, јадни и злехуди, расули своје богомдаровано благословено Имање и Име, распршили своју суштину (διασκορπίζειν τὴν αὐσίαν- Лк 15,13), то јест одрекли се себе и пред Богом и пред људима. (Од нашег расутог Имања и Имена и распршене суштине - дакле, процесом невиђене десубстанцијализације - настадоше или покушавају да настану нови „народи“ (југословени, црногорци, муслимани, македонци...) и нове „православне помесне цркве“ (хрватска, македонска, црногорска). После поузданих руку благоверног Краља Петра I Ослободиоца, не налази се достојна владарска десница која би била дорасла одговорном и озбиљном задатку да држи кормило србског државног брода. Наиме, Александар I Карађорђевић чини кобну државотворну грешку - највећу и најпогубнију у нашој историји ујединивши Србију (тек прошлу кроз голготу Првог светског рата) са балканским словенским латиномислећим

папистима који свој једини политички *raison d'etre* налазе у распомањеном антисрбству.”

Краљ Александар је своју заблуду платио главом, а Југославија је, по Светом Николају Жичком, била „пркос Христу, пркос Светом Сави, пркос народној прошлости, пркос свакој народној светињи - пркос и само пркос“.

Заблуда је, каже Крстић, био и 27. март 1941, када је патријарх Гаврило рекао да су „Видовдан и 27. март 1941. истоветни и по значењу и по садржају. Оба воде Царству Небескоме у одрицању живота у корист отаџбине! То је био и остао идеал и традиција српског народа кроз векове. Оба ова славна дана додирују се и допуњују!“ По Зорану Ненезићу, реч је масонском послу јер „слободни зидари под великом ложом ‘Југославија’ у врло блиским односима са енглеском масонеријом, били су значајан фактор артикулисања и усмеравања антиосовинског протеста српских грађанских опозиционих, војних и црквених кругова који се изразио кроз пуч од 27. марта 1941. године”.

Узалуд смо веровали у савезнике. Крстић је оштар: “Због каквих тобожњих савезника смо као распомањени и безсловесни похрлили у стање и робља и гробља, показаше убрзо потоњи догађаји. Наиме, пре него што су нас изручили бездушно у чељусти руско-совјетске црвене авети и њених овдашњих злочиначких намесника, летеће хорде англоамеричких стрвинара (тј. наши возљубљени „савезници“) изручили су на нас товар своје савезничке љубави честитајући нам 16. и 17. априла 1944. године Православни Васкрс смртоносним бомбама. Под изговором да се бомбардују „војни објекти“, енглеско-амерички бомбардери су на празник Светог Христовог Васкрсења својим бомбама

разорили и спржили престони Београд. Неколико хиљада нејаке деце и небраћених жена нашло је своју мученичку смрт у рушевинама општинског породилишта, дечијих домова и склоништа, свих болница, више стотина стамбених зграда, радничких квартова, пијаца и сличних „војних објаката”. Своју војничку храброст и борбену потентност ови јунаци врлог Запада показали су свирепим убијањем породиља и одојчади, стараца и жена, немоћних и болесних. Заиста, која је стварна разлика између хрватско-муслиманских кољача који закрвљених очију „јуначки” распорују стомак једне труднице и пословично уздржаних, хладнокрвних Енглеза којима су породилишта и болнице војни објекти, тј. Американаца за које је формула њихове борбене готовости у речима „напалм бомбе прже децу”?!““

У огледу о Цркви и демократији, Крстић запажа многоброје заблуде којима смо, во времја оно, били склони. Тако је у „Предлогу српског црквенационалног програма” обзнањеном у часопису *Глас Цркве* 3/1989. писало: „Ми хоћемо у заиста хришћанску Европу, где ће Бог и човек бити заједно, где ће се градити срећа и мир за пример читавом човечанству, где неће владати сувопарна демократија (sic) ни стара теократија (sic), већ стваралачка и истинска т е о — д е м о к р а т и ј а . “

Крстић се позива на западног политиколога Арнеа Неса, који указује на идолатризацију појма демократије: „Појава речи која има такав статус је готово јединствена у историји људских језика. Највероватније је да се никада раније није догодило да исти политички термин, који је за врло дуго времена био употребљаван у похвалном, погрдном и неутралном смислу, буде прихваћен готово

једнодушно као главна политичка парола безмало свих политичких партија“. Ако је, како рече Абрахам Линколн, демократија власт народа, од народа и за народ, онда свакако треба преиспитати значење појма народ из богословске перспективе. И то је Небојша одлично урадио: “Погледајмо како грчки (не случајно) изрази етнос, лаос и демос *in puse* исказују стање историјски конкретног односа једног народа према Богу: а) е т н о с - стање паганства, незнабоштва, непознавање Бога Живог и Истинитог. (Мноштво је светописамских примера који казују о овом стању, но довољно је погледати само Посланицу Римљанима Алостола Павла, нарочито њену 15. главу, у којој се говори о облаговештавању незнабожаца (грч.етни): 11,25; 15,9.10.11.12.16.27). б) л а о с - крштени етнос (види: Мт 28,19; Лк 24,47) , свети народ, освештани етнос (етнос агион -1 Пт 2,9), народ Божији, заједница људи са Богом Црква.[12] в) д е м о с - репаганизован и секуларизован народ Божји, народ којн је Крштењем упознао Бога али Га више не признаје, обезбожен, тј. обезцрковљен и разцрковљен народ, народ који је насилно изведен из Цркве и лишен заједнице са Богом.“

Да би настао демос, потребна је репаганизација, коју Крстић анализира и на Западу и у нас: “Када је реч о западним народима генеза њиховог процеса демократизације је следећа: буржоаским либералним револуцијама 17. и 18. века претходили су догматски ломови и испадања (филиокве, папоцезаризам...итд.) западних епископија на челу са римском из Православног Пута богочовечанске Истине и душегубно упадање у беспућа јереси и кривоверја. Србски „демократски развитак“ је процесом секуларизације у јаком смислу отпочео у 18. веку серијом догматско-литургијских инфекција и ослабљивања: увођењем туђег је-

зика (новорускословенског) за богослужбени и коначним одрицањем од својега (старосрбског); примањем раскалашног безсловесног барокног сликарства а одбацивањем сопствене византинске и немањихске васкрснорадосне иконографије; увођењем на богослужење бесомучних хорских егзибиција уместо смерног ангелогласног појања; уласком латиномислећег схоластичког кривоверја у православно богословску мисао (учење о прародитељском греху као наследном греху, пијетизам, морализам, јуридизам). У 19. веку, образовањем Кнежевине Србије након Другог устанка, наступа период државотворне пометености чију крваву кулминацију ће осетити тек наше столеће. Срби у 19. веку образује државу, али државу лишену светосавског благообразног домостроја. Наместо домаћинске државотворне разборитости и светосавске целомудрености, наш државни Дом запоседа партијски егоизам. О погубности и далекосежној штетности ове за нас политичке новине, понајбоље говоре проницљиве речи садашњег Владике Цетињског Г. Амфилохија: „До појаве партијске свести је дошло нарочито од прошлог века, тј. од времена увођења код нас партија. Партија, европског типа, сама по себи није толико опасна за расцепканост и разједињавање народа, односно тровање међуљудских односа. Опасно је то што за нас менталитет партија као по правилу има тенденцију да добије „религиозни” значај, постаје „поглед на свет”. Наше партије, кад се јаве, немају просто политичко-социолошки карактер. Њихови заговорници често претендују на апсолутно важење свог партијског убеђења. Они не желе само да реше социјална питања већ и коначна питања људске судбине, питање смисла живота. То нарочито важи за пар-

тије идеолошки утемељене, засноване на метафизици било трансцедентног било иманентног типа.“

Пошто је, по Крстићу, личност носилац постојања, а личности сабране у причасном Христу су Црква, ко са Христом не сабира, расипа. Демократија, која је, у почетку, вредносно неутрална, лако постаје атеистичка, па антитеистичка, и гони Цркву Христову.

Крстић се позабавио и сукобом „грађанско – националистичко“ у Милошевићевој Србији: “Оно што их при том обједињује и чини сличним јесте да обадве (наравно, са различитим мотивацијским предзнацима) конкретног човека виде, доживљавају и схватају политички једнодимензионално, а самим тим и веома погрешно. Јер, и човек који је политичком индивидуализацијом („грађанским самоослобађањем“) издиференциран од колектива (нације), те сведен на индивидуу, као и човек који је само део нације (колектива) јесу безлични и егзистенцијално непоседни - и један и други су, уствари, човек без својстава, тачније, човек без егзистенцијалноперсоналних својстава. Другим речима, обојица нису конкретна, јединствена и непоновљива брћа, нису - личности.(...) Једино је државотворни брод православне личностне (персоналне) делотворности имун и обезбеђен од преопасних замки Сциле политичког индивидуализма и Харибде политичког популизма, тј. колективизма.“

Монархија нам је неопходна као црквена стварност. Небојша вели: “Наиме, Црква у односу на државу може бити у једном од следећих положаја: 1) у мученичком - кроз прогон (Када су државни поредак и власт антитеистички и јеретички богоборачки); 2) у коегзистентном - кроз ин-

деферентност (Када је државна власт атеистичка, то јест када се према Цркви односи као према једној од бројних тзв. „верских заједница”); 3) у државотворном – кроз симфонију (Само онда када је људима у држави могуће да слободно и одговорно дају цару царско - али не више, а Богу Божије - али не мање). Само је треће стање државе благообразно и по поредку богочовечанског Смисла и Истине. То је - симфонија Цркве и државе!“

Људи нису аполитичка бића јер су бића заједнице: „Јер, човек је у правом смислу политичко биће управо зато што сви људи, још од Првосазданих Адама и Еве, улазе из небитија у битије (тј. постојање) као заједнична бића, бића заједнице - црквена бића.“

Та истина се на земљи највише пројављује као симфонија Цркве и Државе о чему Свети цар Јустинијан пише: „Већи од свих других дарова Божијих међу људима, од Вишњег Човекољубља даровани, јесу: свештенство и царство - прво, да служи Божанственом, а друго да влада и стара се о људском. А од једног истог начела оба происходе, и човечански украшавају живот. Јер, ништа не помаже царевима тако као част свештеника који се и о њима самима свагда Богу моле. Ако, дакле, свештеници непорочни буду у свему и пред Богом имају смелости, цареви ће право и подобно почети да украшавају предане им градове и оне који су под њима – тада ће бити сагласје неко благо, које све што је добро дарује људском животу. А овако ће бити, верујемо, ако се сачува поштовање свештених правила што их Апостоли, праведно хваљени и слављени самовидци Божијег Логоса, предаше а Свети Оци сачуваше и исповедаше.“

Владика будимски Данило је говорио да „нас православне хришћане може задовољити искључиво хармонија Царства Небеског где нема умирања ни неправде. Алн, када већ морамо на земљи имати облик државне владавине, онда треба да бирамо оно што највише личи на Царство Небеско. Знамо да је у свему најважнија личност, носилац неке идеје или власти. Не можемо помазати све чланове парламента, нити председника републике на четворогодишњи мандат, а можемо миропомазати на царство само једну личност која се јавно покорава једином извору свих слобода - Ослободитељу од смрти, Небеском Цару – Христу. Једино такав владар живим примером може да утиче на своје војводе и на цео народ. (...) Велики патријарх цариградски, Свети Фотије, указао је на идеал сагласја („симфоније“) између свештенства и царства. Духовна власт свештеника има првенство у Цркви, а државна власт има првенство у земаљском царству. Идеална слика те сарадње двеју власти налази се у грбу ромејске царевине - у двоглавом орлу који јс символ равнотеже на врху недељивог организма православнога хришћанства -у којем највећу одговорност носе цар и патријарх. Посебне харизме које добијају свештеник и цар (први кроз рукоположење, а други кроз поновно миропомазане) не одвајају их онтолошки од браће њихове, осталих верника, јер сви хришћани (кроз Крштење и Причешће) јсу есхатолошки „свештеници и цареви Богу“ (Откривење 1,6; 5,10). Миропомазани цар и хиротонисани свештеник од браће су издвојени само функционално - унутар општега свештенства и опште царствености свих верника. Зато је за нас двоглави орао знак доброга римства и доброга јерусалимства (римство=христијанизовано римско право; јсрусалимство=православно свештенство Новог Изра-

ила без папских претензија на земаљску власт). Србима су првог двоглавог орла у нашој историји представљали лично Свети Сава и Свати Стефан Првовенчани. Имали смо срећу да те две власти никада нису гложиле“.

Крстић се позвао на девојку Марију Боговерну, неписмену проповедницу која је, за време рата, на Динари и на народним саборима проповедала покајање. Том приликом је рекла војводи Момчилу Ђујићу: „Ви сте учили Богословију. А наш Краљ, наша сирота! Знате, он не може добро да влада ако не сврши Богословију, па онда да влада! Никако Краљ не може да не греши ако не сврши Богословију!“

То је, по Небојши, значило да српски владар, по узору на средњовековне наше краљеве и царе, мора бити истински побожан и христоуман. У књизи је објавио и конкретан план деловања раног „Образа“, који сада прештампасмо у поглављу „Небојша Крстић говори“.

МОЈ ПОГОВОР ЗА НЕБОЈШИНУ КЊИГУ 1994: ОБРАЗ И ОТАЧАСТВО НЕБОЈШЕ М. КРСТИЋА

У „Црвеном точку“ Солжењициновом усред хаоса Првог светског рата разговарају двојца царских официра. Један увиђа политичке грешке императора Николаја Другог Романова и критикује их. Други једноставно одговара: „За све Господаре грешке криви смо ми, монархисти“.

И заиста за све погрешне представе о србском монарху и србској монархији криви су савремени, површни монархисти, који немају довољно свести о дубоким, свето-предањским коренима из којих би толико жељена младика нове србске монархије требало да никне. Заборавило се

колико наша вековна лозинка: „С вером у Бога, за Краља и Отачаство!” има онтолошки темељ, колико она суштински значи: ако нема праве и здраве вере у Бога, онда ни Краљ ни Отачаство нису ништа друго до реторске бусије иза којих вребају плитки политички интереси нашег тамног и очајног тренутка.

Када је србски народ био побожан и честит, на престолу је имао Светородне Немањиће, Светог Кнеза Лазара и сина његовог, Светог Стефана Високог. Заклињао се на верност Карађорђу и његовом потомству, Светом Петру Цетињском и Петровићима. Краљ је био ваплоћење свега најбољег и најплеменитијег у народној души и телу. Као „раб Христов“ он је био живи сведок завета који је Господ са Србима успоставио још у доба Светих Кирила и Методија. Наши владари су у једној руци држали мач, да би њиме штитили Богом им поверене поданике од спољашњег непријатеља, а у другој бројанице, обраћајући се Цару над царевима како за свој народ, тако и за саме себе, просећи од Господа да им просветли ум и да их научи како да суде Његовом словесном стаду. Зато је Свети Симеон Немања с престола отишао право у монашку келију; зато је Свети краљ Милутин ратовао против папиних крижара који су Србима хтели да огњем и мачем наметну латинску јерес; зато је Свети Кнез, по духу и врлини Цар, Лазар са својим племићима изабрао Царство Небеско.

У дане њихове и у дане њихових наследника, који су на србски престо дошли након ослобођења од Турака, наш народ био је дубоко верујући, богобојазнив, човекољубив, дарежљив. Његова детиња простота и уздање у Господа и правду Његову омогућили су нам да своју државу зидамо

на камену чојства и јунаштва, а не на песку ситних политичких преvara. Служећи Небеском Оцу, заслуживали смо и земаљско и Небеско Отачаство. Кад смо од Небеског Оца отпали и поклонили се политичком идолу секуларизоване западне демократије, земаљско нам се Отачаство расуло у прах и пепео који и до дана данашњег развејавају олује на балканској ветрометини.

Да би смо се поново сабрали и обновили тело србског народа, монархијску државу, морамо се укоренити у светопредањском тлу предачке вере и морамо стећи дар да разликујемо политинке духове. Тек кад у нашим срцима запламса огањ те вере и кад наши умови буду задобили дар расуђивања - тек тада (и само тада!) огњиште србског православног Дома поново ће бити запаљено.

Књижица младог србског мислиоца Небојше Милутиновића Крстића под симболичним насловом ПОЛИТИКА И ОБРАЗ (ЗА ВАСКРС РАСПЕТОГ СРБСТВА) један је од првих корака ка том огњишту, још увек спепељеном и хладном. За разлику од многих назовимонархиста, који су се у задњих неколико година тукли у прса круном и кокардом, Крстић, са свом скромношћу православног Хршићанина, до огњишта србског православног Дома не долази празних руку: он је донео и један нарамак дрва. То су његове једноставне и светле мисли о слози србског бића која свој темељ има у Христу; о замкама „демократије“ која никада није „власт народа“ него насиље најгрлатијих и највештијих (то јест, како би Руси рекли, „средство за магарчење маса“); о раскућавању србске Куће (које, на жалост, траје много дуже но што у својим ружичастим маштаријама о прошлости мислимо); о обескоренењу негдашњих кореновића и

бездомности негдашњих становника духовних палата; о благообразном политичком делању (које нас, ако не будемо, по злом обичају, еуфорично брљиви) може одвести до циља; о Образу, чистом и поштену, као о подножју србског престола, круни и скиптру србске монархије.

Основно начело Крстићевог монархистичког мишиљења је: „Све за Образ, а Образ ни за шта“. И то не за било какав образ - образину трошних људских мисли и мишица, него за вечни образ - Образ Божији у човеку. За царство земаљско које ће у Царству Небеском гледати свој истински смисао и своје истинско назначење. За Србство Немањиних потомака, а не Титових измећара маскираних под разним фирмама савременог „демократског плурализма“

Доследан предачким заветима свог народа, Крстић је отворено ишао у разобличавање заблуда о односу Цркве према држави који је, тобож, неутралан. Није и не може бити неутралан, сведочи Крстић, јер Црква није никакав приватни религиозни сервис, него пунота живота у Христу која треба да освешта целину друштва. Цркви није свеједно да ли државом управља миропомазани и причешћени слуга Божији или осциони кабадахија; да ли је на челу државе човек племенита порекла или ништак који долази из нигдине и иде –у нигдину. Црква ће, ако треба, трпети прогоне, али, ако може, она ће настојати да државу оцрквени и учини је жељном Христа. То, наравно, увек значи оцрквенити личности које се сабирају око Причешћа и које граде државу.

Пишући и сведочећи о овоме, млади Хришћанин Крстић је Небојша, и то не само по имену. У наше дане, празноглави и равнодушни настојаће и себи и другима да за-

тисну уши да се не би чуо глас истинског државотворног предања Србства, а Небојши ће замерити да их дрско буди из „плуралистичког“ дремежа. Па ипак, он је принео нарамак дрва спепељеном србском огњишту. Нека би та дрва, Крстићеве чисте и светле мисли, планула у срцима младих Срба запаљена огњем Христа Цара, Сунца Правде.

СВИ СМО ЈЕДНО У ХРИСТУ

Тако сам писао 1994. године.

Поводом Небојшине прве књиге, урадио сам, за „Погледе“, разговор са њим.

И тако је почело.

Ако смо сви саграђени од много људи (а јесмо, јер, како рече Тин Ујевеић, постоји „побратимство лица у свемиру“ и „ја безимено устрајем у браћи“), онда је Небојша М. Крстић један од светлих стубова мога бића.

Хвала Богу Који нас је повезао. И хвала Небојши на несебичном пријатељству.

Нека би ова књига била мала воштаница на гробу његовом, гробу који чека Васкрсење.

На Све. краља Милтина,
Небојшиног Светог заштитника, 2024.

МОЈ НЕБОЈША

ЗАТОЧНИК ЧЕГАРСКОГ ЗАВЕТА: СЕЋАЊА НА НЕБОЈШУ М. КРСТИЋА

Писано од Васкрса 2008. до Ваведења 2009.

УМЕСТО УВОДА

Ове, 2009. године, на Велику Госпојину, Небојша Крстић би напунио 45 година живота. Ове, 2009. године, навршава се 200 година битке на Чегру, о којој се певало:

„Стеван Синђелић са триста друга / гледа из шанца, па им се руга.“

Руга се смрти и ништавилу, јер ће он и његови јунаци (Ђеле - кула, спомен Васкрсења) бити вавек живи у Христу.

Зато је овај текст посвећен Небојши, витезу који је наставио Синђелићеву борбу, верујући у васкрслог Христа.

Покушао сам негде да га објавим, али рекоше ми: није све било баш беспрекорно у његовом животу. И не објавише.

Ја о томе не бих. Господ зна. Али, искрено говорећи, сматрам да у спомену на њега има много више доброг, него оног другог, чега има у свима нама, и о чему само милост Божја може рећи реч. Зато овај текст објављујем без двоумице.

Као увод овај *ante scriptum* настаје годину и по дана од писања основног текста о Небојши. Ближи се Ваведење, у чије је навечерје дао живот за Српство. Видим да сам читаоцима дужан две ствари - “мистичку легитимацију” Небојшину и биографску фактографију. Као православног хришћанина, представља нам га запис “Гостољубље Господње” (“Јеванђелски неимар”, 3-4 1992) са становишта православне онтологије”. Ево шта Небојша у њему пише:

„У хришћанству гостољубље није само једна од мноштва врлина коју хришћанин треба да упражњава у вођењу врсног и благочестивог живота. Сетимо се опомињућих налога Апостола Петра и Павла: „Будите гостољубиви међу собом и гостољубље не заборављајте“ (1. Пт. 4, 9; Рм. 12, 13; Јев. 13, 1.2). Хришћанска гостољубивост нема само морално значење и није тек својеврсна конкретизација и потврда човекољубља. Људско гостољубље одсликава и иконично одражава Божије Гостољубље као благодатно пројављивање Божанског Господства на творевини. Библијско теолошко значење гостољубивости има ослонац у једној од примарних чињеница библијске антропологије — чињеници коју је Псалмопевац цар Давид изрекао и отпевао следећим речима: „Ја сам странац и гост на земљи“ (Пс 118, 19). Дакле, гостовање је оно што суштаствено одређује и битијно усмерава човеков егзистенцијални положај, место и улогу у свету. По библијској онтологији, Господ Бог је човека — уосталом, као и целокупну творевину — извео из небитија и угостио у битију. Ова нелажна чињеница је и основна истина хришћанске вере, јер Бог је као Битотворац створио све(т) ни из чега, то јест из небитија. Стога је

Бог у пуном и правом смислу ГОСПОД — Онај који може и хоће да госту подари дар битија!

Са становишта православне онтологије веома је значајна и бременита големим теолошким значењем етимологија србске речи Господ. Ова реч је сложеница састављена од именице „гост“ и глагола „подарити“. Господ је, дакле, Биће које може госту да подари нешто — Гост-подар, а одагле сажимањем Гост-под, Господ! Богословску важност и семантичку снажност још више појачава и истиче следећа језикословна чињеница: у Богомблагословеном и големим трудољубљем Светих Равноапостолних Кирила и Методија освештаном старосрбском језику, реч Господ јесте *singulare tantum*, то јест именица која има само једину — „једна једина“ именица у датом језику.

Шта Гостољубиви Бог Господ подарује бићима која гостују у битију и житију? И на ово питање, као на многа друга, одговара у боганадахнутом поетском замаху велики Псалмопесник цар Давид кроз чија уста васколика творевина пева онтолошки пој благодарећи Битотворцу и Животодавцу на подареном битију и житију. Навешћемо свега неколико најкарактеристичнијих стихова из познатог сто трећег псалма у лепом преводу епископа Атанасија захумско-херцеговачког. То је псалам којим Црква већ вековима свакодневно отпочиње своја вечерња богослужења и којим прославља Господа као Премудрог и Сведоброг Творца:

„Како су превелика дела Твоја, Господе!
Све си Премудрошћу створио;
испуни се земља творевином Твојом.
Све од Тебе очекује

да му храну своју даш на време,
и кад им даш они се окупљају.
Кад отвориш руку Своју,
све и сва се добротом испуњује,
а кад Лице Своје окренеш,
све се смути и поколеба.
Кад им одузмеш дах, нестају,
и враћају се у прах свој.
А кад им пошаљеш Дух Свој,
опет се стварају —
тако обнављаш лице земље.
Певаћу Господу у животу моме,
хвалићу Бога мога докле постојим.“

Пунота Божијег Гостољубља открива се у Личности Господа Исуса Христа, оваплоћеног Логоса и Сина Божијег — Бог Господ подарујући самога Себе у облику Својег Пречистог Тела и Своје Пречисте Крви као Хлеба Надсуштаственог (Насушног), подарује гостима светотајински на евхаристијској Гозби (тј. Гост-би као месту где се гости угошћују) ново битије и ново житије, то јест — битијни живот! Тиме се кроз Велику Тајну Побожности — јављање Бога у Телу — светотајински догађа, још овде и сада, преображавајуће укидање нашег битовања као гостујућег странствовања и туђиновања у овом свету који у злу лежи — ми угошћени у Господу Христу Гостољубцу и Гостопримцу нисмо више, по речима Апостола Павла, гости ни туђинци, него смо суграђани светих и домаћи Божији (Еф 2, 19). Јер, заиста, заиста је блажен онај који буде јео надсуштаствено јестиво на есхатолошкој Гозби коју је Господ онима који га љубе уготовио у Царству Божијем (в. Лк 14, 15; 1 Кор 2, 9).“

А биографија Небојшина је објављена у “Светигори” (Свети Ђакон Авакум, Божић 2001), као некролог под насловом “У знаку Неба и Крста”:

„У навечерје Ваведења Пресвете Богородице, у ноћи 3. на 4. децембра 2001, настрадавши у тешкој саобраћајној несрећи, недалеко од родног града Ниша, упокојио се у Господу Спаситељу, раб Божији Небојша М. Крстић.

Читав свој кратки земаљски живот проживео је у верности Цркви Православној и своме Роду православном, црпећи своју велику љубав према земаљском Отачству и Светим Прецима - нарочито према Светоме Сави, Св. Кнезу Лазару, Св. краљу Милутину и Св. Николају Жичком - из љубави према Оцу Небеском и Небеском Отачству, једином истинитом завичају сваког светосавског и светолазарског човека Богочовековог.

Родио се 1964. на Успење Пресвете Богородице и одрастао у Нишу - родном граду првог хришћанског цара Равноапостолног Константина Великог, чијим се животом и узором хришћанског побожног државотворца надахњивао свих дана свога живота.

Живећи за Крст Часни и Слободу Златну, објавио је преко три стотине чланака, есеја, студија, приказа на богословско-философске, историјско-културолошке, хришћанско-политичке и националне теме.

Основао је и уређивао (1991-1994) часопис Логос, гласило студената Богословског факултета, у времену, како је, у уводнику првог броја, написао, истински трагичном, када и срце Божије тугује и сва твар уздише, када би најпоштеније било да се молимо Христу Богу да нас сачува нај-

пре од себе самих, јер синови људски и даље устају један на другога, и даље ратују...

Био је, такође, и члан редакција *Светијора* (Цетиње, 1993-1998), *Византијској ојледала* (Ниш, 1995-1997), *Београдски дијало* (Београд), као и часописа *Збиља - листи* за културу, уметности и друштвена питања (Београд). Објављивао је чланке у готово свим православним и националним часописима и новинама.

Почетком деведесетих година прошлог века сарађивао је у два теолошких и веронаучних емисијама Радио Новог Сада, као и у емисијама YU-радија, и на многим локалним телевизијама широм Србије и Републике Српске. У оквиру Мисионарске школе цркве Св. Александра Невског у Београду, одржао је у периоду 1992-1998. на десетине мисионарско-апологетских трибина и предавања посвећених борби за чистоту вере православне а против најезде секташких вукова у јагњећим кожама на наш православни народ, по свим земљама нашег Отачства.

Приређивач је, првог у нас, зборника православних богословских радова посвећених теми *Православље и политика* (Градац, Чачак, 1993), као и зборника чланака Св. вл. Николаја Велимировића *Православље и политика* (Београд, 1997).

Основао је и био главни и одговорни уредник православно-националног часописа *Образ* који је излазио 1994-1997. при Мисионарској школи цркве Св. Александра Невског у Београду.

Покретач је библиотеке *Политика и образ* (1994.) у којој је, са благословом епископа Данила Крстића, нашој православној јавности представио мисао нашег еминент-

ног емигрантског теолога-философа Марка С. Марковића (*Православље и Нови светски поредак, Истина о Француској револуцији...*).

Објавио је књиге *Политика и образ - за васкрс расцепио Српства* (1994.) и *Победи или нестати* (2000.). За њим су остале ненаписане богословско-философске књиге на којима је радио, *Сословије - православни богословски азбучник* и *Битијни животи - ошледи из православне онтологије*.

У *Светијори* је објавио више есеја од којих треба поменути макар неке: *Хришћанство и женско њињање; Византија данас* (1992), *Крст Господњи и васкрсна радост; Хришћанство и истина* (1993), *Стварање света и човека; Црква и њартија* (1994), *Вера хришћанска и име српско* (1997)...

Остаће запамћен у нашој православној јавности по богословским есејима који су се одликовали дубином мисли, јасноћом стила и сажетошћу израза. Међу неколиким његовим текстовима, који свакако заслужују да се појаве у свакој антологији млађе богословске мисли нашег народа у 20. веку, спада његова студија *Појам Логоса код Св. Јована Богослова* (Логос, 1991), као и есеји: *Битијни животи - литургијско искуство њакидитија* (Градина, 1991) и *Теолошко њумачење српске слоје* (Градац, 1993).

Био је оснивач и председник Отачаственог покрета Образ. Од 1998. је узео активног учешћа у политичком животу Отачаства, трудећи се да допринесе хришћанско-државотворној обнови нашег народа.

Као што му је Бог назначио у имену и презимену, трудио се да живи храбро у озрачју Неба и у сенци Крста Хри-

стовог, свога личног и свога многострадалног Рода, подносећи све тескобности, тегобности и невоље наше историје с краја 20. века, и, притом, непрекидно се надахњујући речима Св. вл. Николаја, које је неуморно понављао у бројним гостовањима на православним, националним и политичким трибинама, округлим столовима, радио и ТВ-емисијама, широм Отачаства: *Нека нам школа буде са вером, ђолиџика са ђошџењем, војска са родољубљем, држава са Божијим блајословом. Нека се свако враџи Боју и себи; нека нико не буде ван Боја и ван себе, да ја не би ђоклојила језива џама џуђинска, са лејим именом и шареном одећом. Нека се свак ко је срјски родољуб џашџи да добије Царсџиво Небеско, којим се једино може одржаџи царсџиво земаљско на дуже време.*

Завршимо ово мало молитвено сећање на новопрестављеног брата Небојшу Крстића речима молитве Заупокојног акатиста који Православна Црква чита за спасење свих упокојених у Христу са надом у њихово васкрсење: Минуле су буре живота земаљскога, окончала су се земна страдања, немоћни су врази са својом злобом а моћна је љубав Твоја, Господе, која издавља од мрака вечнога и спасава све, за које се узноси смела песма: Алилуја!“

УПОЗНАВАЊЕ

Небојша Крстић и ја упознали смо се поводом покретања часописа студената Богословског факултета “Логос”. Мој познаник Милутин, из славне куће Продановића, од Прањана, вечити опозиционар комунистима и становник студентског дома на Карабурми, позвао ме је да се придружим момцима који покрећу часопис. Тако сам га упознао.

Били су ту и други: Младен Дурић (будући владика захумско - херцеговачки Григорије), Милан Васиљевић (будући владика западноамерички Максим), Владимир Вукашиновић, будући професор Богословског факултета, итд. Небојша ме је питао да ли имам неки чланак за први број. Имао сам предавање о секти “Харе Кришна”, које сам својевремено одржао (прво своје предавање у Београду) при храму Светог Александра Невског, а по благослову проте Љубе Петровића. Почели смо да се виђамо и дружимо јер смо имали многа заједничка интересовања. Били смо сарадници “Светигоре” и редовно се виђали код проте Љубе. У прво време, наши разговори били су углавном филолошко - теолошки. Небојша је био суптилан филолог. Студирао је философију, па ју је напустио, али је знао да је у речима дубока истина битија. Објашњавао ми је преко 40 значења речи “Логос” у јелинском језику. Од њега сам сазнао да је “Господ” од “Гост - подар”, Онај Који сабира госте и даје им дарове, и да је “човек” од “чело -век”, биће челом - лицем окренуто Веку, Вечности. Писао је текстове за наше црквене часописе (огледао се и као рецензент), као и за емисију “Сословије” коју су на неком новосадском радију уређивале младе снаге Епархије бачке. Пред њим је стајала одлична академска теолошка каријера. Био је и љубитељ поезије. Године 1993, када смо у Мисионарској школи организовали скуп посвећен хришћанским видцима у делу Момчила Настасијевића, говорио је, поред професора др Новице Петковића, др Синише Јелушића, Владимира Вукашиновића, Матеја Арсенијевића и Небојша. Његова тема је била “Слово љубве” Светог Стефана Високог у Настасијевићевом препеву. С великом присношћу Момчила је звао “Мома”...

А онда више није могао да ћути, гледајући полом свог народа. Политици се, условно, приближио “у рукавицама”, преко зборника “Православље и политика”, који је објавио “Трдац”. Сећам се да сам о могућностима издавања таквог броја разговарао са г. Бранком Кукићем, вишедеценијским уредником овог угледног часописа. Била је језива инфлација, која је обесмишљавала било какво бављење било чиме а камоли културом. Ипак, г. Кукић је схватио да је тема озбиљна, и да су понуђени садржаји вредни, и није се колебао. Иако танушан у односу на “Градац” из неинфлаторних времена, број је био сјајан. Владика будимски Данило је, специјално за часопис написао свој текст о православној монархији. Били су заступљени и Христо Јанарас, Елен Арвелер, Димитрије Богдановић, Миодраг Петровић... Ја сам превео текст Татјане Горичеве из доба њеног илегалног хришћанског рада у Совјетији, као и одломке Хомјаковљевог “Писма Србима”. Написао сам и чланак о руској хришћанској политичкој мисли, али за њега није било места.

И онда је кренуло.

Период снажног дружења, честих виђења, дугих разговора. Путовали смо са протом Љубом и др Вукадином Цветановићем, држећи предавања о тоталитарним и деструктивним верским сектама. Небојша је био убедљив: говорио је о томе да Црква није глиста па да се дели на много “цркава”, него је Једна, Света, Саборна и Апостолска; подсећао нас је на благоверну Србију Немањића, у којој се под “хришћанима” подразумевају православни, и у којој је римокатолицима било дозвољено слободно исповедање вере - али под једним условом: да православне не преводе у своју јерес. Крстић је показивао да је одвајање

човека од Цркве несрећа која разара и појединца и народ. И заиста: сретали смо много младих људи који су, ушавши у секту, “раскрстили” с породицом. Бол многих се излио у канцеларијама парохијског дома храма Светог Александра Невског, где смо се трудили да проти Љуби и оцу Ваји помогнемо у разговору са људима који су пострадали. Ту си били, као помоћници, и др Цветановић, Слађан Мијаљевић, а касније и Саша Сенић.

ОЧЕКИВАЊА

Србија је, под санкцијама “међународне заједнице”, била у свом гету, и са својим гето - проблемима. Али, Небојша је знао да ће доба гетоизације проћи, а да ће наступити “отворено друштво”, које неће бити социјалистички, кафански безбожничко, попут социјалистичко - комунистичког, него ће све преплавити привидни плурализам, сведозвољеност постмодерног безбожја, коначни тријумф “надирућег простака” (Д.Мерешковски). То нам се прикрдало: већ је почињала хајка против Владике Николаја, као “антисемите” и неког ко је у ропству Немаца, под немачком стражом, био “повлашћен”. Антисрпски медији у Србији су “хватали залет”. Но, Небојша је знао да, како рече Берђајев, хришћанин не живи као тужитељ, него као оптужени. И знао је да се у тој и таквој стварности, треба по Момчилу Настасијевићу, побости као колац, “на страшном месту постојати”. У “Светигори” је 1996. објавио текст “Вера хришћанска и име србско”, у коме је изложио своје најискреније мисли (да смо, за своје невоље, пре свега, криви ми сами):

“Не може преживети ни једна цивилизација у којој дванаестогодишњаци добијају децу, четрнаестогодишња-

ци се дрогирају, петнаестогодишњаци убијају, а седамнаестогодишњаци добијају школске дипломе које нису у стању сами да прочитају. Све то дешава се у данашњој Америци.“ Овим речима је недавно спикер Представничког дома америчког конгреса, Њут Гингрич, исказао суштину духовно-цивилизацијског ужаса који данас хара америчким друштвом. Није мало оних који ће, не без разлога, приметити да је горе описано погубно стање америчког националног организма уствари природни и логични резултат обесне политике интервенционизма коју САД бескрупулозно проводе на глобалном нивоу свим расположивим (крипто)политичким и војним средствима. Наиме, сасвим је сигурно да не може бити срећно и духовно здраво становништво оне земље која у име тобожњег мира и демократије константно унесређује друге земље поништавајући њихов национално-државни суверенитет разним облицима окупације, који се крећу у распону од перфидног разарања духовно-културних идентитета до бруталног бомбардовања оних држава које су одлучно рекле „не“ Новом светском поретку. Али, за нас је, овде и сада, нешто друго много страшније и, самим тиме, забрињавајуће. Наиме, ако у горе цитираној Гингричовој изјави уместо речи „Америка“ прочитамо „Србија“, онда ће нам се од неумољиве истине одмах следити крв у жилама: прочитаћемо до болне прецизности тачну дијагнозу поразног стања србског народа. Нема никакве сумње да је потпуно лишен историјске и метаисторијске перспективе онај народ чија је младост - дакле, будућност - распета на крсту блуда, наркоманије, криминала и духовне слућености. И чему добром се Србство може надати, ако је његова будућност већ сада догледна и извесна у најцрњем и најгорем могућем виду - нестанак у

агонији безверја и безбожја? Шта добро може да очекује народ којем се на званичним државним медијима у најгледанијим емисијама промовишу и препоручују некаква подземна пећинска венчања у Ресавској пећини уместо у оближњој великој србској светињи задужбини Светог деспота Стефана Лазаревића, манастиру Манасија (емисија “Ипак се окреће“, први програм РТС, 6. 10.1996.)? Не обузима ли паклени мрак онај народ који се одрекао свог духовног вида и престао да разликује Истину од лажи? Може ли један некада крштени и крстоносни народ да опстане, ако не остане веран заветним вредностима својих благоверних и христољубивих предака који у хришћанским подвизима живљаху и јуначки и мученички умираху за Крст Часни и Слободу Златну? Авај, и сто пута авај, јер ништа добро не предстоји таквом духовно раслабљеном народу, који је безумно презрео и неразумно одбацио Богомдани талант дрско га закопавши у заборав свог истинског небоземног призива.

Апостол Павле каже: „Мрзећи зло, држите се добра. Не дај да те зло победи, него победи зло добрим!“ (Римљ. 12, 9; 21).

Зло се распомамило и распростраило у србским душама и срцима. Зло, које проговара из безбожја, безверја, безобразја... Зло, које хоће да Србство трули у блату мржње, да хули на Бога, да бесомучно разара себе, да се батрга без благодати и благослова Божијег... Ако нас - не дао Бог - надјача паклени мрак богомржње и србомржње десиће се недогођено пострадање из којег нам неће бити више опорава. Никада.

Зло се може савладати и победити само борбом која се води због добра и ради добра. Појединац или народ који посустане у тој светој и Богомблагословеној борби за добро против зла, неминовно ће нестати. Пред лице Бога Живога и Истинитог изићи ће само они који су се животом својим непоколебиво борили за Истину и Смисао. ...

По свој прилици, судећи по силовитим догађајима који незауставиво куљају, ми заиста нисмо далеко од дана када ће се све што има икакве везе са Хришћанством и Православном Црквом прогласити не само назадним и анахроним већ изузетно штетним, фундаменталистичким, мирорушитељским.

Можда ћемо, скољени небројеним искушењима, ми поклекнути и пасти по слабостима својим - али, неће нимало поклекнути, пропасти она Света Србија која дише пуним плућима заветне светосавске побожности и која непопустиво чврсто држи србски крсташ барјак који свима и свагда неућутно сведочи да Србство зна свој пут - пут Богочовека. Са тога крстоносног пута нема нам одступања, јер, онај ко одступи одриче се своје вере православне и својег имена србскога. А неверни и безимени нису потребни ни Богу ни људима.“

У шта смо веровали, во времја оно? Просто речено, у три највеће српске вредности; а то су, по Светом Николају Жичком и Охридском, Бог, Краљ и Дом (“Без Бога - ни преко прага; без Краља - ништа не ваља; без Дома - судба Содоме”).

Веровали смо да православни хришћанин треба да жели православну државу, у којој ће хришћанске вредности бити на првом месту. Ако њих нема, онда смо осуђени да

потонемо у глибу безбожја и секуларизма, који ће нас разјести до сржи у костима. Теолошки гледано, држава какву данас знамо је последица Адамове палости и отпалости од Бога; али, то је и рађање у оваквим условима; то је и растење; то је и полно размножавање; то су и култура, уметност, наука. Свака од ових области може да се освешта, стављена у службу Богу. Рађање се освештава крштењем, растење - учењем у страху Божјем, полно размножавање - хришћанским браком; култура, уметност, наука - стваралаштвом у славу Творца. А чиме се држава освештава? Симфонијом са Црквом. И Црква и држава сарађују на спасењу људске душе, а символ тога је двоглави орао под круном с крстом. На челу државе је у Христа Бога благоверни цар (краљ, кнез), слуга Свевишњег, који се жртвује за свој народ. “Зато га и називам Царем видећи Га да страда, јер је цару својствено да страда за своје поданике”, вели Свети Златоуст о Христу. Цела историја Православља од Константина Великог до Цара - Мученика Николаја другог Романова, и у нас, од Немање до краља Петра, везана је за сјај православне круне. Зато смо и Небојша и ја (а мислим, и сви који су сарађивали у часопису “Образ”) били за “школу са вером, политику са поштењем, војску са родољубљем, државу са Божијим благословом”, као је говорио Свети Николај Жички и Охридски.

Често смо разговарали о лажи савремене квази демократије. (Зар ико озбиљан мисли да људи попут Клинтона и Буша Млађег владају Америком?) Наш однос према тој “демократској” циркусијади мистички је најбоље дефинисао, у својој “Философији неједнакости”, Николај Берђајев:

„Али, у нашем времену, први пут питање демократије постаје религијско, неспокојно питање. То се питање поставља, не више у политичкој, већ у духовној равни. Када се осећа верски ужас од постепеног напредовања демократије, нису у питању политичке форме, већ нешто много дубље...

... Демократија као апстрактна идеја довољна себи самој, која ничему узвишеном није потчињена, јесте обоготворење човека и негација божанскога извора власти. Народ је довољан сам себи; врховно начело живота је његова сопствена воља, независно од тога чему је она окренута, шта хоће и какав јој је садржај. Народна воља се претвара у божанство, јер се она формално утврђује, без везе са њеним садржајем. Јер народна воља може бити окренута злу и тада подлеже осуди, или је окренута највишем добру, божанском садржају живота, и тада се, не та народна воља, већ само добро и божански садржај морају признати као врховно начело. Народна воља може пожелети најстрашније зло и демократски принцип ништа не може приговорити на то...

...У апстрактној идеји демократије постоји највећи презир према квалитетима човека и народа, према њиховом духовном нивоу... ... Ви сте поверовали у демократију, јер сте изгубили веру у правду и истину — када бисте веровали у објективно постојање правде и истине морали бисте управо правду и истину ставити изнад воље народа и њима потчинити вољу народа. Али, за вас су правда и истина оно што народ пожели и како народ каже. Ви хоћете да правду и истину препустите одлучивању већином гласова, да их проследите кроз опште гласачко право, а то је одсуство

вере, то је безбожништво, које и лежи у темељу читаве демократске идеологије. Ви хоћете да добијете правду и истину о друштвеном устројству од већине, из квантитета... Правда и истина имају други, божански извор, независан од изражавања људске воље. Правда и истина могу бити у мањини а не у већини, чак су најчешће у мањини и скоро је чудовишно да су људи могли доћи до таквог стања свести да у мишљењу и вољи већине виде извор и критеријум правде и истине! Само скептицизам може бити оправдање принципа демократије, принципа већине и квантитета; они који сумњају, они празни, одвојени од онтолошких основа живота морају прибегавати решењима већине, критеријумима квантитета...

...Демократска револуција у свету стога и изазива религиозни ужас, јер сведочи о духовном паду човечанства, о порасту безбожништва, о страшном скептицизму, о губљењу свих квалитативних критеријума правде и истине. Демократија је скептичка друштвена гносеологија и ту гносеологију признају они који су изгубили изворе духовног живота. Зато напредовање демократије у свету има кобни смисао — оно тече паралелно са пражњењем душе, са губљењем Бога у души. Демократска Једнакост је губитак способности разликовања квалитета духовног живота. То је мешање које допуштају они који су престали да држе до квалитета. Демократска идеологија квантитета мора довести до најгорих, а не до најбољих...

...Демократија се не занима за васпитање узвишеног типа човека и зато је немоћна да створи бољи живот. Апостол демократије Ж. Ж. Русо је веровао у природну доброту и благост људске природе и мислио је да ће се то све от-

крити у свој лепоти када буде установљен облик владавине народа. Ту дубоку укореењу лаж су оповргли сам живот, искуство историје и једна богатија и сложенија мисао. У свести Русоа није постојао циљ победе греха и зла, ни преваспитања човека и народа у циљу стварања узвишенијег типа човека. Народу само треба скинути окове, дати му могућност да изрази своју вољу и он ће по својој вољи саградити друштво и настаће савршено природно стање. Остало је нејасно како то ничим неограничено и незадржавано откривање људске природе у њеном непреображеном стању, кроз демократију, кроз власт народа, може да води добру, да рађа друштвену правду...

... Народ, у оном смислу у ком то истиче демократска метафизика, не постоји; такав „народ“ не може имати никакву вољу, то је само сложени узајамни однос социјалних група с различитим душевним својствима или механички збир одвојених људских јединки. Али народ је такође и мистички организам, саборна личност, и у том смислу народ је нација, он обухвата све класе и групе, све живе и умрле. Но народ у том смислу демократија не познаје и неће да зна за њега, он у том смислу уопште не спада у видно поље демократије...

... Народ се уопште не мора придржавати демократског начина мишљења, уопште не мора бити демократски расположен. Тако је у историји и бивало у органском стању народа. Демократија је већ напуштање тог органског стања, распад јединства народа, раздор у њему. Демократија је у суштини механичка, она говори о томе да народа као целовитог организма више нема; демократија је нездраво стање народа. У „органским“ епохама историје нема никакве

демократије, ту се она није јављала. Демократија је израз „критичких“ епоха. Демократија не може бити израз духа народа, јер се дух народа исказује само у организму, а демократија је, пак, механизам. Демократија узима човека као аритметичку јединицу, математички једнаку свакој другој јединици; за њу се народ, као органска целина, распада на атоме и потом окупља као механички колектив. Но Народ се не састоји од аритметичких јединица и атома, народ је хијерархијски организам и у њему је сваки човек посебно биће, непоновљиво са својим квалитетом. Стога се и воља народа не изражава у маси људској, у мишљењу већине. Опште право гласа није погодан начин изражавања квалитета у народном животу. Мањина боље и савршеније изражава вољу народа, као органске целине која има саборни дух. Преображена личност може боље да изрази вољу и дух него сви, него сва људска маса. На томе се заснива и значај великих људи у историјском животу народа — вођа и царева. Народ није људски квантитет, људска маса и то сте заборавили ви у демократском веку. У вашим демократијама влада људски квантитет и ви мислите да иза њега стоји народ. Но то је велика лаж која мора бити разобличена. Људска маса је прашина коју ветар носи и воља те масе не може бити воља народа...

... Већ то што ваше царство демократије раздире борба партија и што је у њему тим партијама дата судбина државе, говори и сведочи против вас и не дозвољава да се верује да ће у њему — у том царству — народ доћи до изражаја. Народ пропада у народном суверенитету, он тоне у механичком квантитету и не налази излаза свом органском духу који је целовит и недељив. У народном суверенитету пропада и човек, јер самодржавље народа се не ограничава

неотуђивим правима човека и не гарантује неприкосновеност тих права. Само државној демократији се морају супротставити и дух народа и права човека, у противном она спрема најстрашнију тиранију над тиранијама...”

Како смо хтели да, после читања Берђајева, постигнемо хришћанску државу?

Вером. Само вером. И сведочењем. Чинило нам се да се све може обновити ако будемо чврсто веровали. Са идејом покрета чији би циљ био обнова српског образа, Небојша ме упознао у лето 1994. године, пред мој одлазак у Румунију, на сусрете православне омладине Балкана. “Образ” није требало да буде политичка партија, него хришћанска заједница сведочења, културолошки двиг. Циљ: држава којом влада миропомазани краљ, политика у којој су политичари одговорни и пред Богом и пред људима, христољубива војска, светосавско образовање. Ја те идеале и данас исповедам, као и 1994. године. Надам се да ћу им остати веран до краја живота. Часопис “Образ”, који је излазио при храму Светог Александра Невског у Београду, био је гласник ових вечних српских идеала: вере у Бога, верности Краљу и оданости Дому. Многобројна представљања часописа широм српских земаља (били смо и у Београду, али и у Војводини, Српској Босни, на црногорском Приморју) доказивали су нам са су људи жељни хришћанског подвига и у области државотворности. На жалост, као би Његош рекао, “мало рукама, малена и снага”; а и, опет по Његошу, “крвници јаки и опаки”. И сада је тако; а биће тако и даље, ако се Господ не смилује на овај јадни и измучени народ (а смиловаће се, како каже патријарх Павле, ако буде имао коме.) Међутим, човек који верује у највише идеале хришћанске друштвености неће и не може пристати на сурогате.

СУСРЕТИ СА МУДРАЦИМА

У то време дали смо се на издавање књига. Отац Митрофан Хиландарац упознао нас је са доктором са Сорбоне, угледним српским мислиоцем у емиграцији, др Марком С. Марковићем, чија смо дела са уживањем читали у бирмингемској “Лазарици” (мене је одушевила његова студија о Француској револуцији). У Јерисосу смо се, 1994. и 1995. године, сретали с њим у хотелу “Маркос”, водећи многе и озбиљне разговоре. Млад и пун себе, сукобио сам се с чика Марком (дозволио нам је да га тако зовемо) око улоге Вука Караџића. Ја сам га сматрао аустријском фигуром у борби против Српства, а чика Марко је (наравно!) био много озбиљнији и одговорнији у цењивању Вукове улоге у нашој историји. Сећам се да ме је Небојша оштро прекорео због дрскости: „Ко си ти да се свађаш са човеком толико старијим од тебе, а, уз то, таквим хришћанским интелектуалцем?“, опоменуо ме је. Знам да сам убеђивао нашег мудраца из Орлеана да је главни проблем у Србији Слободан Милошевић и да ће, чим он оде, све доћи на своје место. Међутим, Марковић је знао да је проблем много дубљи, и да је Запад, на челу са САД, решио да Србију сатера у границе Београдског пашалука. Милошевић је био пуки изговор. Да је господин Марко заиста био “видовит” (то јест, мистички и геополитички писмен, за разлику од самоумишљених алфабета попут мене), показало се много пута након тога.

У интервју датом Слободану Ерићу, знатно пре бомби НАТО пакта бачених 1999, он каже: “Стратегија не трпи празне просторе, а са падом Совјетског Савеза, појавила се на тој територији (Балкана, нап. В.Д.) огромна празнина коју Јељцинова Русија није могла да попуни. Стога је за

Америку и западне стратеги провала у тај простор постала неизбежна. И она ће се наставити докле год та инвазија не буде наишла на неку озбиљну препреку”.

Небојша је господину Марку прилазио с највећим поштовањем, као светињи оне старинске Србије, Србије која мирише на девојачку душу и челик часне официрске сабље. Планирали смо много, и дуго: не само да објавимо већ написано, него и да га наведемо да доврши замишљено и започето, попут студија о Платону и Макијавелију као дворским саветницима. Живећи дуго у условима емиграције, окружен класичном српском нетрпељивошћу према ученима и умнима, он се запањивао сусретом са младим Србима, до кога је дошло захваљујући оцу Митрофану. О свом изненађењу писао ми је 1. јуна 1995. године.

Orleans 01.06-1995

Драћи Владимире,

Моје њисмо Вас је обрадовало и расћужило, а мене је Ваше обрадовало и изненадило. Јер Ви ми се извињавате и себе представљате као неучиивој човека, а у мојим очима, уз Небојшу Крстића и хиландарске ходочаснике, садасте у најучиивије Србе које сам њосле најучићања Србије срео. Дрући су се рећко њрема мени достојно њонашали. Обично су волели да ме искористе, а да ми уједно забоду нож у леђа. Ваша искреност, слободно застицање личних њринцића, критички дух, љубоњићљивост, ња и скејса, се никако не моју сравњивати са неучиивошћу. Најроћив, Ви стите ме одушевили и њоћврдили све њрећходне њохвале оца Митрофана. Оћворено и њоћћено настјућите, њажљиво

ме слушајте, а никакво зло ми не желиште. То је за мене ошкриће: зар још има и таквих Срба?

Јесте, међу нама нема више оних и онаких људи које ђомињете - Николаја, Јустина, Јована и Слободана - и шешко се моју наћи неки који су ђрихватали њихову бакљу. Србе у земљи је уђрођасио комунизам, а многи од ових у емиђрацији су ђрођали иђући „ђрђухом за крухом“. Са малим изузецима, на њима су остале само еђишке „чеђиника“ и „збораша“ које ди Дража, Недић и Љођић са ѓађењем изђљували. А тиђуђави Срби ме баи зађо и мрзе шђо осеђају да сам, уђркос времену и мукама, остђао онај Марко из Борча, Каленића, Босне и зашиђиђнице ђред Сочом. Мене ди ођац Јустин и ођац Јован одмах ђређознали, а њих не ди.

Ако сђе Ви у мојим најисима ђриметђили „ниђ“ наше вековне духовне ђрађиције, значи да она увек ђосђоји и насђавља се у Вама, ѓа били Ви ѓођа свесни или не. Замислиште шђа је ѓо за мене значило: Срђију сам најустђио ђре ђола века и 30. ађрила ове ђођине у мислима ђрославио ђедесетђођођиђицу ђоследњеђ рађиђођ окршаја на Сочи. И ђосле ѓођ временскођ размака, наједном сусређем двођицу младиђа који ме разумеју, с којима ђоворим истђим језиком. Не знам да ли сам сиђао с неба или сам се, за ѓренуђак, усђео на небо. Сусређ двеју ѓенерација. Сђисак руку двеју ѓенерација. Нешђо неочекивано. Неверовађио. Дођађај који ме исђуђава надом. Док још има ѓаквих, није све изђуђено. „Бој не дије дрој, веђ дој дије сој“, волео је да ђонавља Димитђрије Љођић.

Кажеште да једни код нас хође „Велику Срђију“, а груђи „Висођу“. Све су ѓо „леђи снови“. У овом ѓренуђку је

бићно иићање: „Хоћемо ли и даље постојати као народ? Да ли ћемо преживети XX. век?“ Бићи или не бићи. Неира-вославни народи, који желе да нас здришу са лица земље, су ироћив нас сиремили илански јеноцид који сатански сир-воде у дело. Бојим се да има мало Срба који ио виде или виде али од народа крију. Чујем само оне који сву кривицу сваљују на Милошевића или окривљују саму Србију. Стоја ипризнајем да ме је ипријатино изненадио Ваш ипријатељ Ма-ијеј Арсенијевић. Од свих Срба које сам до данас чићао, он је најближи мојим схваћањима и звони на уздуну као ја. Но да ли ће нас ко чући?

Не знам колико ћу још живети: неколико година или неколико месеци? Било како било, мој главни циљ је да млађим генерацијама иренесем максимум оноја што у себи носим. Волео бих иакоће да, за животиа, сазнам да је мој илас дошао до српског народа, не до 1000 чићалаца „Политике и Образа“ неіо до чићавог народа. Али сам иотичуно свестіан да је ио скоро неосівариво и да, у доіледном времену, моја реч неће иродити масонско-комунисіички зид.

Постоје, међућим, озбиљне шансе да се ускоро ијави моја књија о Русији, коју ирижељујете. Тренућно расіолажем солидним и већ написаним матиеријалом. Додао бих можда само један чланак. То би била иећа књија „Политике и Образа“ иосле двеју следећих: „Пола века српске Голіоіе“ и „Хриіћансиво и марксизам“. Назвао бих је „Српска аіолоіја Русије“ и садржала би ири дела: верски, иолитіички и књижевни. Затим дисмо ирешили на књижицу о монархији. Ако Боі да и срећа јуначка.

Уколико сіе, на основу овој иисма, сіекли уиіисак да о себи имам високо мишљење, будиће уверени да ме је сам

Бої у то разуверио. После мојих свакодневних молићава за Србе Босне, Крајине и Славоније, ипак је дошло до ужаса које помињете. Значи да Господ не слуша трешнике као што сам ја. Због тога Вас молим да ме у будуће једноставно освлађате са „грађи Марко“ (уколико сам Вам грађа). Као једном рекох Небојши: кад се два војника горе у истом рову, они се један другом не обраћају са „уважени господарине“.

Ко зна да ли ћемо се још једном у живој срећи, али знајте да сам душом и срцем с Вама. Нека Вас Бог чува! С пријатељским поздравима

Ваш Марко

НИШЛИЈА СРЦЕМ И ДУШОМ

Небојша је био прави Нишлија. Знао је свој град и његову мученичку (сведочанску) историју, чији је символ Беле кула. Из оних дупљи њених лобања и Небојшу, као деценијама пре тога Бранка Миљковића, гледале се видовите душе Синђелићевих Срба. Ниш је за њега био град неодсељених старинаца; у говору његовог краја још су били сачувани древни српски гласови, какав је “дз” - “дзид”, “дзвезда”. Небојша ми је причао да се за једну врсту зоље, оне која копа рупице у земљи, каже “дздзељка”. Реч таквог ономато-пејског набоја нисам никад чуо.

Нишлије су издржале турска и бугарска зверства, а још пре ослобођења (оног што дође после рата 1876 - 1878. године), подигли су цркву велику, да се из даљине, из слободне Србије, види да је Ниш српски и православни, а не турски.

Био је жив, духовит, оран за шалу. Кад се споречкамо, цитирао ми је деспота Стефана Лазаревића и “Слово љубве”: “Јер Каин, љубави туђ, Авељу рече: “Изиђимо у поље!”“ На једном фотосу са Какова, испод чувене лозе покојног оца Митрофана, својом калиграфијом је написао: “Обојица, љубави туђи, рекоше...” И заиста, ја сам на слици намргођен, а обојица гледамо у супротним смеровима.

Искрено смо волели витеза Духа и заточника Завета, а у исти мах и најдуховитијег од свих свештених лица - владику будимског Данила. Увек је имао времена за нас, а нарочито да нам укаже на мистичке основе монархизма. Усађивао је у нас есхатолошки оптимизам и веру у буђење царске Русије. Када је пала Книнска Крајина, написао је песму “Са неба ромон”, у којој Богородица учи Светог Саву да Србе покрене на повратак Краљу. Не буде ли обнове вере и монархије, казивао је владика, Срби ће као “бескрилци мрави” пасти пред “златно теле”.

Шале владике Данила памтили смо и препричавали.

У њима је често било више теологије него у чланцима модерних (постмодерних?) теолога. Ценио је Небојшин уреднички рад, и подсећао га на то да је уредник увек “увредник”, јер се многи вређају зато што им није понудио простор у часопису.

Владика Данило је био одушевљен објављивањем дела Марка С. Марковића, свог пријатеља и колеге са Института Светог Сергија у Паризу. У доба комунистичке страховладе само је он, Христов Србин, смео да штампа Маркове огледе. Књиге библиотеке “Политика и образ”, знао је епископ будимски, биће будилници за многе младе свести и саве-

сти. Зато је и написао предговор за сва издања Маркових књига, рекав да га чека “с кадионицом у руци”.

СА ОЦЕМ ЉУБОМ НА ПУТУ

Наравно, највише смо сарађивали са оцем Љубом Петровићем. Никад нећу заборавити путовања с њим на предавања широм српских земаља. Тада смо, поред озбиљних разговора, увек били и добро расположени. Отац Љуба, из Каоника код Крушевца, био је мајстор “чарапанске” духовитости; Неша је, као што рекох, био нишлијски веселог духа, а ја сам се, као Чачанин, некако провлачио. Нарочито су нам значиле доскочице оца Љубе, типа оне: “Брат за брата гине, ако не мож’ да побегне”. Наравно, било је и тешких ситуација. Тада је отац Љуба, са свом озбиљношћу, изговарао стихове богомољачке песме: “Искушења велика су била, / Света Цркво, ти си победила” (Небојша се шалио: “Ово увек каже кад је безизлазно.”) Прота је имао пуно поверење у младе људе, и на десетине његових мисионара и данас делују у Српској Цркви и на добро свог народа. Осећали смо колико нас воли и жели да нам омогући да се размахнемо.

Небојша је поштовао и друге свештенике, с којим је сарађивао при храму Светог Александар Невског. Отац Вајо Јовић каже: “Небојша никад није дозвољавао да било ко у његовом присуству блати Цркву. Увек је витешки бранио своју Светосавску Мајку!”

Небојша је, поред библиотеке “Политика и образ”, покренуо и “Образ светачки”. Прва књига коју је уредио у том колу светоотачких житија и порука била је књига о Светом Јовану Шангајском. Касније је уређивање препустио Јова-

ну Србуљу, али се увек занимао за нове наслове и био срећан што православна Србија има шта да чита.

Уопште, Небојша је имао дивну, а данас ретку, особину: увек се радовао сваком добру учињеном у Цркви и ради Цркве. Све што је било стваралачки свеже, све што је служило назидању духовном, Небојша је сматрао својим, и радовао му се. (Сећам се с каквом је добром вољом учествовао у представљању књига издавачке куће “Логос”, чији се уредник Владимир Меденица посвећенички окренуо представљању руске религиозне философије. Нарочито је волео Иљинову књигу “Путеви духовне обнове”, коју је сматрао “настолном књигом” сваког хришћанског родољуба.)

Увек смо цитирали речи владике Данила: “Ко зна боље, широко му поље”. То је, по будимском светлоносни, основно витешко начело у Срба: не завиди ником, сваком пожели среће и успеха на пољу народног рада и такмичи се у добру. Говорио је Небојша да је мисао “Само слога Србина спасава” дубоко богословски утемељена, јер је српска слога - Христос Господ, а то нису пролазни политички и лични интереси.

Потичући из скромне српске породице, од тихих и добрих родитеља (увек је с поносом истицао своје “отечество”, Милутиновић, по оцу Милутину; а као свог небеског родитеља доживљавао је Светог краља Милутина, славу “Образа”), Небојша је умео да се не преузноси и да остане скроман саговорник.

Његови родитељи, који су могли да се скамене од бола и претворе у стубове од соли својих суза, после смрти сина јединца остали су на ногама, да посећују гроб Небојшин и да га чувају од заборавља. Али Небојша неће бити забора-

вљен. Његово дело није било само његово, као што ни чегарска жртва Синђелића и другова није била само њихова, него свих нас, и за свагда.

РАСТАНАК ПРЕ РАСТАНКА

Небојша и ја се никад нисмо посвађали - али, ето, растали смо се. Престали смо да сарађујемо. Основни разлог је био једноставан: нисам сматрао да “Образ” треба да постане партијско - политички покрет, а Небојша је био уверен да се треба, свим политичким средствима, борити да Србија не постане септичка јама (то Сорош и његови гаулајтери зову “отворено друштво”.) Почео је да окупља омладину, која је веровала младом и самопожртвованом човеку када је говорио да је образ српског народа изнад свих лажних добити глобалистичке интеграције. Настала је нека врста политичке организације.

У то доба, он је говорио о стратократији као будућем државном покрету, заснованом на ослањању на државо-чуварне сталеже - између осталог, на војску и полицију. Објављивао је чланке о хришћанском родољубљу у часопису “Војска” (између осталог, и фељтон о Светом Николају Жичком). У једном прогласу, обраћао се полицајцу: “Ти си оличење националне безбедности и србског реда и поредка. Ти си чувар сигурности својих ближњих. Честити те морају поштовати, а нечасни се морају бојати Твоје праведне силе. Само Твоја искрена вера у Бога Правде може учинити да будеш прави и праведни Србски полицајац”.

Било је то време пред крај Милошевићевог режима, када ми се чинило да су и полиција и војска морално разграђене до те мере да се ту ништа не може учинити. Кри-

минал и све врсте кварежи у држави вапијали су на небо. Нисам могао да верујем да се ту да било шта постићи, а камоли створити православна војска и полиција. Небојша је имао другачију (можда искренију и чистију) веру од мене. У сваком случају, говорио сам му (не само ја): “Нешо, ако то буде политички покрет, УДБА ће га разбучати. Подметнуће ти своје људе!” Он није могао да гледа растакање Немањиног наслеђа (“Над Србијом црна киша лије, / а ти питаш мене како ми је”, каже песник), и наставио је, у свом правцу.

Зато смо се, без свађе, растали. Односи су захладнели. Срдачно смо се поздрављали кад се видимо, али смо се виђали ретко. Било је и неких криза у личном животу Небојшином, па сам ја, не разумевајући их, можда и фарисејски “одступио” са заједничког фронта. Признајем своју слабост, и кајем се због ње. Међутим, нисам могао да идем путем таквог политичког организовања. Осећао сам да то није мој пут. Ни данас не бих могао да самопоуздано корачам њиме, сматрајући политичке организације недовољно снажним да се супротставе долазећој диктатури зла. Спасиће нас врлина, а не вештина, говорио је Свети Николај Жички и Охридски.

Зликовци су вештији од нас.

УБИЈЕН, АЛИ БЕСМРТАН

Наравно, Небојша је убијен.

Убијен је уочи славе Хиландара, Ваведења Богородичиног, 2001. године.

Убиство је представљено као саобраћајна несрећа. Десило се на ауто путу ка Лесковцу.

Године 2002, 21. јануара, објављена је петиција с потписима преко стотину угледних Срба који су, између осталог, питали - зашто се скрива истина о правом узроку Небојшине смрти; зашто није вршено детаљно вештачење возила, у коме су, наводно, погинули Милан Живковић и Небојша Крстић; зашто је истражни судија одбио да изађе на место несреће, зашто је полицијски записник постао доступан тек после смрти јединог сведока, Споменке Ђурић (трећег сапутника у возилу), која је подлегла повредама тридесет три дана после наводне несреће; зашто је остао недоступан обдукциони записник; зашто је породица за Небојшину смрт сазнала посредно, тек у 11 часова сутрадан; зашто Небојшине личне ствари нису враћене породици преко овлашћеног лица и с пратећом документацијом и, наравно, зашто је читав случај плански скривен и прећуткиван у српској јавности.

Убијен је Небојша, али није убијено његово бесмртно биће, његово, у Христу утемељено, вечно живљење, његово васкрсење у Првоваскрсломе. Нису убијени наши разговори, чије слике памтим (онај код Лазарице у Крушевцу, онај у соби неког соцреалистичког хотела у Бору), наше лутање кроз пијачни дан у Јерисосу, кад смо купили два иста пулвера (још увек чувам свој), наше успомене на борбу за остајање достојним Синђелићеве жртве и чегарског Завета.

Ово сећање на Небојшу Крстића завршавам на други Васкрс 2009. године, док Црква пева "Васкрсења дан је, просветлимо се, народе, Пасха је Господња, Пасха од смрти

у живот и са земље на небо Христос Бог нас преведе док Му победну песму певамо!”

Христос воскрсе, Небојша! Онај Христос Чији си монограм ставио као саставни део знака “Образа”, по узору на Светог цара Константина, Нишлију родом, и првог василевса православне васељене!

Ваистину воскресе, каже нам Небојша, следбеник Синђелићевог подвига и жртве.

ПИСМО НЕБОЈШИ КРСТИЋУ

Драги мој Небојша,

Сео сам да Ти напишем писмо уочи Ваведења Пресвете Богородице, у 20 часова и 40 минута, ове, сушне 2011. године, године напетости пред догађајима који мењају лице света и који људе прожимају страхом („Људи ће умирати у страху, очекујући будуће догађаје“, рекао је Христос у Еванђељу). У то време, пре десет година, био си жив, и ниси ни слутио, ни Ти, ни Твоји родитељи, жена и пријатељи, да ћеш за неки сат бити позван Господу, о коме си, у једном свог кратком огледу из богословске етимологије српског језика, писао као о „Гост-подару“, Свемоћној Свељубави која нас ни из чега призива у радосну светлост битија, и гости нас за трпезом Својом овде на земљи, спремајући нам, ако Му останемо верни, и вечну трпезу на небесима. Бог је Свебогати, Који прима госте и дарује их даровима, као што је човек ЧЕЛО-ВЕК, биће челом окренуто вечности. Често си ми причао о теолошкој етимологији српској, и о пребогатом грчком

језику, у чијим си преливима и нијансама на сунчаној страни наших душа уживао као прави језички сладокусац. Потпуно си се слагао с владиком Данилом: основе најдубљих богословских тајни бдију у језику.

Одох предалеко.

Треба да се вратим нечем конкретнијем, али, ето, као да смо јуче прекинули наше разговоре, онако млади и пуни идеала – било да смо разговарали у неком рушевном хотелу у Бору, где смо дошли, са оцем Љубом Петровићем, да говоримо о сектама, или у луксузном хотелу „Маркос“ у Јерисосу, где нас је позвао монах Митрофан Хиландарац да причамо са легендом српске хришћанске и антикомунистичке емиграције, др Марком С. Марковићем. Чинило се – разговори никад не престају. Био си нешто старији од мене, али духом смо још увек били деца, неповређени свим злом овога света, недодирнути многим горчинама које ће нам развејавати илузије, али које ће нас, ипак, и очвршћавати на путу ка Ономе у Кога се човек разочарати не може, осим ако не жели да се врати таштини непреображеног живљења.

Одох, опет, предалеко, као што предалеко идем и док Ти пишем ово писмо, а ти почиваш телом у гробљу свог родног Ниша, а душом си отишао Цару Кома си служио...

Али, није то ништа чудно, поготову десет година после онога што су Ти учиниле мрке убице, које помиње Бранко Ћопић у свом писму Зији Диздаревићу, пријатељу погубљеном у Јасеновцу (то је предговор за ону прелепу књигу „Башта сљезове боје“, икону дједе Рада и целог нашег народа, који кроз Рада проговара потоњом дубином своје

хришћанске душе).Као што је Бранко, осећајући да долазе они страшни Лоркини жандарми(„црни су им коњи, црне потковице“), написао своје писмо Зији, тако и ја пишем Теби, добри мој Небојша, и сам слутећи у шта тоне творевина без Творца, полудела од гордости која је разбила атом и вршља по геному, а пуна гноја себичности и смрада демонијаштва.

Тамо где си, вечност је. А овде, време дивља: „Загледани сви су/ У лажљиво време назиду.Охајдемо,/Границе у којима живимо нису границе у којима умиремо“, певао је Бранко Миљковић, твој трагични земљак,кога су такође у(д)били у Ксаверској шумици загребачкој, па то представили као самоубиство; и додавао је:“Више ми не требају речи, треба ми време./ Време је да сунце каже колико је сати./ Време је да срце проговори, а уста занеме./ Ко лоше живи,зар може јасно запевати?“Ја, који лоше живим и који не могу јасно да запевам, осетио сам да Ти ово напишем из срца; уморног, скоро старачког, али још увек наводњеног успоменама.

Ти, наравно, као ни ја, ниси имао никакве потребе да се “бавиш политиком”; могао си, са својим знањем, да кренеш путем професионалног бављења теологијом, и да, док Твој народ тоне у незнању, идеш са „симпосиона“ на „симпосион“, да причаш о екологији и људским правима, да се бавиш визијом „хришћанских корена уједињене Европе“ (знајући да од хришћанства у антиевропској ЕУ нема ништа, и да су га творци жутокраке мрчаве свесно избацили из живота Европљана – али ипак причајући бајке, које се добро плаћају).

Знам, међутим, шта те је покренуло да не кренеш путем професионалног самозаваравања: био си хришћанин који

је веровао у Христа и у пуноту хришћанског политичког предања, које је, у нас Срба, најбоље изразио Свети Николај Жички, рекавши да су три највеће вредности овог народа Бог, Краљ и Дом и тражећи да нам „школа буде са вером, политика са поштењем, војска са родољубљем и држава са Божјим благословом“, да „нас не покрије језива тама туђинска са лепим именом и шареном одећом“ (данас је то плави плашт са жутим петокракама). Зато си кренуо са часописом за државотворну обнову Српства, „Образ“, који је излазио, с благословом оца Љубе, при храму Светог Александра Невског у Београду и са жељом да створиш један свесрпски покрет који не би био пука политичка партија, јер си говорио да нас је партијашење потпуно упропастило. Црква је саборна, и народи које је обликовала Црква увек су стремили породично-саборном начелу у организацији свог државног живота; партије су плод једног туђинског схватања света, у коме је грамзиви лични интерес изнад општег. Црква Христова је, од доба Цара Константина, свој однос са државом градила на начелу симфоније, свештеног сагласја, које је најбоље дефинисао Свети Јустинијан Велики, српски Управда из Липљана на Косову и Метохији, градитељ храма Свете Софије: „Већи од свих других дарова Божијих међу људима, од Вишњег Човекољубља даровани, јесу: свештенство и царство – прво, да служи Божанственом, а друго да влада и стара се о људском. А од једног истог начела оба происходе, и човечански украшавају живот. Јер, ништа не помаже царевима тако као част свештеника који се и о њима самима свагда Богу моле. Ако, дакле, свештеници непорочни буду у свему и пред Богом имају смелости, цареви ће право и подобно почети да украшавају предане им градове и оне који су под њима

– тада ће бити сагласје неко благо, које све што је добро дарује људском животу. А овако ће бити, верујемо, ако се сачува поштовање свештених правила што их Апостоли, праведно хваљени и слављени самовидци Божијег Логоса, предаше а Свети Оци сачуваше и исповедише“ (ово је био Твој превод Јустинијанове новеле о симфонији Цркве и државе).

Руковођени таквим начелом, исповедајући веру у могућност Богом благословеног државног Дома, кретали смо ка заједничком циљу: да Србима, пре свега младима, вратимо вољу за животом у Србији, коју су комунисти и неокомунисти претворили у септичку јаму своје богомржње и човекомржње.

Знали смо ми, наравно, шта нам се спрема, и какве силе су против нас: силе које граде царство антихриста, претварајући човека у античовека, свет у анτισвет, Србију у Антисрбију. И знали смо да је то царство – царство Звери, које, овде и сада, жели да уништи потомство Светог Саве, да га сатре у корену. Али, знали смо и да се не смео мирити с лажју и утварама, признајући их за стварност. Јер, стварност је у Творцу, а не у „мајмуну Господњем“, како су у Средњем веку звали сатану, који, неуспешним опонашањем Божјег дела, мајмунисањем и ругањем, ратује против Онога Кога узалуд мрзи. Слуге тог мајмуна су Те и убиле пре десет година, драги мој Нешо...Телесно; дух је, међутим, оно што се убити не може, а духом живимо, а не гледањем у пупак таштог и пролазног овде.

Ишли смо, путовали смо, писали смо, сведочили – колико смо знали и умели, али искрено и са жаром. Много младих хришћана тада је схватало предањску реч; чинило

се – на прагу смо покрета за другу и другачију Србију. Али, ето – није нам било дато. Ти си отишао својим путем, ја својим: нису били туђи један другом, јер идеале нисмо мењали, али смо се разликовали у схватању начина за практично остварење истих.

Много пута сам, гледајући како хришћани напуштају своје хришћанске идеале, и у Цркви и у политици, помињао речи Светог Игњатија (Брјанчанинова): “Отпадија је Богом допуштена, и не можеш је зауставити својом немоћном руком“. Ти се идеала ниси одрекао, и платио си га животом. А овде и свуда је мрак, јер људи су плунули на лик Божји у себи, и образ бацили под ноге, и мисле да ће, зверском грамзивошћу и клањањем Звери, нешто да постигну. А неће. Јер Звер мрзи и саму себе, а камоли људе које је њен непријатељ, Бог љубави, саздао.

И? Шта сад? Испунише ли се наши снови? Имамо ли школу са вером? Имамо у школама веронауку, али онако, прилично дремљиву, а деца често иду на грађанско васпитање зато што се тамо ништа не учи. Школа је препуштена на милост и немилост Сорошевих ђака, који стално експериментишу с циљем да изазову хаос у главама и душама наших дечака и девојчица. Имамо ли политику са поштењем? Каква нам је политика, види се из резултата задњег пописа: од 2002. до 2011, има нас преко четири стотине хиљада мање. Политичари, лажљивци и покварењаци, осим часних изузетака, истребљују Србију, по туђој вољи и за туђ рачун.

Имамо ли војску са родољубљем? Наравно да немамо (осим, опет, часних изузетака): наши ЕУтописти су

војску претворили у Баба Јулин пук, а можда ће бити и нешто топовског мяса за НАТО армаду. Имамо ли државу с Божјим благословом? То најбоље знају Срби на барикадама на северу Косова и Метохије, остављени на милост и немилост Империје Звери, док их жутокраки из Црнограда приморавају да се одрекну Христа и Цара Лазара. Властодршци, људи-слине,пузавци пред туђином, умишљени да су летачи,кадри једино да муче свој народ, јер су капои у концлогору Србија, постављени од Вашингтона и Брисела да нам пију крв на сламку.

Раније су издајници продавали веру за вечеру; ови нас дају у бесцење, јер неће добити ни обећање вечере (ЕУ кандидатуру, у доба слома ЕУ). Продају нас зато што су духовни синови и кћери претече антихристовог, Дебелог Мртваца Гроза,како је Тита звао Твој и мој учитељ, Владика Данило Будимски.

Дакле,мрак је, као онда кад су Те убили, на путу из Ниша. Мрак је толики да Младену Обрадовићу, Твом саборцу, суде, између осталог, зато што је код њега, кад су га безаконно хапсили, нађена молитва (вековна православна молитва) за спасење народа од насртаја непријатеља Православља.На суђењу су му забрањивали да присутне поздравља са „Помаже Бог“.Мрак је јер сатрше овај јадни народ својим законима – лудачким кошуљама, кројеним у Бриселу. Мрак је, јер хоће да нас натерају да се одрекнемо Светог Саве, а поклонимо Звери из бездана.

Али, наравно, нису се сви предали. Србија је још жива, и бори се, са барјаком Косовског завета испред чета светлости, са Христом на уму и у срцу; боре се сви они који иду путем светих предака, и којима живот није у трбуху,

него на небесима; боре се, највише, они на северу Косова и Метохије, чије су барикаде тврђаве последње одбране Српства у временима када се хоризонт мрачи, и када се спрема Трећи светски рат(опет се надају лихварске њушке да ће да доведу свог месију-подлаца, и да ће да жигошу човечанство као стоку; надали су се да ће то да им омогући и Наполеон, али, ево, идуће, 2012, биће двеста година како је Света Русија сломила рокове претечи антихристовом, који је из Москве дошао у Француску са шездесет хиљада људи – а одвео их је шесто хиљада).

Зато, Небојша, кажем Ти, речима Песника:“Из нових фресака стара туга веје,/ није све пропало кад пропало све је“.

И додајем, речима нашег духовника, новоупокојеног драгог оца Љубе Петровића, које је изговарао кад је најтеже:“Искушења велика су била, Света Цркво, Ти си победила“.

А Ти си, Небојша, био син својих часних родитеља, Ружице и Милутина, али, увек и заувек, син Свете Цркве Христове, коју врата паклена неће надвладати.

Зато се кроз ову мрчаву и види Светлост; верујем да си је и Ти видео у мраку пред своју погибију, у ноћи уочи Ваведења 2001. Бог да Ти душу прости и да Те прими у Царство Своје, а оне који се боре за Србију са образом („Рука руку мије, образ обадвије“, каже наш народ) да подржи на Путу Истине и Живота, Путу Који јесте Христос.

Уочи Ваведења 2011. године

**КРУНА СА КРСТОМ ИЛИ ВЛАСТ АНТИХРИСТА:
ПОВОДОМ ДОДЕЛЕ ПЛАКЕТЕ „НЕБОЈША
М. КРСТИЋ“ ЦЕНТРА ЗА ИСТРАЖИВАЊЕ
ПРАВОСЛАВНОГ МОНАРХИЗМА, О ВАВЕДЕЊУ 2021.
ГОДИНЕ**

НОЋ У КОЈОЈ ЈЕ ОТИШАО НЕБОЈША

Пре двадесет година, у ноћи кише и магле, на Ваведење Мајке Божје у храм, на славу светог манастира Хиландара, убијен је, у намештеној саобраћајној несрећи, Небојша Милутиновић Крстић, пријатељ моје младости, политичар с крстом, човек који је сведочио да је Христос Смисао човека и света, и да је могуће бити православни хришћанин и у наше доба, чак и у политици, која није и не сме бити дрлог за свиње, него страшна и света служба народу и држави. Убили су га, са још двоје њему блиских, јер није пристајао на понуде луциферијанаца маскираних у евроинтегративце, јер је одбио изасланика Хавијера Солане, јер је, у мраку постпетокотобарске досократије, видео антихрићанску суштину која нас је водила у Содому и Гомору цендерократије, коронократије, кловнократије и сваког наказовлашћа коме данас присуствујемо. Данас, када, са највећом захвалношћу и свешћу о својој недостојности, примам плакету са његовим именом и презименом од Центра за истраживање православног монархизма, сећам се неустрашивог крстосца, Небојше Крстољубивога, и молим се Богу за покој његове душе сећајући се свих наших разговора о будућности Србије и света, за коју смо знали да неће бити светла Сунцем правде, него поноћно тамна, ако се не вратимо Богу и себи.

СИМФОНИЈА ИЛИ ТИРАНИЈА

За разлику од Цркве, која је призвана да буде небо на земљи (иако, наравно, на њиви Божјој, поред жита, има и кукоља), и да људе приводи Христу, Богу љубави, управо љубављу, а не инквизиторским насиљем, задатак државе није у томе да створи рај на земљи. Морални смисао постојања државе јесте употреба земаљских средстава, од права до силе, ради ограничавања зла и подржавања добра (Рим. 13,3–4). Како је говорио Владимир Соловјов: она не треба да покушава да створи земни рај него да спречи да на земљи не завлада пакао.

Између Цркве и државе могу се успоставити четири врсте односа: симфонија, кад Црква и држава сарађују на спасењу људских душа и охристовљењу друштва, чега је симбол двоглави орао под круном с крстом (православна монархија, од цара Константина до Николаја Другог Романова, која је, повремено, била угрожена цезаропапизмом, настојањем монарха да преузме власт над Црквом); папоцезаризам (када црквени поглавари желе и политичку власт и моћ, што је, вековима, био изазов за ватикански модел хришћанства); секуларизам (када је Црква одвојена од државе, али њихов однос је заснован на начелу узајамне трпељивости и уважавања, као и сарадње у областима значајним за напредак заједнице); борбено безбожништво (када држава стреми да uklони Цркву из јавног живота и преузме власт над погледом на свет својих грађана, чему, после нацизма и комунизма, стреми глобалистички секуларизам, све присутнији у земљама НАТО Империје).

С обзиром на доба у коме живимо (све даље од симфоније, а све ближе секуларном моделу који прераста у агресивно атеистички), задатак Цркве је да подсећа, као и увек, да је „земаљско за малена царство, а небеско увек и довека” и да „правда држи земљу и градове”. Као што је један руски духовник рекао бољшевицима: „Ви ћете победити, али после свих победника победиће Христос.”

Небојша Крстић је био монархиста, јер је знао да је држава, ако се не освешта благодаћу Божјом кроз Цркву, чудовиште које ће, како то данас видимо, насрнути на све Божје: од породице, коју содомитски разарају, преко језика (цендеризованог до нихилизма) до нашег тела, које, како видимо, коронократе отимају да би нам ушприцали ДНК препарат лажно назван вакцином.

УМЕСТО ХРИШЋАНСКЕ МОНАРХИЈЕ – КОРОНОКРАТИЈА

Наш угледни интелектуалац који живи у Великој Британији, Небојша Радић, показује како се завршава лажна демократија, постајући антихристократија: “Здравствена криза метастазира у тоталитаризам. Италијански филозоф Ђорђо Агамбен каже да нам се спрема једна растурена, раштркана друштвена заједница у којој ћемо се удаљавати једни од других да наводно избегнемо заразу, а у ствари само да бисмо учинили немогућим и пријатељство и љубав, а надасве оно што се некада називало политичким животом. Центри моћи су се прогласили за центре истине – једине истине. Опасно се приближавамо тренутку када ће свака друга истина или свако питање бити стављени ван закона и проглашени за јерес. Како се онда поступа с је-

ретицима, или с неподобнима то нам је историја јасно показала – у распону од ломаче до концентрационих логора, изгнанства у Сибир, на Голи оток или смрти. Да, смрти. Ко не верује треба само да погледа око себе, не кроз ТВ екран или преко страница корумпираних дневних корпоративних новина већ сопственим очима, што данас углавном значи преко интернета и уз помоћ независних (од влада и корпорација) новинара и коментатора.

Аустрија је прво закључала невакцинисане, а пошто им то изгледа није било доста, онда су решили да закључају и све остале. Домовина фирера је прва у свету увела законску обавезу вакцинације. Од фебруара следеће године сваки добри Аустријанац мора бити хемијски побољшан. За остале је у немачком језику одавно већ, још од времена Адолфа, спремно име – Untermensch (потчовек). На чему ће им вероватно замерити жреци нове родне идеологије и правописа. Каже се Unterpersion (подособа)! Администраторима идеологије не сметају ни семантика (смисао) ни лудило ни логори у том контексту. У Немачкој министар здравља Јенс Шпан обећава да ће до краја зиме сви Немци бити излечени, вакцинисани или мртви. Значи, у Шпановом Weltanschauung-у (светоназору) логори су превазиђени. А да додамо да се без одговарајућег аусвајса и QR кода на дотичним подособама не може ни еутаназија извршити. Има заиста у том немачком духу нешто што се превише често, бар за наш укус, приближава и додворава ритуалима смрти и оностраном.

У Италији не можеш ни да радиш без Green pass-а и министар Басети весело обећава да ће четврта инјекција

бити спремна 2022. године таман на време да се прими 12 месеци после треће. Пету још не спомиње, то ће неки други министар негде другде. Лепо они сарађују. Председник државе Марио Драги каже да невакцинисани не заслужују Божић. Нешто мање хришћанско давно нисмо чули. Привремени политички актер ће одређивати ко је заслужио да слави рођење Исусово? Тога није било ни у средњем веку, но сад с дигиталним пропусницама... може Драги да укључује и искључује кога хоће. А очигледно хоће. Бивши председник Марио Монти изјављује да постоји превише демократије у области информација и да треба ограничити те слободе. Сваког викенда милиони Италијана шетају и протестују улицама већих градова упркос забрани протеста. Бирократе то не могу да схвате. Како је то могуће кад смо ми лепо забранили! Неко је забранио Божић, неко оспорио основна демократска права. Дуче Мусолини се грохотом смеје с трозупцем у руци негде доле у деветом кругу Дантеовог пакла.“

То су, браћо и сестре, последице отпадије од Христа и хришћанске власти!

Људи нису хтели да буду слободна браћа у Господу, па их приморавају да буду робови сатане.

ЗНАО ЈЕ НЕБОЈША, ЗНАО

Када сам 1994. године са Крстићем радио интервју за крагујевачке „Погледе“, питао сам га да ли је могућа православна политика. Одговор је био јасан: „Верујем и знам да не само што је могућа у конкретном реалном смислу, већ је и преко потребна. Поготову данас, када је наш примарни

и најургентнији политичко-образовни задатак казивати, доказивати и показивати (пре свега духовно пробудженој надолazeћој србској младежи, јер једино она није унакажена гудом политичког лицемерја) да наше постојеће политичко незнање није и незнање политике. Другим речима, само политика са хришћанском етиком није блудница, те зато само људи са образом, могу и смеју бити у политици, јер само људи са образом могу образовати по милости Божијој благообразни политички поредак. За хришћанског политичара, који је увек политичар са образом, политика је пре свега и понајпре човекољубива пожртвованост у корист Отачества. Православни хришћани, а поготову православни политичари, поучени речима Апостола Павла врло добро знају да је њихова крајња „политика на небесима” (Посл. Филипљанима 3,20) одакле очекујемо Други и коначни долазак јединог Владара, Цара царева и Господа господара — Богочовека Христа. Али, такође, они одлично знају да се, грубо речено, права за учешће у тој политици Царства Небеског стичу још овде и сада кроз конкретни, делотворни подвиг. Православни, дакле, знају да се кроз земаљско житије задобија небеско битије. И зато, ако смо заиста потомци и наследници наших Светих богољубивих Владара, и ако Косовско заветно одређење Светог Кнеза Лазара није само једна фраза на нашим скврним уснама, онда знајмо да се Небеско Отачество, које је, како народни песник каже, „увек и до века”, не задобија и не стиче без старања и марења за земаљско отачество иако је оно „за малена”. То је онда уистину она његошевска „борба непрестана”, то је бивање онога што без Божије помоћи бити не може. Укратко речено, без православних политичара, или како Свети Николај Жички каже, без „политичара са Кр-

стом”, неминовно су и народ и држава крваво распети на крсту економско-социјално-културне голготе. Наша ужасна свакодневица то, нажалост, најочитије потврђује.“

Прошло је скоро тридесет година од ових речи, али су оне актуелније него икад.

СВЕШТЕНОСТ МОНАРХИЈЕ

Почев од Светог цара Константина Великог, хришћански римски цареви су сматрани Помазаницима Христовим, и зато је њихова власт била свештена. Јевсевије у својој биографији Светог Константина говори да је први хришћански цар у одређеном смислу имао власт епископа спољних послова Цркве. Цареви су се причешћивали у олтару заједно са ђаконима, пролазили су кроз царске двери. Свети цар Маркијан (450–457) назван је свештеником и царем на Четвртом Халкидонском Васељенском Сабору. Два света цара – Теодосије Млађи (408–450) и Јустинијан Велики (527–565) били су названи архијерејима. Свети Јустинијан је у свом опсежном зборнику Римског грађанског права разликовао свештенство и право власти, сматрајући их за два дара Божја човечанству. Ту теорију је поновио и Цар Јован I Цимисхије (969–976) у X веку.

Православни цар је такође традиционално приказиван с ореолом – како на иконама, тако и на верским сликама. Тај ореол, међутим, није знак да је овај или онај цар прослављен као светац. Та иконографска традиција пре сведочи о томе како Црква традиционално види свети и божанствени карактер царске власти. На икони Покрова Пресвете Богородице доле лево приказана је Света цари-

ца Теофанија која је блажено преминула 10. новембра 897. године (сећање на њу се обележава 16/29. децембра). Међутим, Цар који је приказан крај ње, њен супруг Лав VI Мудри (886–912), није прослављен, али су ипак обоје приказани с ореолима.

Какав се закључак може извести полазећи од те иконографске традиције? Као прво, очито је да Православна Црква током своје дуговековне историје није православне царева сматрала просто политичким фигурама. Као друго, и поред свег свог побожног поштовања према светом положају Помазаника Божјих, Црква је ипак стварну канонизацију намењивала само царевима и кнежевима које је сматрала достојним јавног прослављања због њиховог личног живота и владавине хришћанске. Света Православна Црква, несумњиво, радо спомиње имена живих монарха током Божанске Литургије и других служби с обичним молебнима. У посебним приликама она такође спомиње имена православних владара: живих на молебнима или службама, а преминулих на поменима или општим парастосима.

ПОМЕН ВЛАДАРА У НЕДЕЉУ ПРАВОСЛАВЉА

Једном годишње, на служби у прву недељу Великог Поста, када се слави Победа Православља, гласно се чита велики синодик у коме се анатемишу највеће јереси и спомињу велики заштитници Православља – не само патријарси и епископи, већ и цареви који су стајали на челу борбе с јересима. У синодику се помиње четрдесет царева, почев од Михаила III (842–867), с позивом верницима да одговоре возгласом: „Вечнаја памјат!” Премда је тај возглас потпу-

но исти као и на помену или обичној заупокојеној служби, посебну важност му придаје чињеница да се врши једном годишње, управо на служби Победе Православља. Тридесеторица од те четрдесеторице царева се посебно набрајају, почев од Василија I (867–886) и завршавајући Теодором I Ласкарисом (1204–1222). На завршетку читавог тог списка царева и пре него што се возгласи „Вечнаја памјат!”, сва тридесеторица се славе изванредним описом пуним вере: „Сви они царство земаљско за Царство Небеско заменише”. Та јасна и прилично недвосмислена изрека у нашој свести звучи малтене као символ царског прослављања, иако је Црква само једног од све четрдесеторице, Цара Јована III Ватаца (1222–1254), званично прогласила за свеца – и он не спада у ту тридесеторицу. Што се тиче осталих, спомињање њихових имена у Недељи Победе Православља чини побожну молитву Цркви, пуну вере, за спасење њених царских заштитника. Тако да јасно видимо колико високо Православна Црква поштује звање хришћанског цара, и штавише, како се сваке године спремно сећа свог великог дуга према сваком од тих царева који су православну веру, званично је исповедајући, јачали у сведочењу Православља и уништавању јереси.

ЦАР ЈЕ ОНАЈ КОЈИ ЗАДРЖАВА

По речима Светог Јована Златоуста, Оца и учитеља Цркве из IV века, Цар има духовну обавезу да се супротставља злу, како видљивом, тако и невидљивом. У својој духовној одговорности он је сам: јер тајна безакоња већ

дејствује, само док се uklони онај који сад задржава (Друга Солуњанима 2,7).

И у ономе што су византијски хришћани тражили у односима између Цркве и државе, постојала је целовита симфонија. Док је Цар имао власт и право који су му дати приликом венчања на Царство, да брани чистоту вере говорећи на Црквеним Саборима, исто као и да управља државом, он није имао одлучујући глас у стварима Цркве и вероучења – то је била привилегија епископа. Истовремено, морална обавеза црквених јерарха била је да се супротстављају државној политици, уколико се она водила против хришћанских принципа владавине или интереса Цркве, али је право одлучујућег гласа ипак припадало Императору. Историја нам даје примере кад су Императори сазивали хришћанске Саборе и кад су епископи захтевали да се прекине неправедна социјална политика.

МИСАО ЗА КРАЈ, КОЈИ ЈЕ И ПОЧЕТАК

И тако је то трајало, док се православни нису одрекли учења о Богом благословеној симфонији, и помислили да ће им бити лакше без крунисаног и миропомазаног владара. Нису хтели монарха Христовог, па су добили кловнове антихристове. Што, наравно, не значи да ми, овде и сада, не треба да исповедамо Богом благословену истину симфоније Цркве и државе под круном са крстом.

Обнова православне државотворности могућа је под условом да обновимо, благодаћу Божјом, своје душе и срца. Јер, како рече патријарх Павле, Бог ће помоћи – ако буде имао коме.

Небојша Крстић, за чију се душу молимо Господу наших душа и тела, знао је да православна монархија спречава долазак антихриста у овај свет. И зато је био православно монархиста. И зато га се сећамо са љубављу и поштовањем, али се не уздамо у своје сећање, него у вечно памћење Божје, и певамо, на помену Небојши, ВЈЕЧНАЈА ПАМЈАТ!

*Писано поводом доделе Меморијалне плaketе
„Небојша М. Крстић“ од стране Центра за
истираживање православног монархизма*

НЕБОЈША КРСТИЋ ГОВОРИ

КРСТ ГОСПОДЊИ И ВАСКРСНА РАДОСТ

КРСТ ГОСПОДЊИ

Рећи да је Крст Господњи размеђа двају раздобља у историји људског рода нипошто није неистина. Напротив, Крст за нас хришћане заиста стоји као некаква вододелница између старозаветног и новозаветног периода. Али, овим изразом нису потпуно обухваћени нити довољно изречени смисао и истина Часног Крста као размеђе, штавише, својеврсне раскрснице (раз-КРСТ-ница) у повести Битија. Јер претходно реченим тек се приближно наговештава и само донекле указује на оно што свети апостол Павле назива Логос Крста или Крсни Логос. Што значи израз Логос Крста о којем Апостол говори у својој Првој посланици Коринћанима (1, 18) следећим речима: „Јер је Логос Крста лудост онима који гину а Сила Божија нама који се спасавамо!” Нешто касније, у истој Посланици, он каже: „А ми проповедамо Христа распетог а Јудејцима саблазан а Јелинима и незнабошцима лудост; онима пак позванима, и Јудејцима и Јелинима, Христа, Божију Силу и Божију премудрост!” (1, Кор 1, 23-24). Логос Крста је, дакле Логос Божији, Логос Живота, Друго Лице Свете Тројице, Онај Који дејаше у искони и Који постаде Ткиво уткавши се овалоплоћењем од Духа Светог и Марије Деве, у нашу грехом разједену стварност (в. Отк. 19,

13; 1 Јн. 1, 1; Јн. 1, 1.14). И зато Часни Крст Господњи није само размеђа двају временских периода, није тек банална хронолошка граница - он се уздиже над овом долином плача огреховљеним светом који у злу лежи, догађајно нам отварајући нови простор битовања и постојања, узводећи нас есхатолошкој стварности, Царству будућег века. У литургијском прослављању Крста Господњег каже се да он заиста постаде „Лествица небустремећа која све узводи ка висини небеској да свагда са анђелским хорovima бораве”. Они који се успињу овом Лествицом остављају садашња, пролазна бића као да су небића, жарко стремећи оном вечном и благодитијном вечноблагодитијном сазрцавању (сагледању) Лица Господњег у прекрасној лепоти Дома Очевог. Због тога, не без разлога Црква назива дрво Крста Дрвом Живота, Дрвом којег се Стари Адам лишио у грехопадном промашају. А Нови Адам, Христос Богочовек кроз Блажено Крстно Дрво отвара пут ка Дрвету Живота, приневши Себе као Жртву за живот света! Тешко је и претешко скученошћу ума приступити тајнама онтологије Крста о којој тако богонадахнуто слови свети Григорије Ниски у „Катихетском логосу”. Он каже: „Властитост је Божанства у томе што се налази посвуда. Оно се у целини протеже са јестаством бића. Ни једна твар није у битију ако не борави у Ономе Који Јесте. Само Божанско Јестаство у правој смислу и у првом реду јесте. То нас је научио Крст. Он, ако се пође од средишнице којој се све враћа, има четири крака. Онај Који је на њему висио у тренутку када се по смрти остваривала икономија (домострој) спасења управо је Онај Који, приводећи по себи различита јестаства једном складу и једној хармонији, са Собом повезује и усаглашава све“. Можда су нам сада јасније и

ближе речи Апостола Павла: „А мени да не буде хваљити се другим осим Крстом Господа нашега Исуса Христа кроз којег се мени свет разане и ја у свету” (Гал. 6, 14).

ВАСКРСНА РАДОСТ

Ововековни човек, нелажно осећајући да припада најзаблуделијем поколењу у историји - поколењу које се креће бауљајући кроз „долину плача” (Пс. 83, 6) и тумара у свету који „сав у злу лежи” (1 Јн. 5, 19) - непрестано је суочен са најличнијим и најегзистенцијалнијим од свих могућих питања: зашто уопште ја јесам а не, радије нисам?! Немали број људи понављао је и понавља ледено језиве речи старозаветног Проповедника: „И живот ми омрзну!” Ужас који се гнезди у овој поруци - данас, када нам је нихилизам и практички и теоријски прекорачио праг и одавно није само пред вратима - принуђује нас да схватимо како је ово раздобље погружено у стихијност времена које разједа све пред собом, резигнираношћу и неумитношћу смрти и пролазности. Његова парола су речи које налазимо у свесавременој старозаветној књизи Проповедиковеј: „Хвалим мртве који већ помреше више него живе, али је бољи од једних и других онај који још није постао” (4, 2-3).

И заиста ово би било све по правило и све вредности и све норме васколиког смисла битија и житија да Живи и истинити Бог Битотворац и Саздаатељ наш не устроји нама, грехољубивим потомцима оног који би заведен змијном обманом - од обновљења битија (пакибитија) спасење у самом Логосу Божијем Исусу Христу. И зато нас Он, Победитељ смрти и Дародавац новог, битијнога живота позива и призива да уђемо радост и сладост Господа сво-

јега да у слатком битију окусимо и видимо како је добар. И зато се Он Сладчајши Исус и васкрсли Логос Живота, обраћајући се мирносицама, обраћа свима нама васкрснорадосним ускликом: „Радујте се“! (Мт. 28, 9). Јер, по речима богомудрога Старца Јустина Ћелијског: „Радост је бити човек. А то бива чим човек осети другог човека Христом. Јер га увек осети као сабрата. Сабрата, који је језгро бића боголико. А то је радост, непролазна радост, - зар не? А та радост је изражена у Вечном Еванђељу Спасовом, у оном раздраганом клику светог Апостола: „Радујте се свагда у Господу, и опет велим радујте се“! Господ Христос Богочовек је једина истинска и непролазна радост роду људском у овом свету, а у Њему и Њиме сваки човек постаје другом човеку прва после Христа и истинска и непролазна радост. Ако би се Еванђеље Христово о човеку могло свести на неколико речи, оне би могле гласити: Човек је радост човеку - Богочовеком“. Јер у Вечну Радост улази само онај који избегне пагубне замке анестетичног песимизма и опијајућег оптимизма идући истинитим путем логосног и васкрсно радосног реализма. Зато: “Радујте се свагда у Господу, и опет велим радујте се !“

О СЛОВОЉУБЉУ МОМЧИЛА НАСТАСИЈЕВИЋА

Заиста, заиста је незахвално и, штавише, претешко рећи нешто након тако угледних и уважених предавача и њиховој медоточивих излагања која извиру из праве и истините учености. Но, као што знамо, елементарна је хришћанска дужност да се на указано поверење узврати спремношћу на послушање, те се зато моја маленкост по-

водом једног надалеко познатог препева Моме Настасијевића обраћа вама у скромном покушају да говори о теми словољубља у несловољубивом времену или временима. Реч је, дакле, о чувеном препеву наше средњовековне песме „над песмама“ (ако смем тако да кажем), песме која је најлепши бесцен бисер у прелепој огрлици србског језика и србске словесности, песме која је миомирисни пупољак у раскошном букету српског књижевног средњовековља - дакле, реч је о песми СЛОВО ЉУБВЕ или СЛОВО ЉУБАВИ, коју је почетком петнаестог века певао Свети србски деспот Стефан Лазаревић, благородни син Светог србског Великомученика Лазара Косовског.

Можда није наодмет одмах рећи да овај Настасијевићев препев (први пут објављен 1936. године у угледном богословском часопису „Хришћанска мисао“, год. друга, бр. 4), није остао усамљено прегнуће да се један достојан узорак поетско-мисаоног богатства и раскоши србског средњовековља приближи и представи нашем овоговековном читаоцу потпуно осиротелом због превелике удаљености и одалечености од ове пребогате ризнице наше духовности. Колико ми је познато, поред Момчила Настасијевића још су три књигољубива и словољубива мужа, опијена и опчињена љубкошћу Деспотовог списка, сачинила своје препеве. Треба их, свакако, овом приликом неизоставно поменути. Наиме, свој препев Слова Љубве дали су нам: наш највећи теолог и духовник Преподобни старац Ђелијски, отац Јустин (Поповић) и еминентни историчари средњовековне србске књижевности Ђорђе Радојичић и садашњи професор Филолошког факултета у Београду Ђорђе Трифуновић.

Морамо бити искрени те трезвена ума и чиста срца рећи или признати да уз сво уважавање и велику наклоност коју засигурно имамо и осећамо према препевима поменутих гиганата наше културе и духовности, ипак препев Момчила Настасијевића бар за једну нијансу сија бистрија и јасније, то јест љубкије и читкије. Његов препев се због своје дубоке, суштинске сродности показује као потпуно достојан потомак старосрбског изворника. И само ако сва четири до сада постојећа препева подредимо старосрбском изворнику у једном паралелном и упоредном исчитавању, тек онда бисмо могли видети да Момчилов препев макар за нијансу успева да нас више и боље уведе и узнесе у озрачје старосрбске и византијске словесности. Ми, наравно, овде и сада за тако нешто немамо времена, а није ни прилика за то. Зато ћемо још једном погледати и чути препев о којем је и реч, дакле, препев Момчила Настасијевића

СЛОВО ЉУБАВИ Деспота Стефана Лазаревића

1

Стефан деспот,
најслађем, најљубазнијему
и нераздвојном срца мог,
сугубо жељеном, и много,
премудрошћу обилном,
царства мог искреноме (име рекав),
љубазан у Господу целов,

и неоскудно с тим
милости наше даровање.

2

Лето и весну Господ сазда,
што и псалмопевац каза,
красоте у њима многе,
птицама брзо, весеља пуно прелетање,
и горама врхове,
и луговима пространства,
и пољима ширине;
ваздуха танког
дивотним неким
гласима оглашење:
и земаљске дароносе
мирисног цвета, и травоносне;
но и човекове бити саме
обнову и разиграње
достојно ко да искаже?

3

Али све ово
и чудодела Божија ина,
што ни оштровидни ум

сагледати не може,
љубав све превасходи -
и није чудо,
јер љубав је Бог
као што рече Јован Громовник.

4

Свака лажа места у љубави нема,
јер Каин, љубави туђ, Авељу рече;
„Изиђимо у поље“.

5

Бистротечно и оштро
љубави је дело,
добродетељ превазиђе сваку.

6

Лепо Давид ову рекав украшава:
„Ко миро с главе
на браду силази Арону,
и ко аермонска роса
на горе што силази сионске.“

Јуноше и деве,
 љубави прикладни,
 љубав узљубите,
 ал' право и незазорно,
 младићство да не повредите и девство
 божанственоме чим наше
 пријање биће,
 божанствено да узнегодује.
 Јер Апостол рече:
 Божијега Светог Духа не растужујте,
 знамење што јавно њиме
 добисте у крштењу.

Заједно бејасмо, друг другу близу,
 ил' телом или духом,
 но да ли горе раздвојише нас,
 да ли реке,
 Давид да рече: „Горе Гелвујске,
 дажд на вас да не сиђе, ни роса,
 Саула јер не сачувасте,
 ни Јонатана“.
 О безлобља Давидова,

чујте, цареви, чујте,
Саула ли оплакујеш, нађени?
Јер нађох, рече Бог,
човека по срцу мојему.

9

Ветри да сукобе се с рекама,
и да исуше,
као за Мојсија море,
судије као за Исуса,
ћивота ради Јордан.

10

И снова да саставимо се,
и снова да видимо се,
и снова у Христу да сјединимо се,
самоме том,
коме слава са Оцем
и са Духом Светим
у бескрај на веке,
амин.

Већ смо казали да је наш овогоковни човек потпуно осиротео због превелике удаљености од пребогате ризни-

це средњовековне србске духовности и словесности. Но ма колико да је пребогата и обилна, ова ризница би ипак била мртва за нас данашње да није реално укореењена и усађена у живодајно тло благословом Божијим освештаног кирилومتодијског и светосавског предања. Када сам поменуо нашу данашњу удаљеност, тада нисам мислио тек на банално временско или хронометријско одстојање које је наравно, неоспорно и несумњиво. Првенствено сам мислио на једно много примарније и првобитније, духовно онтолошко, битијно одстојање - одстојање које је нама сада скоро непремостиво. Зашто је то тако? Који и какав јаз зјапи између нас и словољубља из којег пева и о коме пева Свети Деспот Стефан?

Наиме, СЛОВО о којем Стефан Лазаревић пева јесте живо и смислено слово које се још у деветом веку кроз богољубиво трудољубље Свете Равноапостолне браће Кирила и Методија излегло из евангелског ЛОГОСА. Тачније, то слово јесте у-словљено овим Словом које искони бејаше, и Које бејаше код Бога и Које бејаше Бог (Јн, 1,1). То дакле, није никакво пост-доситејевско и вук-карацићевско, а сада, авај и наше јалово и безживотно мртво слово на папиру, наше слово за које Апостол Павле каже да убија - наше слово јесте безсловесно слово!

А каква је љубав о којој и којом одјекује Слово Деспота Стефан Лазаревића? Да ли је то некакво сентиментално осећање или психичко расположење, савршена врлина или интра-персонално стање? Никако, та љубав јесте свеза савршенства (в. Кол 3,14), та љубав јесте онтолошки догађај - то је интер-персонално стање. Она се не тиче сам једне

личности, она је свеза и догађај заједницења двеју и више личности у Ономе који Сам јесте Љубав!

Није случајно, заиста није случајно што је баш Мома Настасијевић правио и градио проходе ка словољубљу старе, византијске Србије. У том словољубљу језик није тек средство комуникације којим се преносе информације - језик је место у којем се догађа сусрет словесних (логосних) бића и њихово узајамно обраћање. То је могуће само онда ако је језик огледало наше мисаоне отворености ка Логосу Божијем, ка Смислу света - само онда ако је језик ткиво кроз које и у које се уткива богонадахнуто словесно ткање!

1993.

ЗА СРБИЈУ СА ОБРАЗОМ

ПРЕДЛОГ КОНКРЕТНОГ ПОЛИТИЧКОГ ПРОЈЕКТА ОТАЧАСТВЕНИ САВЕЗ „ОБРАЗ” ЗА ОДГОВОРНУ ПОЛИТИЧКУ ДЕЛАТНОСТ

Шта и зашто ОБРАЗ?

Зашто САВЕЗ?

Зашто и шта ОТАЧАСТВЕНИ?

Умесност и разложност ових питања заиста је несумњива. Штавише, њихова упитност је и неопходна, поготову данас, у нашем времену којекаквих безумних лаковирица, неразумних скепси, а понајвише и понајгоре, погубних равнодушности и апатија према истини политичке одговорности.

И зато одлучни за одговор рецимо:

Савез који није савршенству стремећа веза јесте, уствари, преопасно и штетно свезивање, то јест непотребна препрека која спутавајући завезује и притом онемогућава напредак и покрет, динамис и подвиг. Само савез који је из нелажне љубави установљен, није осуђен на пропаст и крах. И само такав савез јесте уистину слободан и одговоран, јер је тада у правом смислу место и догађај сусрета слободних и одговорних бића.

Простор тог одговорног сусрета у слободи и љубави не постоји без благослова и допуштења Бога Оца Којег препознајемо кроз Бога Сина у Богу Духу Светоме. Зато смело и одлучно, неодложно и упорно тражимо Небеско Отачаство (Јев 11,14-16) јер милошћу Божијом знамо и благодаћу Његовом увиђамо да смо и ми очевина именована од Небескога Оца (Еф 3,15) и да је наша коначна - а то на језику Цркве увек значи есхатолошка - политика на Небесима, откуда очекујемо и Спаситеља Господа Исуса Хрисга (Фил 3,20). Немојмо се збуњивати: преко словесних и државотворних дела Светих Старосрбских Отаца, ОТАЧАСТВО је стварност нама дарована и предана од Светога Саве, оца србске богочовечанске духовности и државности, Домостројитеља Србског црквеног и државног Дома, то јест -Србског Отачаства! Знајмо да је и Јединородни Син Небескога Оца, Господ Исус Христос рад и нас људи и нашега ради спасења имао Своје земно отачаство (Мт 13,54)- „Назарет где беше одгајен“ (Лк 4,13) као Богомладенац и Богојуноша од Марије Деве и њеног смерног обручника Јосифа.

Заиста је мало србских речи са тако благословеним снажним значењем, а поготову значајем који поседују у

нашем језичком животу, као што је то ОБРАЗ. Сви знамо да образ није само анатомски део главе („леви и десни образ“); образ је чак много више и од лица - образ је, уствари, човештво и човечност човека као таквог.

Зашто ОБРАЗ? Зато што србска антрополошка и политичка истина гласи: „Све за образ, а образ ни за шта!“

Зашто ОБРАЗ? Зато што „реч образ код Срба означава Образ Божији у човеку, сачувану боголику“ (Епископ Атанасије Србски).

Зашто ОБРАЗ? Због истине да смо сви створени „по Образу Божијем“ (1Мојс 1,26). Ко заборави себе као богообразно биће, тај борава иза својег човештва.

Зашто ОБРАЗ? Зато што је образ потврда да смо изабрана творевина Божија – образ је призив благодати Божије у нама да будемо чедни и смели, одлучни и јаки.

Зашто ОБРАЗ? Зато што без образа нема истинске човечности. Човек је без образа -безобразан и нечовек.

Зашто ОБРАЗ? Зато што човек једино са образом јесте слободан и савестан, разуман и одговоран, одлучан и смео - једном речју - словестан и човечан.

Зашто ОБРАЗ? Зато што је само човек са образом не-везан за пролазну и трулежну сујету грехопалог света који сав у злу лежи. Само са образом човек је челом окренут вечности Живота, јер је само образан човек заиста ч(ел)овечан.(Реч човек (од старосрбског *человек*) уистину значи биће које је окренуто челом ка вечности (веку), тј. биће које је сучељено вечности).

Зашто ОБРАЗ? Због нелаке обавезе да се буде образац - узор и путоказ одговорне и озбиљне политичке делотворности заједнице богообраз(ова)них србских личности.

**Зашто ОБРАЗ? Зато што је без образа човек човеку
вук, а са образом човек је човеку - радост!**

ОТАЧАСТВЕНИ САВЕЗ „ОБРАЗ”: ЗА ВАСКРС РАСПЕТОГ СРБСТВА

Савез који себе сматра отачаственим непрестано мора делотворно и одговорно подсећати све којима се обраћа, да се Србија налази на Крсту састављеном од хоризонтале освештане државотворне прошлости и вертикале будућег Небеског Отачаства. Са тог Крста одлази се или у смрт или у живот. Србија данас може изаћи из очаја смрти и ући у Живот једино ако памћење своје историјске хоризонтале изведе из таме заборавља и преточи га у овдесадашњи делотворни подвиг стремљења и уздизања небоземном метаисторијском вертикалом која узводи ка Небеском Отачаству. Образ (образац, узор, путоказ) овог узхођења јесте немањићско-лазаревско опредељење „За Крст Часни и Слободу Златну!”

СЕДАМ ОБРАЗОВИХ ОБАВЕЗА

1. „ОБРАЗ” мора бити образац и узор политичке одговорности, тачније – одговорне политичке делотворности!

2. „ОБРАЗ” мора бити лучоноша и поспешитељ у теоријско-практичном обнављању и исцеливању рањене и расточене србске државотворне свести!

3. „ОБРАЗ” мора бити словесно збиралиште све духовно пробуђене надлазеће србске младежи, јер једино она

није унакажена губом политичког лицемерја и срамног незнања!

4. „ОБРАЗ” мора бити истрајан у сведочењу да постојеће србско политичко незнање није и незнање политике!

5. „ОБРАЗ” мора сведочити да политика није блудница већ су заблудници они који су сада у србској политици!

6. „ОБРАЗ” мора успешно разгртати и отклањати наметнуте заблуде актуелног политичког незнања (нпр. не мора се бирати између грађанске и националне опције јер су обе подједнако политички и државотворно штетне; не бити за демократију не значи бити против слободе, ... итд.)!

7. „ОБРАЗ” мора непрестано казивати, доказивати и показивати да у политици могу и смеју бити само људи са образом, јер само људи са образом могу образовати благообразни државни поредак!

1994.

ОБРАЗ И ОТАЧАСТВО: РАЗГОВОР СА НЕБОЈШОМ М. КРСТИЋЕМ ЗА КРАГУЈЕВАЧКЕ „ПОГЛЕДЕ“

У време у коме још не знамо ко смо, ни оџкуда смо, ни куда идемо, грађоцени су млади људи који љочињу да се рву с љама доба у којем живимо, ширећи Христјосово учење у српском народу. Један од њих је и наш саџоворник. Небојша М. Крстић. Рођен је у Нишу, родном љраду Св. Цара Константина Равноајосјолној, шјто није безначајно за његово ојределење да у нашим, мујним и љешким временима, сведочи о христјанској љравославној државо-

творној делатности, о монархијским завештањима и свештосавском предању сајласја Цркве и Царства. Силуирајући теологију у Београду, Крстић се бавио промишљањем богословске проблематике у њеном најширем расипону, чега су резултат многи радови објављени у теолошким и другим часописима. Непосредан повод за овај разговор с њим. Крстићем је недавно изашао његов уводни часопис „Градац” под насловом Православље и политика“, који је он приредио заједно са М. Радуловић, као и његова књига „Политика и образ — За васкрс расцепиој Српској (Издавачки дом „Образ”, Београд 1993.) у којој млади мислилац излаже свој увод на српско државотворно предање и на стварање (боље рећи: стаму) у коме смо се обрели, захваљујући неодољивом расипању ошачасивеној Имена и Имања.

Погледи: После тобожњег, површног националног освешћивања Српства, започетог након (можда привидне) пропасти комунизма код нас, после различитих „догађања народа” и „свесрпских сабора”, после кафанских расправа и туча у српској Скупштини, постало је помало непопуларно „бавити се политиком” иако се политика, на најсуровији могући начин, и даље бави нама (санкције, беда, кабадахијско понашање властодржаца). Откуда то да Ви, човек који се занима православном богословском тематиком, кренете у суочавање са проблемима политичког и друштвеног?

Крстић: Може се рећи да на извештан начин код нас православних данас прећутно преовлађује схватање како црквеност и политичност нипошто не иду заједно и да се потпуно искључују. То је заиста једно веома површно и погрешно уверење, а пре свега и нехришћанско, јер, у ствари, политиком се човек потврђује — или пак погубно негира — као

одговорно биће заједнице, биће које је призвано да свој живот у заједници и све односе у свету (од Бога му повереном на управљање и старање) одговорно устројава по богочовечанском поретку Смисла и Истине. Дакле, ако је игде потребно, штавише неопходно, бити светлост и со свету, онда је то, свакако, у политици. Садашњи српски политички мрак и блутавост понајбољи су показатељ до чега доводи и шта даје нехришћанска политика, тачније — политика без хришћанских политичара. Јер онај ко нема егзистенцијалну одговорност пред Богом, тај засигурно нема у потпуности ни политичку ни етичку одговорност пред људима.

Погледи: Мада су за то потребне вишетомне студије и врло озбиљни разговори стручњака, по својој новинарској дужности питам вас: какав је однос Православља и политике? Сме ли Православац да јој се окреће?

Крстић: Сматрам да се ваше веома умесно питање може заострити и поставити у следећем облику: да ли је могућа православна политика? Верујем и знам да не само што је могућа у конкретном реалном смислу, већ је и преко потребна. Поготову данас, када је наш примарни и најургентнији политичко-образовни задатак казивати, доказивати и показивати (пре свега духовно пробудженој надолazeћој српској младежи, јер једино она није унакажена губом политичког лицемерја) да наше постојеће политичко безнађе није и безнађе политике. Другим речима, само политика са хришћанском етиком није блудница, те зато само људи са образом, могу и смеју бити у политици, јер само људи са образом могу образовати по милости Божијој благообразни политички поредак. За хришћанског политичара, који је увек политичар са образом, политика је пре свега и понајпре човекољубива пожртвованост у корист Ота-

частва. Православни хришћани, а поготову православни политичари, поучени речима Апостола Павла врло добро знају да је њихова крајња „политика на небесима” (Посл. Филиплјанима 3,20) одакле очекујемо Други и коначни долазак јединог Владара, Цара царева и Господа господара — Богочовека Христа. Али, такође, они одлично знају да се, грубо речено, права за учешће у тој политици Царства Небеског стичу још овде и сада кроз конкретни, делотворни подвиг. Православни, дакле, знају да се кроз земаљско живљење задобија небеско битије. И зато, ако смо заиста потомци и наследници наших Светих богољубивих Владара, и ако Косовско заветно одређење Светог Кнеза Лазара није само једна фраза на нашим скврним уснама, онда знамо да се Небеско Отачаство, које је, како народни песник каже, „увек и до века”, не задобија и не стиче без старања и марења за земаљско отачаство иако је оно „за малена”. То је онда уистину она његошевска „борба непрестана”, то је бивање онога што без Божије помоћи бити не може. Укратко речено, без православних политичара, или како Свети Николај Жички каже, без „политичара са Крстом”, неминовно су и народ и држава крваво распети на крсту економско-социјално-културне голготе. Наша ужасна свакодневица то, нажалост, најочитије потврђује.

Погледи: Шта је, по Вама, српско политичко предање? Имамо ли га и јесмо ли довољно спремни да га појмимо?

Крстић: Српско политичко предање је, у ствари, наше црквено-државно предање или, најкраће речено, предање светосавске државотворности. Упоришна вертикала и стожер овог предања јесте богомблагословено устројство српске заједнице као српског отачавског Дома. Притом, свакако, треба имати у виду да је без отачавствене свести српско по-

литичко предање само мртво слово на папиру нашег актуалног политичког безнађа. Отачаствена свест је показатељ и доказ духовне зрелости једне државотворне заједнице која исповеда Бога Господа као Небеског Домаћина Сведржитеља, државног господара, миропомазаног монарха као отачаственог домаћина, и хришћанског господина као породичног домаћина. Само светосавски државотворни домострој претпоставља и омогућује постојање србске заједнице која своју потпуну делотворност темељи на узајамној политичко-домаћинској одговорности господара и господе, као и њиховој верности и коначној одговорности пред Господом Сведржитељем, Јединим Истинским Владарем. Свака српска политика која се одвија изван светосавског државотворног домостроја, дакле, изван делотворне конкретизације српске отачаствене свести, јесте катастрофална. То најнепосредније доживљавамо и најочитије видимо из наше новије историје и садашњег свеопштег расула. Јер, о овековној погудној испалости Србства из својег живодајног црквенодржавног предања најјаче сведочи пре свега наша безименост и бездомност у лику осамдесетак година опстајућег србоубилачког југословенства на којем бесомучно устрајавамо до дана данашњег. Несрећа је што ми сада, када је жетве уистину много, немамо довољно ни црквених, а још мање политичких посленика који поседују неугаслу отачаствену свест. Због тога, сви политичко-теолошки присебни Срби, ма колико мало да их је, имају огромну одговорност пред Богом и људима да свој отачаствени став непрестано и нећутно посведочавају у смелом покушају обнављања заборављеног смисла српског политичког предања. А то је за сада могуће само кроз једак изузетно озбиљан и доследан — и

по свој прилици дуготрајан — црквено-политичко-образовни процес обнављања српске државотворне свести. **Погледи: Скоро свака партија која данас делује међу Србима има своју визију Православља: званичници га тумаче као „фолклорни привезак” Србства, демократе као „цвеће и свеће”, грађанске партије у њему виде „остатак прошлости”. Какав је Ваш однос према партијама, партијашењу и партизанству, бар када је њихово виђење светосавског Хришћанства у питању?**

Крстић: Мислим да никог озбиљнијег не чуди то што бивши комунисти, а садашњи вајни „родољуби” и инстант „богољуби”, преоденути у демократске вишепартијске шарене хаљине кидишу на Православну Србску Цркву покушавају да је претворе у услужни сервис властитих партијских безобразлука. Али, потпуно је несхватљиво да у нашој Помесној Цркви сада скоро и не постоји светосавско разликовање политичких духова, — бар не постоји у мери њене светосавске државотворности. Од средине прошлог столећа — када је у лику партијашења и парламентаризма дошло до кобног распарчавања српског национално-државног идентитета — па до данас, наша Црква (изузев ретких богословски трезвеноумних и политичких приседних појединаца) није одговорила овом изазову савремене секуларизоване политичности која нема баш никаквих додирних тачака са аутентичним политичким животом на србском отачаственом простору. Штавише, парламентаризам и страначко партизанство били су, јесу и увек ће бити један непресушни извор крвавих српских неслога и смртних завада. Парламентаризам као партијски партикуларизам и индивидуализам, без којих нема демократије, нипошто не могу бити блиски саборности Цркве (“верујем у једну, Све-

ту, Саборну и Апостолску Цркву”) нити пак православној личности, то јест достојанству човека као слободног и не-поновљивог конкретног бића а не тек некаквс апстрактне индивидуе зване грађанин. Откада се у прошлом веку појавио путем парламентарне монархије на српском политичко-државном простору, овдашњи парламентаризам је потпуно нефункционалан.

По умесним речима г. К. Чавошког, он је, у ствари, „изопачени парламентаризам”. Ми се коначно морамо присебити и одговорно схватити да устројство српске државотворности и српска политичка делотворност нису могући кроз парламентарност, већ само и једино кроз црквено-државну саборност. Јер очито је да не можемо успешно преликати оно што је, несумњиво, политички плодотворно неким другим народима, Англосаксонцима на пример. Ми, напосто, у државотворном смислу нисмо парламентарни народ већ саборни, и наша државотворност се никако не може артикулисати кроз парламентарност већ једино кроз саборност путем црквено-државних сабора једне сталешки устројене отачаствене заједнице. Притом ваља знати да парламентарност и саборност нису компаративни политички појмови, те да нас политичка историја учи да разни државотворно потентни народи своју државотворност артикулишу на различите и само појединим народима својствене начине. То што се данас стратегијом Новог светског поретка парламентаризам перфидно намеће као једини образац државног политичког устројства а демократија као једина опција, то сведочи о степену ропске унификације у насилној нивелацији политичко-државних посебности државотворних народа. Наиме, Срби су као

отачаствена заједница политички делотворни, тј. државотворни једино кроз саборну монархију која се само на црквено-државним саборима потврђује. Дакле, ни парламентарна нити уставна већ — саборна, јер само у саборној монархији краљ није ни парламентарно-партијска лутка ни апсолутистички тиранин већ Богом благословени и миропомазани државни Домаћин. И зато, недопустиво је да православни Срби неупитно прихватају и заговарају опцију демократије по којој се у политичком смислу нипошто не могу потврдити као непоновиве боголике личности, већ једино редуковати на ниво апстрактних безличних грађанских индивидуа. Хришћанин, а поготову свештеник који то нема у свом теолошко-политичком видокругу, својим демократским пренемагањем још више позлеђује живе ране раскрвављеног ткива српског државотворног бића. **Погледи: Много смо ових година говорили о монархији, тукли се у прса круном и кокардом, оснивали крунске савете и ројалистичке покрете. И Ви сте недвосмислено опредељени као монархиста. Шта то значи? Какав монархизам нам је у ове дане потребан, то јест — какав је, после разних бунцања и грозница на нашој политичкој сцени, лековит?**

Крстић: Није могуће бити православни монархиста без еванђелске побожности и богословске писмености, политичке одговорности и државотворне образованости. Бити српски монархиста значи раскинути једном за свагда са богословско-политичком неозбиљношћу, државотворном инфатилношћу и престижним доконим политичким кокетирањем. Српски монархисти данас немају важнији

и одговорнији задатак од озбиљне политичко-образовне борбе за благообразни поредак богочовечанског Домостроја који стоји на тројственој једноначелности (монархији) Небеског Господа, државног господара и хришћанске господе.

РАЗГОВАРАО ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

ЗА СРБСТВО БЕЗ ЈУГОСЛОВЕНСТВА

*„О кукавно Србство ујашено!
Зла надживјех твоја сваколика,
А с најјорим хоћу да се борим..*

Владика Петар II Петровић Њеџиш

Громку и нелажну државотворну опомену изрекао је једном за свагда Свети владика жички и охридски Николај (Велимировић) говорећи да лутање Србства крлавим беспућима југословенства и душегубним пустињама безбожја може донети и свагда доноси само „државу без Божјег благослова, школу без вере, политику без поштења, војску без родољубља”.

А шта је Србство са државом без Божјег благослова? Ништа друго до - раскућена кућа! Шта је Србство са школом без вере? Ништа друго до мртваци пре смрти! Шта је Србство са политиком без поштења? Ништа друго до - безобразје и лаж! Шта је Србство са војском без родољубља? Ништа друго до - робље и гробље!

НЕЋЕМО ИДЕОЛОШКО БРАТИМЉЕЊЕ СА СРБСКИМ КРВНИЦИМА

Само духовно неопрезни и политички наивни Срби не схватају кобну опасност надвијену над нама. Због својег државотворног слепила они не виде србоубилачки маљ новојугословенства који у име лажног мира и слободе треба да нагна жртву и непокајаног злочинца у богумрски крвави загрљај неке нове Југославије - „братске” заједнице кланих Срба и усташко-потуричких кољача.

Не схватимо ли благовремено шта нам је спремљено у централама Новог светског поретка лажи и смрти, онда ћемо серију државотворно кобних овогоковних падова и испада засигурно претворити једном за свагда у потпуну сопствену пропаст. Не прозremo ли замке, нема нам избављења.

Митрополнт цетињски Г. Амфилохије недавно је (у интервјуу Политици) изрекао једну богомудру опомену васколиком Србству: „православна Црква Србска се осјећа жртвом све три Југославије”. Морамо имати у виду да су то речи које сада треба непрестано и неућутно понављати зарад буђења нашег Рода успаваног мртвим сном југословенства. Опора истинитост и веродостојна несумњивост горе наведене Митрополитове опаске још више и снажније долазе до изражаја ако је прочитамо у светлу најтачније дефиниције југословенства коју је још пре пола столећа изрекао Свети владика Николај Жички. Он с разлогом вели да је југословенство, уствари, „држава без Божјег благослова, школа без вере, политика без поштења, војска без родољубља”. И управо зато „Југославија је пркос Христу, пркос Светом Сави, пркос народној прошлости, пркос сва-

кој народној светињи - пркос и само пркос”. Заиста, југословенство јесте највећа србска несрећа у целокупној нашој историји.

Испало из богомблагословеног светосавског државотворног Предања, без заветне отачаствене свести, збуњено и пометено Србство скоро осам југословенствујућих деценија бауља и лута од немила до недрага, тумара и блуди од једне Југославије до друге, од друге до треће... Још једна неправославна бестрагија у облику нове Југославије данас је на помолу. Још један србоубилачки маљ југословенства кује се за нас - да дотуче што стучено није, да здружи што раздробљено није. Још једно србогубилиште намеће се Србствувећзгубљеном и изгубљеном. Још једно братимљење жртве и крвника, још једно уједињење кланих са кољачима... Србине брате православни, препознај утваре Твоје кржаве прошлости и садашњости; дигни своју клонулу главу из глиба њиховог пакленог плана - и „удри врага, не остав’ му трага”.

ОТРОВНИ СМРАД НОВОЈУГОСЛОВЕНСТВА

Чињеница је да садашњи србомрзци не делују једнозначно у оквирима јединственог фронта. Њихово југословенствовање одвија се у различитим облицима, на различитим нивоима и различитог је интензитета. Ипак га можемо поделити на две главне групе: у првој су они политички пројекти који најдиректније заговарају успостављање нове Југославије као заједнице сада зараћених и размиренних народа и „народа”; другу групу чине сви бесловесни појединци и групације који, намерно или ненамерно, учествују у бесомучном подгревању носталгије за идеоло-

шким братством и јединством народа бивше Југославије. Стратегија њихове заједничке борбе против православног Србства може се прецизно исказати следећом формулом: наркотизовати и некротизовати, то јест србско државотворно ткиво различитим вирусима југословенства раслабити и опити (наркотизовати) да би се оно касније, једном за свагда, потпуно умртвило (некротизовало). Разорне могућности овог двојаког противсрбског деловања проистичу из поразне чињенице да је услед издајничке политике југословенских властодржаца ступањ раслабљености државотворног имунитета србског народа у СР Југославији изузетно огroman. Србомрзачким пројектантама и оперативцима Новог светског поретка лажи и смрти та чињеница је више него пожељна. По пакленој стратегији белосветских стрвинара и овдашњих измећара србском народу су дозвољена два алтернативна облика државног постојања: или симулација националне државе величине негдашњег београдског пашалука или, пак, нека од србубилачких варијанти југословенског казамата. То што (за) сада фактички постоје четири србске државе (Република Србска, Република Србска Крајина, Република Србија и Република Црна Гора) овој противсрбској камарили нипошто не одговара те стога по сваку цену - па и ону за нас најкрвавију - жели да Србству потпуно сломи државотворну кичму како би га парализованог лакше сахранила једном за свагда у неку нову гробницу, то јест -Југославију! Због тога овдашњи и страни србомрзци све чине покушавајући да нас коначно разсрбе разноврсним вирусима новојугословенства зарад поновног сједињења и братимљења са национално фрустрираним и државотворно искомплексираним булументама јужнословенских народа и „народа”

- Хрватима, Словенцима, Арнаутима, потурицама, скопљанцима... Да би се то постигло и остварило Срби из СР Југославије морају прво да се насилно одвикну а онда и коначно одрекну својег порекла и својег имена. Перфидност тог опаког процеса је несумњива управо као и наша жалосна наивност, неопрезност и глупост. Јер, Срби без светосавског државотворног квасца своје Православне Цркве постају и остају збуњена и пометена, духовно јалова гомила коју сваки демагошки ветар разбацује и ломи. Србство је, ваистину, кукавно јер га гуши и гаси тама југословенства.

ЧЕРЕЧЕЊЕ РАСПЕТОГ СРБСТВА

Каљуга политичких наказа на србском државном простору постаје све већа. Летос обелодањен документ - предлог Лиге социјалдемократе Војводине о федерализацији (читај: черечењу) Републике Србије можемо назвати, најблаже речено, суманутим производом противсрбског лудовања у блату поменуте каљуге. О чему је, заправо, реч? Наречена Лига војвођанских аутономашких србомрзаца је почетком месеца јула поднела овдашњој политичкој јавности предлог за устројство Републике Србије као федерације. По образложењу Ненада Чанка (објављеном у Недељној Борби, 2-3.7.1994.), границама искасапљена такозвана „Федерална Србија” била би „сачињсна од пет конститутивних федералних јединица различитих нивоа самосталности - Република Србија, Република Војводина, Република Косово, Аутономна Покрајина Санџак и Град Београд”. Да све ово није тек безазлено мртво слово на папиру первертираног политичког хабитуса србомрзачке острашћености очито показују следећи дргађаји у тзв. „Републици Македо-

нији” (БЈРМ) грађанима рођеним у Србији Подручне јединице МУП-а БЈР Македоније већ месецима издају званична документа у којима, сходно области рођења, стоје називи „Држава Косово”, „Држава Војводина“ и „Држава Санџак”. (1) Тиме скопљанске србokraдице, као крадљивци србског црквено-државног отачаственог простора, играју беспрекорно своју љигаву улогу тројанског коња у корист срборушилачких стрвинара Новог светског поретка. Политички упућеније особе ће у овим онеспокојавајућим догађајима одмах препознати сирови покушај финализације противсрбског пројекта из масонске лабораторије Бориса Вукобрата и његове Фондације за управљање миром и кризама (Peace and Crisis Management Fondation). Реч је о пројекту регионализације, то јест стварању региона-република на простору бивше и садашње Југославије, а све у циљу тобожњег „мира, слободе и просперитета југословенских народа”. (2) Но, иза Вукобратове сладуњаве амбалаже ружичастих политичких паролa и отрцане патетике крије се, уствари, крвави пројекат најдруквалнијег касапљења србског отачаственог простора; крије се, дакле, перфидни програм ломљења државотворне кичме распетог Србства зарад испуњења и довршења србоубилачке радње започете злочиначком авнојевском парцелизацијом.

КЛИЦОНОШЕ НОВОЈУГОСЛОВЕНСТВА

Савез комуниста - покрет за Југославију (сада у вампирској корпорацији ЈУЛ) и Фондација за управљање миром и кризама Бориса Вукобрата тренутно јесу за Србство најопаснији експоненти политичког пројекта „Нова Југославија”. Ове две до сржи левичарске (прва у идеолошком а друга

и у онтолошком смислу) формације главни су носиоци монструозног теоријско-практичког пројекта који у име „мира и демократије” Србима треба дефинитивно да онемогући праведан повратак сопственом Имену и Имању, то јест Србском Отачству. Иако делују са различитих идејних и методолошких позиција, ове две противсрбске формације ипак имају исти циљ и јединствене политичке жеље: по сваку цену спречити државотворно васкрсење распетог Србства. И СК-ПЈ и Вукобратова Фондација јесу својеврсни политички танкери напуњени најгорим могућим идеолошким отпадом; то су бродови који могу успешно пловити једино на таласима југоносталгије. Без југоносталгије они су само најобичније политичке крнтије приковане на дну историјског океана. Најуспешнију и најтачнију дефиницију југоносталгије налазимо у једном оштроумном политичком есеју г. Драгоша Калајића: „Југоносталгија је специфична психо-политичка болест коју подстичу агенти и медији у служби Новог светског поретка ради слабљења ослободилачког и државотворног покрета србског народа. Реч је о једном облику политичке неурозе који се површно манифестује носталгијом за животом у пропалој Југославији”. Одрећи се себе у самозаборау порекла и стремљења значи прикључити се бесловесном крду југоносталгичара који игракћу и крокћу на свако прегнуће државотворне обнове Србства.

КО СУ ЧИЈИ ТАОЦИ?

Белосветски и овдашњи србомрзци желе да кроз новокомунистичко југословенство Срби из СР Југославије издајнички забораве своју напаћену браћу и измучене се-

стре у Републици Србској и Републици Србској Крајини; они, уствари, зликовачки желе да наше сународнике кроз саможиви заборав безобзирно изручимо усташкој републици и изетбеговићевој цамахирији на милост и немилост њихових србофобично крвавих „правних држава”. Садашњи противсрбски јуриш који (не дао Бог) треба да омогући катастрофално социјал-комунистичко (СПС+СК-ПЈ) поробљавање Републике Србске - једине од Новог светског поретка слободне територије у свету - имао је своју мрачну најаву у једном јунском по злу чувеном говору председника ове југословенске државе у којој чами несрећно Србство. Та срамна и издајничка Лилићева изјава о таоцима била је прва експлозија безочних лажи уперених против праведне, јуначке и чојствене борбе наше браће и сестара у Републици Србској. Милиони србских грађана СР Југославије заиста јесу таоци - али не због тобожње ратоборне хировитости челника Републике Србске како то бахато рече председник Лилић са новосадске говорнице - они су, уствари, злосрећни таоци овдашњих безбожних противсрбских властодржаца који по вољи светских моћника тирански владају србском сиротињом рајом. Знајмо да су наши сународници из Републике Србске у крвавом рату за одбрану србског Образа и Отачства, али исто тако знајмо и то да смо ми у СР Југославији робови левичарског безбожничког поретка инсталираног и подржаваног из светских масонских центара моћи. Тај противсрбски поредак (који перфидно манипулише и злоупотребљава осећања србског верско-националног идентитета) омогућава и предпоставља све највеће несреће које помамно дивљају и сатиру Србство у СР Југославији. Кобну идеолошку заслепљеност разсрбљених социјал-ко-

мунистичких фанатика понајбоље показују следеће злослутне речи Драгутина Илића, председника Социјалистичке партије у Републици Србској, изговорене 3. јуна у Бањој Луци на седници главног одбора ове странке: „Нема стварања заједничке државе (између СРЈ и РС) на различитим идеолошким основама. У наредној фази вршићемо припрема за прве слободне изборе на овом простору. Ако дође до поделе у србском народу, ми томе нисмо допринели”. (3) Размере горе поменутог злослутног цинизма постају још веће и језивије ако имамо у виду да су социјалисти у Републици Србској већ припремили свој предизборни слоган који гласи: „Градићемо порушене џамије!” (4) Две опакe поруке овог слогана су недвосмислене: прва упућује на неискорењену србомрзачку праксу идеолошког братства и јединства које се југословенствујући социјалисти никада нису ни одрекли, а друга порука, паралелна претходној, јесте отровна сатанска лаж о некаквим тобожњим злочинима наших јунака из Републике Србске. И зато, наша акциона максима овде и сада мора бити у бодрим речима Владике Његоша: „ Удри врага, не остав’ му трага!” То је уједно и обавезујућа порука и поука освештана истином више вековног србског државотворног искуства.

Напомене:

1 Танјуг по информацијама скопске информативне агенције Макпрес 28.8.1994.; види Политика 29.8.1994, стр.7

2 Види: Борис И. Вукобрат, Предлози за нову заједницу република бивше Југославије, Paris 1993. Види и зборник радова „Региони и грађани“, Суботица 1994. (Овај зборник сачињавају радови тридесетак аутора који анализирају политичке, правне и економске аспекте пројекта регионализације о којем говори Вукобратова књига.)

3 Нин, бр. 2268, 17. 6. 1994, стр. 12

4 Нин, бр. 2268, 17. 6. 1994, стр. 12

МОЛИТВЕ ЗА ИЗБАВЉЕЊЕ ОД ЈУГОСЛОВЕНСТВА

Господе и Владико живота нашега, молитвама Пресвете Богородице и свих Светих Благоверних и Христољубивих наших Предака, помози нам да се кроз покајање присебимо и као блудни син похрлимо у загрљај Оца нашега Који је на Небесима. Једини Владару, Царе царева и Господе господара, обновите срца наша за подвиге у земаљском Отачавству да би смо се удостојили оног Небеског које је увек и довека. Ти Господе, Спаситељу и Избавитељу, избави нас недостојне и убоге из злосмрадног глиба душегубног; изведи нас из ове пустиње југословенства и уведи, о Сведлаги, у државу Отачства нам Србског. Даруј нам, Животодавче, Поредак и Благообразност Домостроја Твојег да у благословеном Дому словесног Србства смело и непоколебиво прослављамо Име Твоје, Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и векове векова. Амин, Боже дај! Пречусмо речи Твоје, Боже наш, да без Тебе не можемо ништа чинити - ништа добро и живо, ништа свето и трајно. Постадосмо подсмех и поруга свима око нас заборавивши да се од онога који је пуно благодати примио, увек много плодова тражи. А ми, босплодни, чак ни не закопасмо свој таленат као онај неваљали и лени слуга - ми га, злехуди и јадни, изгубисмо у блату југословенства: одрекосмо се и Имена и Имања својега зарад крвника наших. Пљувасмо на Завет и Славу. У беспућу лажи и смрти блудимо без Пута и Истине и Живота. Одрекосмо се Светих Богоносних и Крстоносних Предака наших - и Они се одрекоше нас усмрделих у глибу југословенства.

Поврати нас, Једини Човекољубче, у изгубљени државни Дом. Прибери нас раскућене, Домостројитељу Силни, и не презри творевину Твоју. Дигни нас, Господе, из блата разсрбљености наше и изведи, Своблаги, из мрака заборава нашег, јер заборависмо себе мртве и лажне пред Тобом Живим и Истинитим. О, Творче радости, ослободи нас овог вражјег печалног робства и даруј, Многомилостиви, да се пометено и збуњено Србство саобрази благообразности наших Светих Предака који Теби угодише у Србском Отачавству прослављајући Пресвето и Величанствено Име Твоје, Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова. Амин.

САВЕЗ РУСИЈЕ, БЕЛОРУСИЈЕ И ЈУГОСЛАВИЈЕ

Зашто је опозиција против стварања Савеза?

Када су у питању геополитичка одређења такозване демократске опозиције у Србији, онда се непристрасно и веродостојно мора констатовати да је, скоро по правилу, евроатлантизам оно што повезује не баш монолитну дружину у распону од Грађанског савеза Србије до Српског покрета обнове или пак од Лиге социјалдемократа Војводине до Нове демократије. Са друге стране, поставља се потпуно умесно питање колико је уопште оправдано говорити о геополитичким ставовима ове групе партија и странака када се има у виду да ниједна од њих нема ни „н” од назнаке иоле озбиљније разраде геополитичких ставова. Другим речима, ради се о имплицитно подразумевајућим одређењима која пледирају на безпоговорност, како својег

чланства, односно присталица, тако и политичких неистомишљеника.

Опозиција у Србији, дакле, неупитно прихвата и, у већој или мањој мери, промовише неколико кључних момената геополитичког, војног и економског евроатлантизма. Пре свега, овдашње опозиционе партије беспоговорно прихватају и без задршке користе евроатлантску геополитичку флоскулу под називом „међународна заједница” у површном, погрешном и једнодимензионалном значењу „Сједињене Америчке Државе плус Европска Унија”. Синтагма „међународна заједница” као терминолошка димна бомба користи се у разним демагошким приликама када се истичу жеље да и наша земља буде део „међународне заједнице” у оквиру „евроатлантских интеграција”. Такође, заговара се и тобожња неопходност уласка у евроатлантско „Партнерство за мир”, а онда и у НАТО. Затим, пропагира се расистичка прича да Србима није потребна сарадња са Русијом, Кином или Индијом, – управо са оним земљама које чине претежни део (и по броју становника и по величини територије) евроазијске међународне заједнице. Једном речју, опозиционе странке у Србији нимало не желе координисано партнерство, сарадњу и савезништво на темељима евроазијске интеграције у контексту геополитичке противтеже евроатлантизму. Уколико неко од читалаца помене недавни одлазак у Русију тројице опозиционих политичара (Драшковић, Ђинђић, Коштуница) као пример првог корака ка геополитичкој уравнотежености и значајног одклона од бесрамне снисходивости разулареном евроатлантизму, онда ће врло брзо бити демантован изливима њихове нетрпељивости када је у питању стратешки значајан геополитички про-

јекат савеза Русије, Белорусије и Југославије – пројекат који, несумњиво, има веома важне геовојне и геоекономске импликације. Тако, на пример, један од ове тројице (В. Коштуница) у интервјуу дневном листу „Данас“ (3-4. јун 2000, стр. 21) назива овај геополитички пројекат, ни мање ни више, него „бесмисленом идејом”: „И наш и руски интерес је да Русија буде овде, али не из неких старих снова, поготово не због бесмислених идеја као што су руско-белоруско-српски савези, већ због потребе да СРЈ опстане као држава и то демократски уређена држава”. Нажалост, ово није једини пример непорециве истине да бахато незнање није исто што и политичка самоувереност. Осам месеци раније, један други представник овдашњих „демократских снага”, председник странчице под називом „Нова демократија”, Душан Михајловић, бестидно се изругује тежњама за стварање савеза Русије, Белорусије и Југославије говорећи да је то „научно-фантастични пројекат о стварању савеза Русије, Белорусије и небеске Србије” („Данас“, 2-3. октобар 1999, стр. 20). Овакво антихришћански цинично изругивање Небеској Србији (то јест, Сабору свих Светих Срба и Србкиња у Царству Божијем) може да изненади само неупућене који не познају континуитет у пренемагајућем додворавању евроатлантском србомрзачком Западу од стране Душана Михајловића и његових новодемократа. Тако, на пример, док се још није ни осушила крв србских мученика које су побили НАТО сатанисти, у јуну месецу прошле године „Нова демократија” објављује Михајловићеву пропагандну публикацију у којој се НАТО бомбардовања називају „трагичном грешком Западне алијансе” (Душан Михајловић, „Нови људи и нова политика за ново време – кратак историјат и политичка платфор-

ма”, Београд, јун 1999, стр. 15). Само демонизовани циник може да назове „трагичном грешком” свирепа планска убиства србских трудница, породиља, беба, деце, болесника, жена, стараца и старица. „Трагична грешка” или „коллатерална штета”, свеједно, – то је паклени цинизам који плује мученике који су пострадали само зато што су Срби. Мучно је и тужно набрајати све примере изругивачких активности оних који не знају, или не желе да знају, да је неотклонива геополитичка будућност Србства управо у остварењу руско-белоруско-србског савеза. Духовна, политичка, војна и економска снага овог савеза биће неразрушив стожер будућих геополитичких интеграција православних земаља. У обилном и обимном репертоару митова Новог светског поретка данас се посебно истиче манипулативна прича о неизбежности, неопходности и многоврсној пожељности такозваних „евроатлантских интеграција”. Када се непристрасно разгрне заводљива амбалажа ове синтагме која пледира да буде образац новомиленијумске „политичке коректности”, уочава се следећа чињеница која изискује веродостојну геополитичку интерпретацију. Наиме, фамозне „евроатлантске интеграције” нису ништа друго до перфидни еуфемизам за бруталну стварност или, како би Збигњев Бжежински неумољиво прецизно рекао, ради се о „три момента која данас одређују геополитичко стање у свету: први пут у историји 1. једна држава је истински глобална сила; 2. једна неевроазијска држава је на глобалном плану доминантна држава; и 3. централном ареном глобуса, Евроазијом, доминира не-евроазијска сила” (З. Бжежински, Велика шаховска табла – амерички примат и његови геостратешки императиви). Није потребан превелики умни напор да би се схватило да је мит о „евроатлантским интеграцијама”

уствари опора истина из политичко-окултне лабораторије Трилатерале и Билдерберга о досад невиђеном пројекту глобалног тоталитаризма на свим нивоима људског постојања. Другим речима, израз „евроатлантске интеграције” није ништа друго до вашингтонска слаткоречивост којом се заогрђу стварне хегемонистичке, тачније, окупаторске намере. Управо то најдиректније и без икаквог околишања каже (јуна 1999. године) већ поменути Бжежински: „Европа је још увек амерички протекторат”! Дакле, мит о „евроатлантским интеграцијама” јесте сурова стварност о глобалном америчком примату, то јест окупацији Евроазије и, наравно, „њене западне периферије – Европе” (Бжежински). У контексту свега реченог јасно је да се србски народ у новијој историји, а поготову у последњих десет година, налази на ветрометини двеју непомиривих геополитичких парадигми: 1. евроатлантске (у којој је Европа сведена на амерички протекторат а Србија на потпуно безначајан и у сваком погледу маргинализован тзв. „ентитет” без икакве геополитичке, економске и војне релевантности и у још горем положају него што је то данас БЈР Македонија); и 2. евроазијске (у којој је Европа истински европска и у сваком погледу самосвојна). Намеће се суштински важно питање како пронаћи и артикулисати своје србско место у овом геополитичком ковитлацу? Другим речима, како сачувати свој духовни, национални, државотворни и геополитички идентитет? Управо савез Русије, Белорусије и Југославије нуди најоптималније решење у сваком погледу. Пре свега, овај савез јесте наговештај будућег повезивања православних народа који једини могу и морају да представљају истинску и најделотворнију противтежу америчком хегемонизму и исламском фундаментализму. Овај савез је реално пре-

диспониран да буде кондензациона тачка догледних евроазијских интеграција које се већ сада уочавају у лику стратешког анти-НАТО партнерства Москве, Пекинга и Делхија. И, као што је наш угледни војно-обавештајни аналитичар генерал Душан Вилић умесно и тачно констатовао, Нови светски поредак и САД као његов главни и најревноснији промотер, достигао је свој зенит од 24. марта до 10. јуна 1999. године. Његова демонска снага налази се на силазној путањи. Слутећи своју неминовну пропаст, САД желе да у паклени амбис нестанка повуку што више држава и народа.

2000.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Петиција за објављивање истине о погибији Небојше М. Крстића

„Спознаћете Истину,
и Истина ће вас ослободити“
Јеванђеље по Јовану 8:32

О Ваведењу Пресвете Богородице 2001. године, у наводној „саобраћајној незгоди“, мученички је пострадао Небојша М. Крстић, Председник Отачаственог покрета Образ, истакнути православни публициста, филозоф и геополитички аналитичар, члан Удружења књижевника Србије и добитник Светосавске награде Његове Светости Патријарха Србског Господина Павла за 1991. годину. И поред тога што је прошло више од пет месеци од погибије овог истинитог Србина са Образом и политичара са Крстом, као и његових сапутника, Милана Живковића и Споменке Ђурић – надлежни органи и даље ћуте.

Тим поводом, Отачаствени покрет Образ је 21. јануара 2002. упутио србској јавности десет питања под насловом Зашто убијају родољубиве Србе:

1. Зашто се прикрива истина о правом узроку смрти Небојше М. Крстића?
2. Зашто се прикрива истина о правом узроку наводне „саобраћајне незгоде“?
3. Зашто није извршено детаљно вештачење возила?

4. Зашто истражни судија није изашао на место погибје, иако је био упознат са чињеницом ко је Небојша М. Крстић на србској политичкој сцени?

5. Зашто се ћути о пореклу онога што је, према полицијском записнику, „траг црвене боје, налик на људску крв“, а који је нађен на лицу места?

6. Зашто је полицијски записник постао доступан тек након смрти јединог сведока, Споменке Ђурић, која је подлегла повредама 6. јануара 2002, односно 33 дана након наводне несреће?

7. Зашто још увек нису доступни резултати обдукције Небојше М. Крстића?

8. Зашто је вест о погибји Небојше М. Крстића стигла до породице посредним путем, и то тек 11 часова након наводног удеса?

9. Зашто личне ствари Небојше М. Крстића нису враћене породици преко овлашћеног лица и са пратећом документацијом?

10. Зашто је читав случај плански маргинализован и поред његове велике национално-политичке важности и значаја?

До дана данашњег, међутим, нико од надлежних није нашао за сходно да на ова питања пружи одговор.

Због свега наведеног, ми, доле потписани пријатељи и поштоваоци блаженопочившег Небојше М. Крстића, тражимо да надлежни органи изнесу истину о погибји Председника Отачаственог покрета Образ и његових сапутника.

ПОТПИСНИЦИ ПЕТИЦИЈЕ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ ИСТИНЕ О ПОГИБИЈИ НЕБОЈШЕ М. КРСТИЋА:

1. Протојереј др Жарко Гавриловић, председник Српске светосавске странке 2. Протојереј Божо Бакајлић 3. Протојереј Голуб Митровић 4. Протонамесник Драгиша Никодијевић 5. Јеромонах Серафим, настојатељ манастира Светог Саве у Либертивилу, САД 6. Јереј Велибор Џомић 7. Јереј Петар Велимиров 8. Ђакон Бобан Миловановић 9. Др Ратибор М. Ђурђевић, оснивач ИП „Ихтус – Хришћанска књига“ 10. Лука Караџић, брат др Радована Караџића 11. Проф. др Коста Чавошки, председник Међународног одбора за истину о Радовану Караџићу 12. Мирослав Тохољ, секретар Међународног одбора за истину о Радовану Караџићу 13. Академик Веселин Ђуретић, књижевник 14. Никола Каваја, командос 15. Проф. Борислав Пелевић, народни посланик, председник Странке српског јединства 16. Александар Вучић, народни посланик, генерални секретар Српске радикалне странке 17. Момчило Трајковић, народни посланик, председник Српског покрета отпора 18. Срђан Фуртула, функционер Демократске странке Србије 19. Никола Шобат, члан Главног одбора Нове Србије 20. Павле Станојевић, председник Извршног одбора Српског народног покрета „Светозар Милетић“ 21. Ђорђе М. Србуловић, један од оснивача Српског народног покрета „Светозар Милетић“ 22. Др Јован И. Деретић, председник Странке србског просперитета 23. Зоран Новаковић, председник Извршног одбора Странке србског просперитета 24. Стеван П. Котараш, четнички барјактар, председник Динарског четничког покрета „Војвода Момчило Ђујић“ 25. Др Бранислав Ж. Вешовић, председник Српског монар-

хистичког покрета – Беране, уредник листа „Србодран“ 26. Срећко В. Ђорђевић, потпредседник Српског монархистичког покрета – Беране 27. Проф. др Драгољуб Збиљић, председник Извршног одбора Удружења за заштиту ћирилице српског језика „Ћирилица“ – Нови Сад 28. Милован Дреџун, председник странке Препород Србије 29. Мирослав Цветковић, председник Економске странке и члан Савета Монархистичког покрета Србије 30. Слободан Патаковић, оснивач Европског блока 31. Ненад Чопорда, председник Српске странке за Србију 32. Слободан Станчић, потпредседник Српске странке 33. Павле Лалатовић, председник Српског ројалистичког покрета 34. Радован Димитријевић, председник Народних радикала – Чачак 35. Драган Милић, оснивач Народних радикала – Чачак, координатор Изворног равногорског покрета 36. Славиша Младеновић, председник Народне радикалне странке Србије 37. Слободан Јовић, председник Уједињене радикалне странке Србије 38. Слободан Љ. Јончић, потпредседник Либерално-демократске странке 39. Бранко Коренић, члан Председништва Радикалне странке Србије 40. Хаџи-Радимир Милић, секретар Православног отаџбинског покрета 41. Др Михајло Михајловић, оснивач Лиге за повраћај имовине и људска права 42. Блажо Поповић, члан Савета Покрета за заштиту људских права 43. Мр Мирослав К. Костић, председник Свесрпског савеза и Краљевског књижевног клуба „Карађорђевић“ 44. Милован Радисављевић, председник Српског родољубивог савеза „Илија Гарашанин“ 45. Др Владимир Д. Љубичић, председник удружења грађана Коло српске слоге 46. Берислав Станојловић – Мајор, председник Равногорског покрета ДМ 47. Ђорђе Недељковић, в.д. секретар Равногорског покрета ДМ 48. Драгољуб Марјановић, секретар

Удружења студената „Свети Јустин Философ“ 49. Ненад М. Јовановић, директор Центра за истраживање православног монархизма 50. Петар Ђуровић, адвокат 51. Предраг Р. Драгић Кијук, потпредседник Удружења књижевника Србије 52. Предраг Богдановић Ци, секретар Удружења књижевника Србије 53. Проф. др Мирко Зуроџац, књижевник 54. Момир Лазић, књижевник, уредник листа „Збиља“ 55. Антоније Ђурић, књижевник 56. Миодраг Јанковић, књижевник 57. Радослав Братић, књижевник 58. Проф. др Мирољуб Јоковић, књижевник 59. Лабуд Драгић, књижевник 60. Ранко В. Ђиновић, књижевник 61. Милорад Р. Блечић, књижевник 62. Мома Димић, књижевник 63. Срђан Опачић, књижевник 64. Бранислав Вељковић, књижевник 65. Проф. Владимир Максимовић, главни уредник Књижевног друштва „Слободна књига“ 66. Добрислав Ђуровић, директор ИП „Добрица књига“ 67. Крсто Миловановић, издавач 68. Александар Сенић, публициста 69. Милета Ј. Солујић, члан уредништва листа „Српска борба“ – Чикаго 70. Милослав Самарџић, уредник листа „Погледи“ 71. Огњен Пушац, заменик главног уредника листа „Ново видело“ 72. Бошко Обрадовић, члан уредништва листа „Двери српске“ 73. Бошко Р. Маринков, члан уредништва листа „Србско преображење“ 74. Александар Ђорлука, оснивач Информационог центра Коментар и уредник интернет часописа „Глас деснице“ (www.komentar.net) 75. Српски интернет парламент (www.komentar.net/sip) 76. Оливера Милетовић, новинар 77. Марко Јанковић, новинар 78. Светлана Петрушић, новинар 79. Проф. др Вељко Ђ. Ђурић, историчар 80. Проф. Никола Кулић, историчар 81. Милан Тимотијевић, историчар 82. Лепа Павловић, историчар 83. Горан Давидовић, историчар 84. Зоран Маринковић, историчар 85.

Радивоје Поповић, историчар 86. Проф. Новак Говедарица, филозоф 87. Мр Оливер Томић, историчар уметности 88. Драгослав Бокан, редитељ 89. Небојша Пајкић, редитељ 90. Драган С. Танасијевић, уметнички фотограф 91. Миљинко Б. Стефановић, уметнички фотограф 92. Данило Лазовић, драмски уметник 93. Ивана Жигон, драмски уметник, председник Друштва српско-руског пријатељства 94. Ивана Ђуровић, уметнички конзерватор 95. Драган Млађеновић, оснивач ансамбла „Ренесанс“ 96. Миодраг Обрадовић, композитор 97. Ивица Стојановић, композитор 98. Саша Лакетић, народни гуслар, првак Србије 2001/2002. 99. Милосав Гудовић, гуслар 100. Игор Перовић, кошаркаш 101. Ђорђе Гајовић, члан Српског културног клуба „Свети Сава“ – Чикаго 102. Љубица Гајовић, члан Српског културног клуба „Свети Сава“ – Чикаго 103. Ђулинка Солујић, члан Српског културног клуба „Свети Сава“ – Чикаго 104. Лука Просеница, члан Српског културног клуба „Свети Сава“ – Чикаго 105. Мики Просеница, члан Српског културног клуба „Свети Сава“ – Чикаго 106. Слободан Милићевић, члан Српског културног клуба „Свети Сава“ – Чикаго 107. Мира Милићевић, члан Српског културног клуба „Свети Сава“ – Чикаго 108. Драгомир Солјуић, члан Српског културног клуба „Свети Сава“ – Чикаго 109. Емина Солујић, члан Српског културног клуба „Свети Сава“ – Чикаго

КОНАЧНО, КОНАЧНО

ВАСКРШЊЕ СТИХИРЕ У СПОМЕН НЕБОЈШИ,
КОЈИ ЈЕ ВЕРОВАО У ВАСКРСЕЊЕ

*Стих: Да васкрсне Бої и расшоче се нейријайељи Њеїо-
ви.*

Пасха свештена нам се данас показа: Пасха нова, света, Пасха тајанствена, Пасха свечасна, Пасха Христос Избавитељ; Пасха непорочна, Пасха велика, Пасха верних, Пасха која нам отвара двери рајске: Пасха која освештава све верне.

Стих: Као што ишчезава дим, да ишчезну.

Приђите после виђења, жене мироносице, и Сиону речите: прими од нас радост Благовести о Христовом Васкрсењу; весели се, ликуј и радуј се, Јерусалиме, видевши Цара Христа како исходи као Жених из гроба.

Стих: Тако да ѿину ірешници од лица Божијеї, а іраведници да се радују.

Жене мироносице које су у рано јутро стале пред гроб Христа Животодавца нађоше анђела како на камену седи, и он им рече: што тражите Живога са мртвима? Што плачете за Нетрулежним као да је трулежан? Идите и прповедите ученицима Његовим

Стих: Ово је дан који сазда Господ, обрадујмо се и веселимо се у њему.

Пасха прекрасна, Пасха, Господња Пасха! Свечасна Пасха нам данас засија! Пасха! Радосно загрлимо једни друге, О, Пасхо – избављење од туге, јер из гроба данас Христос засија као из ложнице, а жене радошћу испуни, говорећи: реците апостолима!

Слава Оцу и Сину и Светиome Духу и сада и свагда и у векове векова. Амин.

Васкрсења дан је, и просветлимо се празником, и један другог загрлимо, рецимо „Браћо“ и онима који нас мрзе, и све опростимо васкрсењем, и тако запевајмо: Христос васкрсе из мртвих, смрћу смрт уништи и свима у гробовима живот дарова!

КОНАЦ ДЕЛА И БОГ ДА ПРОСТИ
ДУШУ НЕБОЈШИНУ

СВЕ ЗА ОБРАЗ, А ОБРАЗ НИ ЗА ШТА!

Наше је име - Ошчасивени покрећ ОБРАЗ.

Циљ нашег постојања је: држава са Божијим благословом, полицаја са пошћењем, војска са родољубљем и школа са вером.

Ми смо за Србство са ОБРАЗОМ, и зато смо:

за православно Богољубље умесно идеолошког малоумља,

за хришћанско човекољубље умесно нечовечног хуманизма,

за државотворну обнову Србства умесно сбороушилачког

интернационализма,

за Мајку Србију умесно маћехе Југославије,

за благообразни србски Поредак умесно антихришћанског Новог

свејског поретка,

за свешосавски патриотизам умесно антисрбског партијашења,

за побожног Краља умесно безбожног председника,

за Крсћ Часни умесно сатанске петокраке,

за србску Слободу Злаћну умесно мундијалистичког робства,

за Србску Државу са Божијим благословом умесно проклејства

србоубилачког југословенства,

за полицају са пошћењем умесно полицантског блудничења,

за војску са родољубљем умесно парадног кукавичлука,

за школу са вером умесно идеолошког поробљавања деце,

за свешосавско образовање умесно заљубљивања србске младоси,

за Државу Срба и Србиња умесно безличне грађанске републике,

за Заједницу умесно руље,

за Правду умесно безакоња,

за Закон умесно криминала,

за покрштљивовану личност умесно себичне индивидуе,

за србску Саборност умесно демократских лажи,

за домаћинску економију умесно државног лојовлука,

за бољашо србско село умесно сиромашног југословенског града,

за уредне градове умесно урбаног хаоса,

за србску господственост умесно својшћег просјаштва и

подивљалости,

за ОБРАЗ умесно безобразја!

ПРОМОЦИЈЕ

Раздобље између првог и другог броја ОБРАЗ-а, дакле, лето и почетак јесени, протекло је у интензивној промотивној активности наше редакције. У Србији и Црној Гори одржано је низ промоција на којима је многобројној публици представљен први број часописа за државотворну обнову Србства – ОБРАЗ, а на појединим промоцијама било је речи и о издањима издавачке установе „Србски Образ“ која је нашој јавности позната пре свега по својој едицији „Политика и Образ“ у којој се објављују дела врсног србског православног мислиоца др Марка С. Марковића. Наша издања су представљана и у емисијама многих радио станица: YU-радио, I програм радио Београда, II програм радио Београда, Радио Котор, Радиш Ниш...

Због ограниченог простора у овом броју доносимо фото-репортажу само са јунске промоције часописа ОБРАЗ у парохиском дому храма Св. Александра Невског у Београду и августовске промоције у Котору.

Фотс Светомир Плушвин

Фотс Светомир Плушвин

17. јуна 1995. године у парохиском дому Храма Светог Александра Невског у Београду представљен је први број часописа „ОБРАЗ“. На промоцији су учествовали старешина Храма Светог Александра Невског протојереј Љубодраг Петровић, јеромонах Андреј Ђилерић, Милун Јевтић, Матеј Арсенијевић, Миодраг Андрић, Емил Кријешторац и Небојша М. Крстић. Велики број заинтересованих православних Срба сабрао се те вечери да чује коју реч о могућностима државотворне обнове Србства данас, када претрајавамо без државе са Божијим благословом, без политике са поштењем, без војске са родољубљем и без школе са вером. Питања која су постављана показују да је православним србским патриотима итекако потребан часопис какав је ОБРАЗ – часопис чија је уређивачка концепција са вером у Бога за Краља и Отачаство.

У Котору је 8. августа 1995. године у организацији редакције часописа „Монархија“ одржана промоција издања издавачке установе „Србски Образ“ међу којима је најзапаженија била едисија „Политика и Образ“. На добро посећеној промоцији у сали Скупштине општине Котор, о књигама су говорили Небојша М. Крстић, Владимир Дими-тријевић, Зоран Марковић и Емил Кријешторац.

Поред књига др Марковића представљена је и монографија о великом православном подвизанику Светом Јовану Шангајском као и часопис ОБРАЗ, такође издање ове издавачке установе.

ЧЕТВРТАК И ПЕТАК

30. и 1. X 1993. у 17⁴⁵

ПОВОДОМ 200 ГОДИНА ОД СМРТИ
ЛУЈА XVI И МАРИЈЕ АНТОАНЕТЕ

ХРИШЋАНСТВО И ФРАНЦУСКА РЕВОЛУЦИЈА

ЦРКВА Св. АЛЕКСАНДРА НЕВСКОГ
Ул. ЦАРА ДУШАНА 63

- ПРАВОСЛАВЉЕ, ФРАНЦУСКА И
ЊЕНИ КРАЉЕВИ
- ДЕМОКРАТИЈА ПО ЦЕНУ ГЕНОЦИДА
ИСТИНА О ЛУЈУ XVI
- МОНАРХИЈА И РЕПУБЛИКА:
МИСТИЧКИ КОРЕНИ РАЗЛИКЕ
- СЛОБОДА, ЈЕДНАКОСТ, БРАТСТВО -
ПАРОЛЕ ФРАНЦУСКЕ РЕВОЛУЦИЈЕ
ПРЕД СУДОМ ЕВАНЂЕЉА

УЧЕСТВУЈУ:

ЕПИСКОП БУДИМСКИ Г. ДР. ДАНИЛО,
Г. МАТЕЈ АРСЕНИЈЕВИЋ, Г. НЕБОЈША
КРСТИЋ, Г. БОРИС МИЛОСАВЉЕВИЋ И
Г. ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

316:929 Крстић Н.

ДИМИТРИЈЕВИЋ, Владимир, 1969-

У знаку неба и крста : књига о Небојши М. Крстићу /
написао и приредио Владимир Димитријевић. - Чачак :
В. Димитријевић, 2024 (Београд : Добротољубље). -
138 стр. ; 20 см

Тираж 100.

ISBN 978-86-906722-1-9

а) Крстић, Небојша М. (1964-2001)

COBISS.SR-ID 157118217